

Giới thiệu Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào

Truyện Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào của tác giả Lee Ryna thuộc thể loại hiện đại, trùng sinh, sủng ngọt, nam nữ cường, thâm tình. Kiếp trước, biết bao nhiêu người cô không chọn, cô lại chọn yêu người đàn ông ngôn tình sủng đã có người đàn ông khác. Bất chấp đúng sai cô một mực theo đuổi người đó, kể cả dùng cả thủ đoạn và sau đó thì anh cũng là chồng của cô. Nhưng tâm của anh lại chưa từng để trên người cô.

Bởi vì chưa hề yêu cô nên thứ mà anh tặng cô, cô đã vô tình làm mất, cô đi tìm nhưng anh không còn quan tâm nữa. Bởi vì chưa từng yêu cô nên đứa con mà cô dùng mọi thủ đoạn để có với anh, anh đã nhả tâm kí vào giấy cam kết bỏ nó đi. Bởi vì chưa từng yêu cô nên đến phút cuối cô ra đi, anh vẫn đang ôm người đàn ông đẩy trong lòng.

Kiếp trước người gặp cô trước là anh, người quan tâm cô nhiều nhất cũng là anh, nhưng lúc đó trong mắt cô ngoài anh trai mình thì không có ai khác.

Bởi vì trong mắt cô chỉ có anh trai anh nên không hề biết truyện anh yêu cô nhiều đến mức nào. Bởi vì trong mắt cô chỉ có anh trai anh nên cô không hề nhận ra anh làm bao nhiêu chuyện đều là vì cô. Bởi vì trong mắt cô chỉ có anh trai anh nên đến tận phút cuối cô chỉ vồn vện nói với anh 4 từ "cảm ơn... xin lỗi". Bởi vì trong mắt cô chỉ có anh trai anh nên chết tâm, khi anh đưa tay kéo cô trở về với sự sống cô lại mỉm cười tàn nhẫn gỡ tay anh ra.

Nếu yêu một người là sai thì liệu việc gì anh phải đúng.

Cô yêu sai một người nhận lấy đau thương cả một đời nhưng cả một đời vẫn không hề nhận ra người đàn ông lặng lẽ đứng sau yêu cô nhiều như thế nào.

Nên kiếp sau anh nhất định sẽ giành được cô về mình, nhất định không để cô phải đau khổ nữa và anh sẽ luôn ở phía sau em..

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Lại Thời Gian Bốn Năm Trước

Trên sân thượng cao ngút của bệnh viện, một cô gái xinh đẹp mặc đồ bệnh viện, gương mặt nhợt nhạt, người gầy gò mỏng manh trong bộ đồ bệnh viện, cô mỏng manh đến nỗi gió có thể thổi bay cô bất kì lúc nào. Cô đứng nhìn người đàn ông trầm tĩnh trước mặt cô. Người này cô dùng cả tâm gan để yêu thương, bất chấp mọi thứ để có được tình yêu của anh nhưng cuối cùng thì anh vẫn không chọn cô, còn tàn nhẫn kí giấy bỏ đứa bé của cô và anh.

Ngay lúc này người đàn ông đứng bên cạnh người đàn ông mà cô yêu thương nhất cuộc đời này đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô.

- Xin cô, đừng làm như vậy. Chúng tôi yêu nhau thật lòng nhưng mọi người không hiểu, họ luôn kì thị chúng tôi là gay. Duật Thiên vì việc này đã từng thời gian tìm đến bác sĩ tâm thần vì áp lực gia đình và mọi người. Trải qua vô số khó khăn, chúng tôi mới có thể được bên nhau, mong cô hãy thành toàn cho chúng tôi._ Người đàn ông tuấn tú đó gấp đầu xuống đất liên hồi.

Cô gái đứng trên hành lang sân thượng nhìn người đàn ông đang gấp đầu van xin cô một cách lãnh cảm.

Người đàn ông trầm tĩnh kia, người mà cả thế giới và pháp luật công nhận là chồng cô không quan tâm tới cảm xúc của cô mà đi tới ngăn cản đỡ người đàn ông đang đập đầu kia, ngăn người đàn ông đó lại.

Nhìn họ yêu thương nhau cô chợt cười lạnh. Là cô ngu ngốc, là cô không biết phải trái cứ nghĩ sẽ bề con thành thẳng nhưng hoá ra lại vô ích, sử dụng bao nhiêu thủ đoạn cuối cùng tình yêu không có, hạnh phúc cũng bỏ đi, ngay cả quyền làm mẹ về sau cô cũng không còn nữa.

Cô không thể trách được ai, là do cô ngu ngốc, cô lại hiên ngang phá hoại tình cảm của họ. Mang theo cái mác người đến sau đã đành còn gán thêm cho bản thân một cái tên là kẻ thứ ba, bị bao nhiêu người chê trách, bất chấp mọi khuyên can để chiếm được người đàn ông kia nhưng cuối cùng có được thể xác nhưng trái tim họ đã dành cho người đến trước, có phải đây là kết cục cho kẻ đứng sau hạnh phúc không?

- Được, tôi thành toàn cho hai người._ Cô cất giọng bi thương.

2 người đàn ông nhìn ngược nhìn cô.

Ngay lúc này cô thật sự đã quá mệt mỏi rồi, cô muốn kết thúc và nghỉ ngơi. Mọi chuyện là do cô bắt đầu và cũng sẽ do cô kết thúc. Nhưng trước khi cô kết thúc có cô muốn biết đáp án.

- Duật Thiên, nếu như quay ngược thời gian trở lại. Em đến trước hơn anh ta, anh sẽ yêu em chứ?

Cô từng nghĩ, từng nghĩ như thế rất nhiều, từng từng muốn hỏi lại không có cơ hội hỏi ra vì mỗi lần gặp nhau anh đều tránh né cô hoặc dùng lời cay nghiệt dành cho cô.

- Xin lỗi._ Duật Thiên khẽ nói.

Khi ta yêu ai đó thật lòng tự tận tâm can, thì người đó sẽ biết hai từ "xin lỗi" kia đến cùng gây cho họ bao nhiêu đau đớn. Bởi vì hai chữ kia là dùng tổn thương của để đổi lấy.

Cửa sân thượng đột nhiên mở ra, bên trong 3 người đàn ông chạy vào.

- Khánh My, _ Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tóc có hơi rối bời, gương mặt hao hao giống với chồng cô, người đàn ông vô tình đang kia nhưng nước da hơi ngăm, mạnh mẽ hơn chạy về phía cô cùng với 2 người đàn ông kia.

Cảnh tượng này giống như phút ban đầu khi họ gặp nhau. Anh vẫn trong quần tây đen, áo sơ mi trắng soái khí ngút trời. Còn cô lại mỏng manh, nhỏ bé như thế. Bây giờ cô mới để ý anh thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả chồng cô nhưng giờ nhận ra cũng đã muộn rồi.

- Duật Luân, cảm ơn... xin lỗi.

Khánh My xoay người nhảy xuống khi cả người cô vừa rơi thì một cánh tay giữ tay Khánh My lại.

- Đừng ngốc nghếch như thế. Em mà bị gì anh tuyệt đối sẽ tuyệt giao với anh cả, hận anh ấy cả đời. Nên em nhất định phải sống nghe không, _ Duật Luân cố gắng kéo Khánh My lên.

2 người đàn ông kia cũng chạy tới.

Khánh My khẽ cười, nụ cười xinh đẹp nhất rồi gỡ tay Duật Luân ra cả người rơi xuống, Khánh My nhắm mắt lại, tiếng gió ù ù bên tai một lúc rồi biến mất.

Hành động vừa rồi của Khánh My khiến Duật Luân không ngờ tới. Khi thấy cả người cô là một vũng máu dưới đất anh leo lên lang can nhảy theo thì bị cản lại.

- Anh Hai à đừng mà, bình tĩnh lại đi, _ Duật Minh ôm lấy anh lôi xuống.

- Đúng vậy việc bây giờ chúng ta xuống dưới đem xác chị dâu về an táng. _ Duật Vĩ cũng hết sức kéo Duật Luân xuống. Duật Luân ngừng lại không muốn nhảy theo nữa, anh bỏ chạy xuống dưới lầu.

Đám tang được diễn ra, sau khi hạ quan, Duật Luân không khống chế được bản thân đánh Duật Thiên điên cuồng, nếu mọi người không can lại thì Duật Thiên đã bị đánh chết. Đúng như những gì Duật Luân nói với Khánh My, Khánh My chết, Duật Luân sẽ tuyệt giao với Duật Thiên. Duật Luân giam mình trong phòng, không ăn không uống, ngày qua ngày ôm hình Khánh My vào lòng khẽ đầu khi họ gặp nhau. Anh vẫn trong quần tây đen, áo sơ mi trắng soái khí ngút trời. Còn cô lại mỏng manh, nhỏ bé như thế. Bây giờ cô mới để ý anh thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả chồng cô nhưng giờ nhận ra cũng đã muộn rồi.

- Duật Luân, cảm ơn... xin lỗi.

Khánh My xoay người nhảy xuống khi cả người cô vừa rơi thì một cánh tay giữ tay Khánh My lại.

- Đừng ngốc nghếch như thế. Em mà bị gì anh tuyệt đối sẽ tuyệt giao với anh cả, hận anh ấy cả đời. Nên em nhất định phải sống nghe không, _ Duật Luân cố gắng kéo Khánh My lên.

2 người đàn ông kia cũng chạy tới.

Khánh My khẽ cười, nụ cười xinh đẹp nhất rồi gỡ tay Duật Luân ra cả người rơi xuống, Khánh My nhắm mắt lại, tiếng gió ù ù bên tai một lúc rồi biến mất.

Hành động vừa rồi của Khánh My khiến Duật Luân không ngờ tới. Khi thấy cả người cô là một vũng máu dưới đất anh leo lên lang can nhảy theo thì bị cản lại.

- Anh Hai à đừng mà, bình tĩnh lại đi, _ Duật Minh ôm lấy anh lôi xuống.

- Đúng vậy việc bây giờ chúng ta xuống dưới đem xác chị dâu về an táng. _ Duật Vĩ cũng hết sức kéo Duật Luân xuống.

Duật Luân ngừng lại không muốn nhảy theo nữa, anh bỏ chạy xuống dưới lầu.

Đám tang được diễn ra, sau khi hạ quan, Duật Luân không khống chế được bản thân đánh Duật Thiên điên cuồng, nếu mọi người không can lại thì Duật Thiên đã bị đánh chết. Đúng như những gì Duật Luân nói với Khánh My, Khánh My chết, Duật Luân sẽ tuyệt giao với Duật Thiên. Duật Luân giam mình trong phòng, không ăn không uống, ngày qua ngày ôm hình Khánh My vào lòng khẽ thì thầm với hình suốt như một kẻ điên rồi nhìn những khóm hoa Linh Lan trồng sau vườn qua cửa sổ. Anh không ăn, không uống mà mỗi ngày chỉ uống thuốc ngủ, loại thuốc mà lúc trước Khánh My hay dùng. Đến ngày kia khi cha mẹ anh phá cửa vào thì biết anh đã chết mòn trong phòng, trong lòng anh vẫn ôm chặt hình Khánh My

...

Khánh My tỉnh dậy trong một căn phòng trắng xoá.

Đây là đâu? Thiên đường sao?

Cảm giác cả người ê ẩm xương cốt như đã rã rời. Khánh My cứ nghĩ ở thiên đường cho đến khi y tá và bác sĩ vào kiểm tra sức khoẻ của cô thì cô mới biết là ở phòng bệnh. Nhưng mà cô còn sống sao? Rơi từ lầu 5 xuống vẫn còn sống sao?

Cửa phòng mở ra bên ngoài một chàng trai bằng tuổi cô, mặc áo sơ mi màu sáng với quần jean mang giày đi vào.

- Cậu tỉnh rồi sao. Mọi người lo lắng cho cậu lắm đấy!_ Chàng trai đó đặt trái cây lên bàn đăng kia, đi lại giường bệnh của Khánh My.

Y tá và bác sĩ kiểm tra sức khoẻ của Khánh My xong thấy không có vấn đề gì nhưng dặn dò.

- Bệnh nhân tỉnh lại là dấu hiệu tốt. Đợi cơ thể mất hết vết bầm do va đập thì có thể xuất viện.

Bác sĩ đôi lời xong đi ra cùng y tá.

- Duật Minh, tôi còn sống sao? _ Khánh My vẫn không tiêu hoá được chuyện xảy ra nên hỏi.

- Cậu bị sao vậy? Chỉ té cầu thang thôi, đâu phải nhảy lầu đâu mà phải chết.

Lời Duật Minh khiến Khánh My ngây người. Té cầu thang, đây không phải là chuyện xảy ra ba năm trước rồi sao? Khánh My suy nghĩ một hồi thấy điện thoại ở bàn đăng kia, gỡ dây truyền dịch dinh dưỡng liền xuống giường đi tới bàn, lấy điện thoại xem ngày tháng năm. Trong điện thoại là ngày mà 3 năm trước Khánh My vô ý bị té xuống cầu thang như thế có nghĩa là cô trùng sinh rồi sao?

Khánh My quỳ xuống, ôm mặt bàn, nhìn sang Duật Minh. Người đầu tiên cô nhìn thấy sau khi tỉnh lại là Duật Minh. Người bạn thân của cô, người mà kiếp trước cô xem là anh em ruột nhưng rồi cũng trở mặt vì cô điên cuồng theo đuổi Duật Thiên, dù vậy chàng trai trước mặt này vẫn chấp nhận gọi cô hai tiếng chị dâu.

- Cậu sao thế, tớ nhớ lúc cậu té được anh Hai che chở mà. Người bị thương nặng là anh ấy, sao giờ cậu cũng có vấn đề rồi? _ Duật Minh đi tới sờ trán của Khánh My coi nóng không.

Đúng rồi cô quên mất, 4 năm trước khi cô bị té, Duật Luân đã lao theo ôm lấy cô, cả người bao bọc lấy cơ thể của cô. Sống lại sau một kiếp, cô nhìn lại kiếp trước cô phụ lòng rất nhiều người không hề để ai vào mắt trừ Duật Thiên. Kiếp này cô sẽ trả lại hết ân tình mà cô đã nợ và không đi vào vết xe đổ nữa.

- Duật Luân, anh ấy thế nào rồi? _ Khánh My nghĩ người kiếp này cô cần trả ân tình nhiều nhất là Duật Luân.

Duật Minh nói Duật Luân nằm phòng bệnh vip kế bên phòng bệnh của cô. Khánh My nghe thế đòi đi, Duật Minh chịu không nổi sự cố chấp của Khánh My đành tha hiệp, dìu Khánh My qua phòng bệnh của Duật Luân.

Ở phòng bệnh 245, Duật Luân tỉnh dậy, đôi mắt thâm trầm giờ tràn ngập bị thương. Y tá và bác sĩ đang xem xét vết thương của anh thì đột nhiên anh ngồi dậy, gỡ toàn dây kim truyền dịch dinh dưỡng trên người ra, bước xuống giường, bác sĩ và y tá ngăn lại nhưng anh vẫn cố, anh muốn ra khỏi phòng tới mộ của Khánh My. Khánh My không còn thì anh sống thật vô nghĩa.

Y tá, bác sĩ cản thế nào cũng không được, anh đi tới gần cửa phòng thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Sao anh không nằm nghỉ mà xuống giường._ Duật Minh lo lắng.

Nhưng Duật Luân không quan tâm lời của Duật Minh mà đi tới kéo cả người Khánh My lại, ôm chặt cô vào lòng. Khánh My không hiểu chuyện gì xảy ra, kiếp trước chưa bao giờ Duật Luân ôm cô như thế nhưng hôm nay lại khác. Cái ôm này như muốn cô hoà vào làm một với anh.

- Là mơ phải không? Đúng rồi là mơ anh mới có thể gặp được em.

Khánh My bị Duật Luân ôm chặt đến mức muốn ngừng thở không thể nói may nhờ Duật Minh lên tiếng giúp đỡ Duật Luân mới buông cô ra. Anh mới biết đây là hiện thực và cũng biết trời cho anh cơ hội sống lại lần nữa. Lần này anh nhất định sẽ không thành toàn Khánh My và anh trai anh, anh sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn để kéo Khánh My về phía anh.

Không lâu sau Khánh My và cả Duật Luân xuất viện, đôi mắt Duật Luân không còn bị thương mà ngược lại trở về âm trầm như trước. Mọi thứ diễn ra như kiếp trước, Duật Luân đi làm, Duật Thiên quay phim chưa về, Khánh My ở đây quyết định chuyển ngành, cô không theo học ngành biên kịch nữa mà sẽ chuyển sang quản trị kinh doanh, do Duật Luân làm ông hoàng trên thương trường, giỏi về mặt quản lý nên Khánh My tiếp xúc với anh nhiều hơn. Dù sao anh cũng là tiền bối năm cấp 3 mà cô quý trọng.

Khánh My bắt đầu công cuộc đi cầu sư phụ, nên cô nấu rất nhiều món ngon đem tới công ty cho Duật Luân nhưng khi tới mới biết Duật Luân đang họp cổ đông nên cô vào phòng làm việc của anh ngồi đợi. Do cuộc họp diễn ra khá lâu, Khánh My nhàm chán đến bàn làm việc của Duật Luân tìm thứ gì chơi để bớt nhàm chán. Kiếp trước, Duật Luân luôn cưng chiều Khánh My, là người cực kì khó tính trong công việc không thích người lạ lục đồ nhưng mỗi khi Khánh My tới đây, quây quần phòng của anh chỉ còn nước thiếu chút nữa đảo ngược lại vậy mà anh không nói một lời, hành động đó khiến Khánh My trở thành một thói quen nhưng sau khi kết hôn với Duật Thiên, biết rõ mối quan hệ chị dâu em chồng, Khánh My không lui tới văn phòng làm việc của Duật Luân nữa, cả gặp mặt cũng ít đi chỉ khi về nhà chồng ăn cơm mới gặp mặt trò chuyện đôi lời.

Khánh My lục trong ngăn tủ của Duật Luân thấy hộp gấm hình vuông, đẹp màu xám, cảm giác quen thuộc tìm về. Khánh My cầm hộp gấm đó lên mở ra bên trong là sợi dây chuyền hình giọt nước màu xanh dương. Đây là sợi dây chuyền mà kiếp trước Khánh My cực kì quý trọng, do Duật Thiên tặng cô, cô luôn đeo như bùa hộ mạng. Cô còn nhớ kiếp trước cô vô ý làm mất dây chuyền này cô mất ăn, buồn bã đến mấy ngày, thấy thế Duật Thiên mua tặng cô nhưng cô vẫn cảm giác sợi dây ấy không bằng sợi dây này, kể từ sau mất sợi dây đó cô cũng không còn hứng với trang sức nữa, sợi dây chuyền mới Duật Thiên tặng cô cô cũng không đeo. Nhưng mà kiếp này... Khánh My bất giác đưa tay lên cổ tìm thấy sợi dây chuyền thì biết Duật Thiên chưa tặng cô.

Khánh My nhớ không lầm thì kiếp trước Duật Thiên nói anh đi quay phim ở bên Sing về mua cho cô. Nhưng mà bây giờ anh ta chưa về mà sợi dây chuyền này lại ở chỗ Duật Luân, chẳng lẽ...

Nghe tiếng giày tây vang lên từ bên ngoài, Khánh My đóng hộp nữ trang lại, để lại chỗ cũ đóng ngăn tủ lại, định trở lại ghế sofa ngồi xoa đầu tích nhưng không kịp, Duật Thiên cùng thư kí mở cửa ra bắt gặp tại trận Khánh My vừa đứng dậy từ ghế làm việc của anh.

- Em đến từ lúc nào vậy? _ Đối với Khánh My, Duật Luân vẫn dịu dàng ấm áp. Đây là lí do khiến bao nhiêu người con gái ganh tị và bao nhiêu tiếng trách móc Khánh My ngu ngốc không biết nhìn người, bỏ lỡ một người đàn ông tốt ở kiếp trước.

- Khi anh đang họp, em có làm com đem cho anh nè. _ Khánh My thấy Duật Luân không truy hỏi việc cô đựng đồ đạc anh nên lợi dụng chuyển sự tập trung của anh đi chỗ khác.

Duật Luân ngồi xuống, thư kí của anh ra ngoài đóng cửa lại. Duật Luân ngồi nhìn Khánh My đang mở hộp com ra đưa cho anh.

- Nói đi, em có chuyện gì muốn nhờ anh? _ Duật Luân cầm đĩa lên, ăn thức ăn, ăn vài miếng anh nhận ra vấn đề, trước giờ Khánh My đem thức ăn cho anh đều có vấn đề

- Em quyết định chuyển sang ngành quản trị kinh doanh nên mong tiền bồi như anh chỉ dạy. _ Khánh My cười xinh đẹp.

Nụ cười này ở kiếp trước kể từ khi kết hôn với Duật Thiên, Duật Luân không còn thấy nữa. Anh thật sự rất nhớ nụ cười này. Nhưng mà cô nói chuyển ngành, cũng tốt từ bỏ biên kịch sẽ không tiếp xúc nhiều với Duật Thiên, ngược lại anh có nhiều cơ hội gần nhau hơn.

- Anh muốn thấy thành ý. _ Duật Luân trêu cô.

Khánh My chỉ vào hộp com anh đang ăn.

Duật Luân hiểu nhưng thứ anh muốn nhiều hơn thế và anh nói như vậy.

Khánh My không hiểu nhìn anh.

- Mỗi lần đến đây em phải nấu ăn. Nếu em muốn học tốt hơn thì có thể chuyển tới nhà anh ở, ngày ngày chỉ cần nấu ăn cho anh là được.

- Thật sao?

Con cừu đã lọt vào bẫy.

Duật Luân nghiêm túc gật đầu. Khánh My nói cô sẽ về xin cha mẹ chuyển qua nhà anh ở. Trong số anh em nhà họ Trịnh thì Duật Luân luôn là người Khánh My tin tưởng nhất và đem lại an toàn cho cô nên cô không suy nghĩ gì mà sập bẫy ngay. Có điều trải qua một kiếp, e là Duật Luân không còn là thiên thần như kiếp trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Duật Vĩ, Duật Thiên Trở Về - Duật Luân Ngã Bệnh

Duật Luân ăn uống xong như nhớ ra việc gì anh đứng dậy đi lại bàn làm việc lấy hộp trang sức ra đưa. Duật Luân nhớ kiếp trước vì bạn và sợ Khánh My không nhận nên nhờ Duật Thiên nói dối, ai ngờ Khánh My nhận quà và cực kì thích kể từ đó có ấn tượng tốt với Duật Thiên, đem lòng yêu thích, Duật Luân cũng từ đó mãi đứng từ xa nhìn vì hành động ngu ngốc lúc đó. Nhưng bây giờ anh sẽ không như thế nữa, anh biết Khánh My sẽ thích sợi dây này nên anh sẽ chính tay tặng.

- Tặng em, sợi dây này do anh thiết kế riêng nhờ người làm theo ý mình. Mong em thích.

Khánh My rung tay nhận lấy hộp quà. Đây là do Duật Luân thiết kế riêng để tặng cô? Nói như thế là sợi dây chuyền này kiếp trước Duật Luân nhờ Duật Thiên tặng. Trách trách kiếp trước khi cô mất sợi dây chuyền, người cùng cô cuống cuống tìm dây chuyền cùng cô lại là Duật Luân không phải Duật Thiên, cô từng nghĩ đây là quà Duật Thiên tặng cô vậy mà Duật Luân lại lo lắng hơn Duật Thiên, còn Duật Thiên chẳng có tí gì gọi là quan tâm

- Cảm ơn anh, em sẽ xem nó như là bùa hộ mạng của mình._ Khánh My mỉm cười, nụ cười có chút chua xót cũng chút bi thương.

Duật Luân cầm lấy hộp trang tử trong tay Khánh My, lấy sợi dây chuyền ra đeo lên cổ cho cô. Đeo xong sợi dây chuyền cho Khánh My, Duật Luân xoay người Khánh My lại bất ngờ hôn lên trán cô, hành động thân mật bất ngờ khiến Khánh My không ngờ tới.

Dường như cuộc sống của cô thay đổi sau khi cô trùng sinh, Duật Luân cũng khác kiếp trước nhiều lắm.

Khánh My lùi ra xa Duật Luân sau nụ hôn đó, Duật Luân như nhận ra, anh nói:“xin lỗi đã làm em sợ. Anh chỉ xem em là em gái”.

- Không sao, em hiểu._ Khánh My tin Duật Luân.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một chàng trai đáng vẻ phong lưu trạc tuổi Khánh My, gương mặt điển trai bước vào.

- Anh hai, em về rồi... Oh có cả Khánh My nữa sao? Khánh My mình nhớ cậu quá

Chụt.

Một hành động bất ngờ khiến 2 người trong phòng không ngờ tới. Khi Duật Vĩ bất ngờ ôm Khánh My hôn một cái ngay môi.

Gương mặt Duật Luân tối sầm, mặt Khánh My còn tệ hơn.

Chát...

Khánh My nhìn không được vùng tay tát cho Duật Vĩ một cái rồi cầm túi bỏ đi.

- Sao sao cậu tát mình.

Khánh My đi tới cửa thì ngừng lại khi nghe Duật Vĩ nói. Duật Minh cũng vừa đi tới.

Khánh My quay lại cực kì tức giận, đi lại đánh liên tiếp lên người Duật Vĩ.

- Cậu còn hỏi à, đồ đáng chết nụ hôn đầu của tớ bị cậu cướp mất rồi. Tớ đánh cho cậu chết._ Khánh My dùng túi xách đập liên tiếp lên thân hình cao lớn của Duật Vĩ.

Duật Vĩ lùi ra sau chịu trận, anh trốn sau lưng Duật Luân nhưng ai ngờ Duật Luân lại bỏ đi, để mặc Khánh My đánh anh, kết quả là ngày hôm đó Duật Vĩ bị đánh đến bầm dập, sưng một mắt phải nhờ đến bà vú ở nhà lằng lết gá dùm mãi tới mấy ngày sau Duật Vĩ mới ra khỏi nhà.

Duật Thiên đi quay phim ở Sing bây giờ cũng trở về đúng lúc Khánh My tới tìm Duật Luân thấy Duật Thiên.

- Em mới tới sao?_ Duật Thiên vui vẻ hỏi.

“Duật Thiên nếu như quay ngược thời trở lại. Em đến trước hơn anh ta, anh sẽ yêu em chứ?”

“Xin lỗi”.

Tìm Khánh My chợt lạnh, người đàn ông không tìm không phải vậy mà lúc trước cô lại điên cuồng yêu đến tận tâm can. Bất chấp phải trái, bất chấp khuyên can để nhận về kết cục bi thương.

- Em vừa tới._ Khánh My nhẹ đáp nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra giọng Khánh My hơi hồ hững.

Khánh My đi thẳng lên lầu đứng trước phòng Duật Luân gõ cửa nhưng không thấy hồi âm, Duật Vĩ đầu tóc rối bời như đang say ngủ chưa tỉnh lắm đi ra.

- Anh Hai về biệt thự riêng rồi không có ở đây.

Hả?

- Biệt thự riêng ở đâu?_ Khánh My hỏi

Duật Vĩ không trả lời, gãi gãi đầu ngáp lớn xoay người đi vào phòng nhưng anh nghĩ tính cách Khánh My vậy tha cho anh sao? Khánh My nắm lấy áo anh từ sau lưng kéo lại lặp lại câu hỏi lúc này.

- Là ở ngoại ô thành phố, quận X, đường Y, số nhà 466._ Duật Vĩ khỏ sở nói.

Khánh My nhận được câu trả lời mới buông ra và quay lưng bước đi.

- cậu ta là con gì không phải con gái _ Nhìn theo bóng dáng đang đi xuống lầu, Duật Vĩ oán hận nói rồi trở lại phòng ngủ tiếp. Khánh My đi xuống lầu, lướt ngang Duật Thiên không một lời chào tạm biệt, từ đầu Khánh My không phải người Duật Thiên yêu nên anh cũng không quan tâm.

Khánh My kêu tài xế riêng của nhà cô chở cô đến biệt thự nhà Duật Luân. Khi Khánh My nhấn chuông, rất lâu sau Duật Luân ra mở cửa, nhìn anh khá tiêu tụy. Chỉ mới không gặp anh có một tuần thôi mà sao anh lại ra nông nổi như thế này.

- Em tới rồi sao?...

Nói vừa xong cả người Duật Luân ngất đi, ngã nhào về phía Khánh My, Khánh My nhỏ bé cố gắng đỡ lấy thân hình to lớn kia, tay đụng vào người anh khi đỡ anh, Khánh My chợt hốt hoảng. Sao nóng thế này? Khánh My đưa tay lên trán Duật Luân sờ xem suốt nữa hét lên vì nóng.

- Bác Minh, giúp cháu đưa anh ấy đến bệnh viện._ Khánh My kêu bác tài ngoài xe.

- Đứng.

Duật Luân và Khánh My có nhiều điểm giống nhau từ bé đến lớn, điển hình là hiện tại, cực kì ghét đến bệnh viện chỉ trường hợp cấp bách như té cầu thang đột trước mới đưa tới.

- Vậy bác giúp con, đưa anh ấy lên phòng đi.

Bác Minh đưa Duật Luân lên phòng, Khánh My ở đây lấy điện thoại trong túi xách ra gọi cho ai đó nhưng ai đó ngủ như chết không nghe máy, cô đành gọi cho người anh song sinh của ai đó.

- Cậu đến biệt thự riêng của tiền bối giúp mình một số việc. À nhớ lời Duật Vĩ theo, với mua dùm mình một số thứ, mình nhắn tin gửi qua cho cậu sau. Cậu bắt Duật Vĩ mua cũng được._ Khánh My tắt điện thoại và nhắn tin gửi tin nhắn những thứ cần mua qua số vừa gọi. Cô cũng gọi bác sĩ riêng tới đây.

Trong khi bác sĩ tới Khánh My nấu nước ấm sau đó dùng khăn nhúng vào, vắt khô đắp khăn ấm lên trán Duật Luân. Kiếp trước cô hay làm những điều này cho Duật Thiên, Duật Thiên làm ảnh đế, hay đi quay phim không ăn uống điều độ gặp thời tiết ở các nước khác nhau nên khi quay xong về nhà liền phát sốt nhờ vậy cô cũng có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh.

Bác sĩ gia đình tới, khám cho Duật Luân, đúng lúc Duật Minh và Duật Vĩ cũng tới. Duật Vĩ bị Khánh My lôi xuống bếp phụ cô nấu cháo, còn Duật Minh thì ở trên phòng Duật Luân nghe bác sĩ nói bệnh tình của Duật Luân. Thật ra mấy việc này, Khánh My có thể làm hết mọi thứ mà không nhờ ai nhưng hôm nay là chủ nhật, hai thiếu gia này không ra ngoài chơi cũng ở nhà ngủ chỉ bằng kêu họ lại chăm sóc anh trai của họ.

- Hành cất xong rồi đó.

Khánh My quay lại thấy mất Duật Vĩ đồ ao sau khi cất hành, Khánh My nhin không được phì cười.

- Mọi người thấy cậu bây giờ chắc sẽ nghĩ mình là mụ đi ghê ác độc, hành hạ con chồng lạ câu đó. Đúng là thiếu gia, chỉ cất hành một chút mất đã đồ ao như mới khóc xong._ Khánh My trêu chọc Duật Vĩ.

Duật Vĩ hừ giận dỗi đi ra phòng khách xem tivi. Nếu không phải vì anh hai, anh sẽ không làm tay sai cho Khánh My như thế. Thật tình anh đang ngủ bị Duật Minh lôi đầu dậy đã đánh, còn bắt đi siêu thị mua đủ thứ tới đây thì bắt rửa hành, cất hành đến suốt nửa nước mắt anh rơi xuống.

Bác sĩ khám xong Duật Minh tiễn bác sĩ về. Khánh My cũng nấu cháo xong, Duật Vĩ ngửi được mùi thơm của cháo liền mò vào bếp.

- đi ra, cháo này dành cho tiền bối._ Khánh My đánh vô cái tay đang giờ nấp nôi.

Duật Vĩ không cam lòng, sáng giờ anh cũng chưa ăn gì. Đồ ăn trước mặt mà không thể ăn không phải là Duật Vĩ.

- Anh hai bị bệnh ăn không hết nguyên nồi đâu chi bằng mình ăn phụ cho._ Duật Vĩ nháy mắt, dù mỉa mai kể dụ Khánh My.

Khánh My nhui mày nhìn Duật Vĩ. chiêu đó không tác dụng ngược lại phản dame. Khánh My mặc kệ Duật Vĩ cô đi lên phòng Duật Luân, trước khi đi cô còn cảnh cáo Duật Vĩ một câu. Duật Vĩ như đứa trẻ không cam lòng, mặt hầm hầm đi theo sau Khánh My đi lên phòng Duật Luân.

- Bác sĩ nói anh hai làm việc quá sức, ăn uống không đủ chất nên phát bệnh không gì nặng lắm._ Duật Minh thấy Khánh My, nói bệnh tình Duật Luân cho cô nghe.

Khánh My gật đầu.

- À, mình có nấu cháo ở dưới cho tiền bối, cậu múc một chút ra mà ăn, sáng giờ cậu làm nhiều rồi chắc cũng đói.

Duật Vĩ nghe vật, mắt mở to, miệng liền lên tiếng phản bi. Sáng giờ rõ ràng anh làm nhiều hơn cả Duật Minh vậy mà Khánh My lại đối xử tốt với Duật Minh hơn anh, đúng là không công bằng.

Duật Vĩ đang lẳng nhẳng, phân bi thì trên giường Duật Luân mê man gọi tên Khánh My. Duật Vĩ tạch lưỡi nói:“rể tình cảm quá sâu“. Liền bị ăn chửi từ Khánh My. Nhưng Duật Luân luôn miệng gọi, trong mê sảng tay anh đang mò tìm thứ gì đó miệng vẫn gọi tên Khánh My. Khánh My thấy vậy đi lại giường bệnh, Duật Vĩ ra hiệu với Duật Minh, Duật Minh cũng tình nghịch, đẩy nhẹ Khánh My, cả người Khánh My ngã về phía Duật Luân đang nằm.

Duật Minh và Duật Vĩ chợt cười khi thấy Khánh My té, môi hôn lên môi của Duật Luân. Khánh My không hoảng hốt, cũng không mặt đỏ tai hồng luôn

cuốn.gì ngược lại cực kì bình tĩnh. Cô quay lại lườm hai anh em song sinh kia.

- Bác sĩ nói cách 4 tiếng cho anh hai uống thuốc một lần cho đến khi hạ sốt. Nếu như anh ấy chưa tỉnh để uống được thì cậu có thể đút anh ấy uống bằng... _ Nói giữa chừng Duật Minh chợt ngừng lại, ngón tay anh gõ nhẹ vào môi anh, rồi anh bật cười nói tiếp với Duật Vĩ- Vĩ à, chúng ta xuống dưới ăn cháo thôi.

- Đi ăn cháo thôi._ Duật Vĩ đi ra cùng Duật Minh.

Duật Vĩ đi ra ngoài vẫn chưa chịu đi xuống còn mở cửa hé đầu vào.

- Tiểu My My, chụt chụt._ Duật Vĩ chu mỏ hôn gió 2 cái.

Khánh My trừng mắt với Duật Vĩ, Duật Vĩ đóng cửa lại cười to ra tiếng đến nỗi trong phòng Khánh My còn nghe được.

Nhưng dù bị họ trêu chọc như vậy Khánh My cũng thấy vui vẻ ấm áp bởi Khánh My biết, anh em họ ít ra vẫn lo lắng cho cô quan tâm cô không như Duật Thiên. Còn về Duật Luân, sau khi mê sán một hồi bắt được cánh tay của Khánh My thì đã ngủ chịu im. Không hiểu sao Khánh My cảm giác Duật Luân bây giờ khác xa với kiếp trước, giống với Duật Luân 4 năm sau, chừng trạc hơn, trưởng thành hơn nhưng cô nhận ra, sự quan tâm của anh dành cho cô nhiều hơn trước rất nhiều, có phải như vậy hay là do cô quá đa nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Tối sáng hôm sau khi Khánh My thức giấc thì thấy một cặp mắt phượng nhìn cô chăm chăm. Phản ứng đầu tiên của cô khi bị nhìn đó là đưa tay lên trán Duật Luân xem đã hạ sốt chưa. Qua một đêm, thuốc thật hiệu nghiệm, sốt đã hạ không còn nóng phỏng tay như hôm qua.

- Đề em đi hâm cháo lại cho anh._ Khánh My đứng dậy.

Vừa đứng dậy chơi hơi khuyu xuống vì tối ngủ cả đêm bằng một tư thế ôm.giường, hai đầu gối co gúc một bên cả đêm nên vừa cử động mắt chút cảm giác là phải.

Duật Luân nhìn cô gái bé nhỏ kia chăm sóc anh cả ngày hôm qua trên người hiện lên nụ cười ấm áp nhưng cũng có chút xót xa khi cô ngồi trực bên giường anh cả đêm đến nỗi ngủ quên.

Khánh My đi qua phòng kế bên đánh răng rửa mặt xong xuống bếp hâm cháo lại cho Duật Luân nhưng khi giờ nồi cháo ra thì trống trơn, chỉ còn cái nồi do, Khánh My đẩy nắp nồi lại đi thẳng lên phòng nằm gần phía cuối cầu thang mở cửa đi xông vào. Duật Vĩ đang bán nude ở phần trên, ôm chần ngủ say như một đứa trẻ đột nhiên bị tóc chần ra, bị đá lăn xuống sàn. Lúc này cậu tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy Khánh My như thấy quái vật Duật Vĩ tỉnh cả ngủ, hai tay che ngực hét lên.

- Cậu hét cái gì? _ Khánh My nhú mày hung hăng nói.

- Mình biết cậu rất thích mình nhưng Khánh My à, như vậy tiến triển quá nhanh nhưng không thể vì việc đó mà vượt rào được. Mình tuy phong lưu nhưng là người có phép tắc, không thể ăn com trước kèn được._ Duật Vĩ về mặt đầy hoảng sợ nói, kéo chần chồm lên người che thân ngọc của anh.

Khánh My nhìn thái độ diễn sâu của Duật Vĩ nhú mày hỏi anh nói vậy bậy bạ gì đó thì Duật Vĩ uất ức nói.

- Mới sáng sớm thú tính của cậu nổi dậy, cậu định vào ăn mình.

Khánh My nghe xong che miệng nhẹn. Thật tình cái tên hâm này, đi du học bên Mỹ về sau lại từng đến nỗi vậy có khi nào bên Mỹ cậu ta ghẹo gái bị gái lấy giấy cao gốt ném vào đầu nên giờ ra nông nỗi này không? Khánh My thầm nghĩ.

Khánh My chưa kịp nói gì thì Duật Minh và Duật Luân xuất hiện. Duật Minh bị hai người này náo loạn khiến đang ngủ ngon bị đánh thức, Duật Luân vừa tắm xong đi ra nghe bên đây ồn ào anh cũng tới xem Khánh My làm gì Duật Vĩ. Duật Vĩ thấy hai người anh trai xuất hiện liền chạy tới núp sau lưng người anh sinh đôi nói Khánh My suýt nữa cướp đi sự trong sạch của anh.

- Trịnh Duật Vĩ, đầu cậu có hồng lỗ nào thì trám xi măng lại chỗ đó đi, đừng ở đây ăn nói bậy bạ._ Khánh My lấy gối ném về phía Duật Vĩ.

Duật Vĩ di chuyển qua sau lưng Duật Luân, Khánh My ném gối thứ 2 thì cái gối bay vào mặt Duật Luân.

Ô mô!

Khánh My, Duật Vĩ và Duật Minh đồng loạt nhìn về phía Duật Luân.

- Em lỡ tay._ Khánh My từ con chần tin biến thành con mèo nhỏ đáng yêu, thay đổi chóng mặt đến nỗi Duật Vĩ dụi dụi hai mắt nhìn cho rõ vì anh tưởng anh nhìn lầm.- Được rồi, em xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng đi. Duật Vĩ ăn mặc đầy đủ vào._ Duật Luân giọng vẫn ôn nhu ấm áp như mọi khi.

Nói xong Duật Luân trở về phòng, Duật Minh cũng trở về ngủ tiếp. Khánh My đi ngang Duật Vĩ nghe Duật Vĩ lầm bầm mắng cô:“đã lùn lại còn hung dữ”. Cô quay lại lườm Duật Vĩ, Duật Vĩ đi vào phòng đóng cửa lại.

Cả buổi sáng Khánh My nấu cháo cho Duật Luân, rất may hôm qua anh em song sinh kia mua cả đồng thịt băm, còn dư Khánh My để vào tủ lạnh sáng nay dùng tới. Khánh My cũng thay đồ sau khi nấu ăn xong, chiều hôm qua cô có gọi điện về nói với cha mẹ, mẹ cô kêu bác Minh đem đồ qua cho cô. Chiều qua cô thay bộ, bây giờ thay bộ.

Cặp anh em song sinh kia ngủ ngon hơn ăn nên bàn ăn chỉ có Duật Luân và cô. Không khí dưới bếp im lặng, im lặng đến nỗi chỉ còn hơi thở của hai người bởi từ nhỏ cả 2 ăn ít khi nói chuyện nên trên bàn ăn im lặng là lẽ thường.

Khánh My và Duật Luân ăn xong, Khánh My rửa bát, Duật Luân giành thì Khánh My không cho cô nói anh còn sốt hạn chế đựng nước vừa nói xong nhìn lại thấy tóc anh còn ướt biết ngay anh vừa tắm nên cô rầy anh một trận, Duật Luân không nói gì chỉ dờ khóc dờ cười nhìn Khánh My.

Sáng thứ hai Khánh My có buổi học nên cô đến trường đại học còn Duật Luân ở nhà giải quyết công việc qua webcam vì lệnh của Khánh My không cho phép anh đến công ty làm việc nhưng đây là thời gian công ty phát triển nên còn rất nhiều đề án cần anh phê duyệt và nhiều công việc khác cần phải giải quyết. Cha mẹ cô duy nhất một công ty nhưng lại là công ty lớn, anh cả thì lại theo ngành diễn viên, còn lại ba anh em tụi anh. Duật Minh và Duật Vĩ thì hôm qua cũng đã phụ anh giải quyết một số công việc hôm nay anh để cho hai anh em song sinh đó nghỉ ngơi, anh làm việc. Đến khoảng 9h30 điện thoại Duật Luân nhận một tin nhắn từ Khánh My bảo anh uống thuốc, anh khẽ cười ấm áp, tạm ngừng công việc và theo lời cô đi uống thuốc.

Tối chiều Khánh My mới ghé nhà Duật Luân đem theo một kinh hi lớn tới cho anh. Cô xách theo hai vali lớn vào nhà anh. Duật Luân phụ cô đem đồ lên phòng, để cô sắp xếp hành lý, còn anh thì trở lại làm việc, chiều Khánh My gọi anh xuống ăn cơm, nhắc anh uống thuốc, tối khi anh đang làm thì một bàn tay đập lap anh lại. Khánh My đưa điện thoại anh xem, chỉ vào đồng hồ, đã mười giờ tối ý bảo anh đi ngủ. Duật Luân mỉm cười, tuân lời nữ hoàng, tắt lap, thu dọn công việc và lên giường nằm.

Căn phòng hai người cạnh nhau, chỉ cách nhau một bức tường, đáng nằm hai người có thể được tính là mặt đối mặt. Khánh My nhìn vào bức tường chăm chăm một lúc rồi ngủ, không lâu tiến vào giấc mơ trong khi Khánh My tiến vào giấc mơ thì cửa phòng cô đột nhiên bị ai đó mở ra, nhẹ nhàng bước vào. Người đó đi tới giường Khánh My, ngồi xuống, vuốt tóc Khánh My khi xác định Khánh My đã ngủ say người đó cúi xuống hôn lên môi Khánh My sau đó khẽ vuốt tóc Khánh My

Anh chỉ có thể hôn trộn em như thế này thôi không thể tiến xa hơn vì anh biết trái tim em hiện giờ không có anh. Trải qua một kiếp anh biết anh nên làm gì và phải làm thế nào để có được em. Khánh My, anh mong sau này em sẽ hiểu những gì anh làm cho em đều là bởi vì anh quá yêu em và không muốn em thuộc về ai cả. Kiếp trước anh nghĩ anh cả có thể mang lại hạnh phúc cho em nên anh buông tay, lùi bước để thành toàn cho em và anh cả. Anh hoàn toàn không biết rằng, chính vì suy nghĩ đó nên khiến em một đời đau khổ thế nên kiếp này anh phải giành được em về bằng mọi giá, thủ đoạn cũng được, gian dối cũng được chỉ cần em thuộc về anh, chỉ cần em không đau khổ nữa là được.

chap sau:

Duật Vĩ đi lại trước mặt Khánh My đưa cho Khánh My tờ khăn giấy.

- Cậu cầm đi!

- Để làm gì? _Khánh My không hiểu.

- Để lau nước miếng trên miệng cậu, nếu đem xô hứng nãy giờ có thể đã đầy xô rồi đó

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cố Chấp(1)

Nếu tính về thời gian thì có thể xem Khánh My cùng cặp anh em Duật Minh - Duật Vĩ là thanh mai trúc mã, cả ba làm bạn học từ mẫu giáo, trùng hợp hơn là đi bao nhiêu trường, học qua bao nhiêu lớp cả ba đều học chung với nhau. Từ nhỏ Duật Vĩ và Duật Minh quen thói trêu ghẹo Khánh My, bởi vì còn nhỏ nên Khánh My chỉ biết ngượng ngùng và tức giận khi bị cặp sinh đôi kia trêu. Đến lên năm cấp ba tính tình Khánh My thay đổi hẳn, từ một con thỏ bạch trở thành con thỏ tinh. Với bạn bè khác trêu Khánh My chỉ dụi dụi cười nhưng với cặp song sinh kia thì cô đánh bầm dập, khổ hơn là năm cấp ba Khánh My bắt đầu đi học võ để phòng thân và được nhiên môn võ được áp dụng mỗi khi Khánh My bị cặp anh em kia trêu. Sau này khi sống lại sau một kiếp Khánh My dường như quên tính Duật Vĩ từ nhỏ đã thích trêu cô không phải bị lũng lổ ở đâu.

Quen biết cặp song sinh từ nhỏ, đương nhiên Khánh My cũng nghe cặp song sinh kia kể rất nhiều về hai người anh trai của hai anh. Lên cấp ba, lại vô tình chung trường Duật Luân học nên câu chuyện về chàng đàn anh huyền thoại được truyền từ năm này qua năm khác mặc dù Duật Luân đã đi du học từ rất lâu. Gom nhặt từ những lời kể của anh em song sinh cộng thêm lời đồn về đàn anh hot boy huyền thoại kia Khánh My càng tò mò về Duật Luân. Năm đó là năm cuối cấp của Khánh My, khi làm lễ tổng kết cuối cùng tại trường xong, chiều hôm đó Khánh My đi dạo một vòng quanh trường, chụp lại những cảnh nơi đây để làm kỉ niệm, hôm đó Khánh My đứng dưới gốc phượng cạnh bên sân bóng rổ, ngược nhìn chùm hoa phượng nở đỏ rực kia, Khánh My có ý định hái xuống ép khô vào quyển nhật kí làm kỉ niệm nhưng do lùn nên với hoài không tới, đột nhiên có một bàn tay thon dài đưa tay hái xuống đưa cho Khánh My.

Lúc đầu Khánh My không để ý, chỉ nhận họ từ bàn tay đó rồi cảm ơn nhưng khi ngược mặt lên nhìn chủ nhân hái hoa dùm mình thì Khánh My suýt nữa thốt lên chữ tục chỗ vì vẻ đẹp trai, yêu nghiệt của người trước mặt. Tạo hóa bất công, tại sao người con trai như thế lại mang hết vẻ đẹp của phái nữ rồi. Mắt phượng, mày cung, mũi cao, môi mỏng còn thêm cả cặp lông mi dài cong lên kia khiến vẻ đẹp ấy yêu nghiệt hết sức có thể. Đã thế lại còn chân cao trên mốt tám, áo sơ mi trắng quần tây đen, dài da. Nếu dùng hai từ để đẹp trai vẫn chưa đủ miêu tả vẻ đẹp người trước mặt mà có thể gom lại toàn bộ bằng 2 từ “yêu nghiệt”.

Khánh My cứ thất thần nhìn và thầm khen người trước mặt đẹp nhưng cô nào đâu biết trong mắt người đó cô đẹp không kém gì. Một cơn gió thổi ngang làm tóc Khánh My tung bay, Khánh My đưa tay vén những sợi tóc vương trên mặt xuống, một hành động hết sức bình thường nhưng lại như sợi lông vũ lướt qua tim ai kia.

- Anh Hai, hóa ra là anh ở đây sao? _ Tiếng gọi của Duật Minh kéo linh hồn đang thất thần của Khánh My trở về xác.

Anh Hai?

Khánh My không hiểu nhìn cặp sinh đôi kia.

- À để mình giới thiệu đây là anh Hai mình hay kể Duật Luân. Anh Hai cậu ấy là Khánh My. _ Duật Minh giới thiệu cho hai người biết nhau.

Khánh My dịu dàng chào Duật Luân.

Cặp song sinh kia nhìn về dịu dàng xa lạ của Khánh My đồng loạt không hẹn mà nhìn nhau.

- Giới thiệu thiếu anh rồi! _ Một giọng nam khác đột nhiên vang lên.

Khánh My và mọi người quay lại nhìn. Là một người đàn ông lớn hơn cô mười tuổi mặc áo sơ mi màu tối, quần jean, giày thể thao. Cách ăn mặc của người này sành điệu hơn Duật Luân, gương mặt thì đẹp theo vẻ nam tính. Khánh My tròn to mắt khi người trước mặt này đang là diễn viên nổi tiếng hot nhất hiện nay, Duật Thiên.

- Chắc cậu đã biết, anh ấy là anh cả. Duật Thiên. _ Duật Minh gọi trong việc giới thiệu.

Khánh My gật đầu như gà mổ lúa, khiến mọi người bật cười.

Duật Vĩ đi lại trước mặt Khánh My đưa cho Khánh My tờ khăn giấy.

- Cậu cầm đi!

- Để làm gì? _ Khánh My không hiểu.

- Để lau nước miếng trên miệng cậu, nếu đem xô hứng này giờ có thể đã đầy xô rồi đó. _ Duật Vĩ lại trêu Khánh My.

Đầu Khánh My bốc khói, Khánh My ném tờ khăn giấy xuống, cầm nguyên chùm phượng đập vào người Duật Vĩ. Khánh My và Duật Vĩ đang giỡn thì bên sân bóng rổ, quả bóng màu cam lệch hướng quỹ đạo bay về phía Khánh My.

- My, coi chừng. _ Duật Minh kêu lên.

Khánh My đang giỡn đột nhiên nghe kêu dừng lại, cả người cô được một thân hình to lớn ôm vào lòng, thân hình to lớn đó đỡ quả bóng màu cam kia cho cô. Bàn chân đang chạy tới của Duật Luân đột nhiên ngừng lại vì anh đã trễ một bước, có nghĩ cũng không ngờ một bước này lại khiến anh trễ cả đời về sau.

- Không sao rồi! _ Người đó buông Khánh My ra.

Khoảnh khắc Duật Thiên ôm lấy Khánh My, tim Khánh My lỡ mất một nhịp, cũng vì khoảnh khắc này mà Khánh My cũng lỡ hạnh phúc cả một đời. - Cảm ơn anh. _ Khánh My đỏ mặt cuối đầu cảm ơn và vội vã bỏ đi.

Duật Thiên chưa kịp trả lời thì Khánh My đã bỏ đi, anh chỉ biết cười và nhìn theo bóng dáng ngượng ngùng hối hả đang bỏ đi kia. Duật Vĩ và Duật Minh đuổi theo ghẹo Khánh My, lúc đó Duật Thiên cũng nhận được cuộc gọi từ công ty quản lí nên cũng đi, chỉ còn lại Duật Luân. Duật Luân cúi người nhặt lên bông phượng bị Khánh My làm rơi trên nền cỏ kia, khế cất vào túi và rời khỏi.

Từ khoảnh khắc đó, Khánh My thật sự đã động lòng nên để được gần Duật Thiên, Khánh My thi khối S vào trường sân khấu điện ảnh học làm biên kịch. Không bao lâu Khánh My ra trường, bước vào giới showbiz làm thì mới phát hiện một sự thật đau lòng là Duật Thiên đang hẹn hò cùng người đàn

ông khác và họ đã yêu nhau từ rất lâu.

Sau khi biết sự thật đó Khánh My đến quán par uống rất say, say rồi thì cô gọi cho Duật Luân ra. Duật Luân biết cô đã biết sự thật, anh không biết nói gì hơn chỉ im lặng ở cạnh bên cho cô mượn vai tựa vào khóc.

- Anh Duật Luân, anh nói cho biết đi. Em nên làm thế nào cho đúng đây? _Khánh My khóc nức nở trong lòng Duật Luân. Cô yêu Dật Thiên bốn năm, vì để được gần Duật Thiên cô bỏ đi ước mơ của mình cũng bỏ đi bốn năm thanh xuân học thật tốt ngành biên kịch chỉ để được gần người cô yêu. Đến khi ước nguyện hoàn thành cô lại phát hiện ra sự thật đau lòng.

- Làm những điều em thấy bản thân hạnh phúc. _Duật Luân im lặng một lúc thì đáp lời. Khánh My nghe vậy ngược mặt lên nhìn Duật Luân. Duật Luân đau lòng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Sau đêm đó, Khánh y khắc sâu câu nói của Duật Luân. Khánh My thay đổi hoàn toàn, Khánh My dùng mọi cách chia rẽ Duật Thiên và người anh yêu, cô làm những điều đó chỉ có người trong ngành biết các báo chí không hề hay biết. Khi Khánh My trở nên nổi tiếng từ những bộ phim của cô, thì cô càng ngày có thể lực trong showbiz và cô cũng càng ngày thay đổi, thay đổi đến Duật Luân phải đau lòng.

- Duật Minh, cậu hẹn mình ra đây có việc gì? _Khánh M sang sảnh ngồi xuống ghế đối diện với Duật Minh.

Phục vụ đem nước ra cho Khánh My, Duật Minh đã gọi trước cho cô.

- Dừng lại đi! _Thời gian qua Duật Minh đã im lặng chứng kiến tất cả, đến bây giờ anh thấy bản thân anh không thể im lặng thêm được nữa.

Khánh y cầm ly nước lên tao nhã uống một ngụm đặt xuống.

- Mình không hiểu ý cậu? _Khánh My nhìn Duật Minh.

Đôi mắt trong veo ngày nào giờ đã lạnh lẽo đến như vậy. Thời gian thật đáng sợ. Duật Minh đau lòng, cup mắt nói: “Đừng yêu anh cả nữa”.

- Xin lỗi mình không thể. _Khánh My lạnh lùng từ chối.

- Trần Khánh My cậu đừng lừa mình dối người nữa. Cậu nên biết người anh cả yêu không phải cậu. Và cậu biết rõ anh cả... _Duật Minh nói giữa chừng ngừng lại, anh biết Khánh My đủ thông minh và cũng sẽ đủ hiểu anh từ phía sau là gì.

- Mình tin vào tình yêu của mình, tớ tin tớ có thể bẻ cong thành thẳng. _Khánh My bình tĩnh đáp lời.

- Đừng có chấp nữa được không, cậu có chấp người đau sẽ là cậu thôi.

- Duật Minh cậu chưa yêu lần nào làm sao biết được tình yêu là như thế nào? Tình yêu giống như mang giày cao gót, nếu nhìn thôi sẽ thấy nó rất đẹp nhưng thực ra nếu cảm nhận lúc đầu mang vào không quen sẽ rất đau nhưng dần sẽ không còn đau nữa.

Duật Minh không biết mang giày cao gót mới đầu không quen sẽ thế nào sau khi quen rồi sẽ thế nào, anh không quan tâm thứ anh quan tâm là người bạn thân của anh đang đi sai đường, yêu sai cách và yêu sai người.

- Dừng lại đi, vẫn chưa muộn đâu. Cậu dừng lại cậu sẽ thấy... _Duật Minh không thể nói nữa, anh đã hứa với Duật Luân sẽ không nói nói Khánh My biết.

Khánh My không nghe, tức giận đáp lại Duật Minh một câu rồi cầm túi xách bỏ đi. Nhìn bóng dáng Khánh My bỏ đi Duật Minh khẽ thở dài.

Nếu cậu dừng lại sẽ thấy vẫn còn người yêu cậu rất nhiều. Nhiều hơn cả cậu yêu anh cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cố Chấp (2)

Khánh My đang ngồi ở nhà viết kịch bản thì nhận được một món hàng chuyển tới cô kí tên nhận món hàng đó. Khi xé ra là một hộp nhỏ. Trong hộp đó chứa toàn hình của Duật Thiên và người đàn ông kia. Khánh My tức giận lựa đồng hình đó xuống sàn, toàn bộ vật trên bàn cũng rơi xuống sàn theo. Ngay sau đó điện thoại Khánh My đổ chuông.

- Cô nhận được quà tôi gửi rồi chứ? _ Giọng nam yếu điệu bên kia điện thoại chuyển tới.

- Diệp Trọng Thể anh muốn cái gì? _ Khánh My nghiến răng, lạnh lùng hô cả tên lẫn họ của người đó ra nói.

Bên kia bật cười nụ cười khoái chí.

- Cô thấy rồi đó. Chúng tôi bên nhau đã lâu, tình yêu của chúng tôi là vĩnh cửu cô không thể nào chia rẽ được. Cô nên biết cô chỉ là kẻ thứ ba, nên bỏ cuộc đi.

Khánh My tức giận tắt máy, quăng điện thoại đi.

Bỏ cuộc, tại sao bao nhiêu người luôn kêu cô bỏ cuộc mà không bao giờ ủng hộ cô một lần.

Khánh My nhìn xuống đồng hình dưới sàn, thấy tấm hình Duật Thiên cùng Trọng Thế hôn nhau. Khánh My đi tới nhặt lên xem chột cô mỉm cười, nụ cười xinh đẹp và rực rỡ như ánh nắng ngoài kia. Khánh My xé đôi tấm hình đó ra rồi cầm mảnh hình của Trọng Thế lên đốt nó. Đôi khi lửa bén tới ngón tay Khánh My mới từ từ buông ra, nhìn mảnh hình Trọng Thế đang cháy gần hết dưới sàn nụ cười xinh đẹp của Khánh My phút chốc hoá lạnh.

Vĩnh cửu à, không thể chia rẽ à. Chỉ cần Trọng Thế biến mất vĩnh viễn thì xem tình cảm của hai người còn gọi vĩnh cửu nữa hay không?

Hôm đó cả đoàn làm phim ăn mừng vì phim đạt được giải thưởng phim được yêu thích nhất của năm.

Hôm đó đang ăn tiệc giữa chừng, Khánh My đứng dậy đi vệ sinh. Khánh My đi không bao lâu thì Trọng Thế trùng hợp cũng đi. Khánh My sau khi đi vệ sinh xong, rửa sạch tay, son lại chút son, ngắm mình trong gương sau đó xịt thêm ít nước hoa đi ra khỏi nhà vệ sinh. Khi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh môi Khánh My cong lên nụ cười quý dị.

Bên nhà vệ sinh nam, Trọng Thế vừa đi vệ sinh xong, dùng xà phòng rửa tay đột nhiên có hai người đàn ông đeo khẩu trang từ sau đi tới, đánh vào gáy Trọng Thế khiến Trọng Thế ngã đi liền chụp bao lại khiêng đi. Hai người đàn ông đó khiêng Trọng Thế ra ngoài xe tải. Dọc đường các nhân viên trong nhà hàng hỏi họ khiêng gì, họ đáp là khăn trải bàn cũ họ đem đi đổi khăn trải bàn tới mà nhà hàng vừa đặt và an toàn đem Trọng thế lên xe. Họ lấy điện thoại của Trọng Thế nhắn tin cho Duật Thiên nói là Trọng Thế về nhà nghỉ trước báo Duật Thiên đừng lo và chờ Trọng Thế đi.

Ở ngoài, Khánh My xinh đẹp ngồi xuống đối diện với Duật Thiên. Nhìn chỗ bên cạnh Duật Thiên còn trống Khánh My khẽ cười thầm. Thấy Duật Thiên chuẩn bị đi tìm Trọng Thế, Khánh My liền ngăn cản.

- Bây giờ mọi người chúc anh rồi giờ tới lượt em. Chúc mừng anh đạt danh hiệu ảnh đế. _ Khánh My đứng dậy cầm ly bia mời Duật Thiên.

Duật Thiên không nghĩ Khánh My có mưu kế nên cầm ly đáp lại uống cạn.

Điện thoại trong túi Duật Thiên run lên, Duật Thiên mở ra xem thì thấy tin nhắn của Trọng Thế. Anh cũng an tâm phần nào nên định ở lại tiệc một chút rồi về. Nhưng anh đâu biết hôm nay Khánh My đã lên kế hoạch hết cả rồi.

Khánh My nhận lúc mọi người vui chơi không để ý, cô bỏ thuốc vào ly bia và rót thêm bia vào ly. Rót bia vào ly khác, cô cầm ly có thuốc đưa cho Duật Thiên.

- Chúc mừng cho sự "thành công" của chúng ta à không của bộ phim chúng ta. _ Khánh My cố ý nhấn mạnh từ thành công. Duật Thiên không để ý, nhận ly và uống.

Thật ra bốn năm trước, Khánh My thi hai ngành, đạo diễn và biên kịch. May mắn đậu cả hai ngành và Khánh My vừa học biên kịch, học thêm cả ngành đạo diễn. Khi ra trường, từ biên kịch nhỏ trở nên nổi tiếng rồi lấn sang đạo diễn, ngày càng tài giỏi và có quyền uy trong showbiz nên khi cô mời rượu Duật Thiên, dù anh không muốn nhưng cũng vì nể mặt cô mà nhận uống.

Duật Thiên hôm nay uống không ít, sau một hồi cảm nhận không ổn, Duật Thiên xin rút lui. Khánh My cũng ra về theo. Duật Thiên đi tới thang máy thì không trụ nổi suýt nữa ngã, may Khánh My ở đó đỡ lấy anh.

- Anh ổn chứ? _ Khánh My hỏi với giọng lo lắng nhưng môi lại cong lên.

- Có lẽ không. _ Duật Thiên ngã đầu vào vai cô, mặt áp gần vào cổ Khánh My, mũi ngửi được mùi nước hoa quyến rũ trên người Khánh My.

- Để em đưa anh về được không? _ Khánh My dùng giọng trời sinh, dụ dỗ Duật Thiên.- Được. _ Duật Thiên trong cơn say bị cuốn theo giọng nói quyến rũ đó.

Khánh My mỉm cười thoả mãn.

Xe tải chở Trọng Thế ra bến tàu của Thành phố dừng lại. Hai người đàn ông ngồi ở ghế chính và ghế phụ xuống xe. Ra sau xe mở cửa ra, khiêng Trọng Thế xuống ném xuống sông sau đó hai người đàn ông trở lại trên xe và lấy xe rời khỏi.

Về phần Khánh My, Khánh My đưa Duật Thiên về nhà riêng của cô. Do từ nhà hàng tới nhà Khánh My quãng đường khá dài tới khi đến nơi thuốc đã tan ra, cảm giác nguyên thủy tìm đến Duật Thiên. Khi Khánh My đưa Duật Thiên lên phòng ngủ thì bị anh đẩy ngã lên giường. Từng mảnh quần áo rơi xuống sàn, căn phòng tràn ngập hơi thở ái muội và triền miên cả đêm.

Duật Luân từ nước ngoài công tác về, anh có mua cho Khánh My trà thảo dược. Gần đây qua trò chuyện, Khánh My hay than vãn với anh về áp lực công việc và chuyện tình cảm nhiều đêm mất ngủ và nói thật với anh cô đang dùng thuốc ngủ. Anh lo lắng nên mua loại trà thảo dược này, có thể đem lại giấc ngủ mà không tác dụng phụ như thuốc.

Duật Luân tới nhà riêng của Khánh My. Khánh My xem anh như người thân nên cho anh mật khẩu nhà cô. Khi Duật Luân tới dễ dàng mở cửa đi vào.

Vào trong nhà, thấy không có ai ở phòng khách, đi vào phòng bếp anh thấy cũng không có liền nghĩ Khánh My ngủ chưa dậy nên anh đi lên gọi cô dậy. Lên tới phòng ngủ, anh thấy cửa phòng không đóng chỉ khép hờ. Anh đẩy cửa bước vào. Vừa bước vào anh chân anh đạp lên áo sơ mi nam. Ngay lúc này tìm anh như bị thứ gì đó hung hãn bóp mạnh. Đi sâu vào trong thấy đồ nam nữ rơi là tả trên sàn, Duật Luân như chết lặng khi thấy cảnh tượng trên giường.

Khánh My bị ánh nắng bên ngoài chiếu vào mắt, làm cô tỉnh giấc, mắt cô mở ra thấy Duật Luân đứng dưới giường.

- Tiền bối, anh đến từ lúc nào vậy._ Khánh My ngồi dậy, chần trên người cô tụt xuống khi sắp lộ ra cảnh xuân Khánh My nhớ ra giữ lại kịp lúc nhìn sang bên cạnh là Duật Thiên đang ngủ cô liền diễn kịch hét lên.

Duật Thiên bị tiếng hét của Khánh My làm tỉnh giấc, anh mở mắt ra thấy Khánh My trần trụi ôm chần anh giật mình ngồi dậy, nhìn quần áo tán loạn trên sàn, anh ôm đầu.

- Anh cả, mặc đồ vào em có chuyện muốn nói với anh._ Duật Luân im lặng nản giờ, gắng gượng bản thân trở lại bình thường và nói ra câu nói đó. Duật Thiên mặc đồ vào rời khỏi phòng, Khánh My ngồi trong phòng nở nụ cười chiến thắng. Cô cũng xuống giường mặc quần áo vào sợ Duật Luân vì cô sẽ đánh Duật Thiên.

Lo lắng của Khánh My không sai. Duật Thiên vừa đi xuống phòng khách đã nhận cú đâm trời giáng của Duật Luân. Duật Luân liên tiếp đánh Duật Thiên nên Khánh My không tới kịp thì Duật Luân đã đánh chết Duật Thiên.

- Đừng đánh nữa tiền bối. Là em can tâm tình nguyện._ Khánh My đứng chần trước Duật Thiên.

Duật Luân dừng cú đâm giữa không trung.

- Em vừa nói gì?_ Duật Luân tưởng bản thân nghe lầm.

- Là em tự nguyện.

Hai chữ chữ “tự nguyện” như con dao đâm thẳng vào tim Duật Luân.

Duật Thiên ngược lên nhìn Khánh My.

Duật Luân thu nắm đấm lại, cả người anh quỳ xuống đất như chẳng còn sức sống. Mắt anh đỏ ao nhìn Khánh My và Duật Thiên.

- Em biết anh là người tốt với em nhất nên em xin anh hãy chúc phúc cho em và anh Thiên._ Khánh My lại nói tiếp.

Từ đá kích này đến đá kích khác, hô hấp Duật Luân ngày càng khó khăn.

- Được._ Duật Luân gắng ra một từ đau nhói rồi nhìn Duật Thiên nói tiếp - Em sẽ nói với cha mẹ việc này. Thành toàn cho anh và... chị dâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Kết Cục Của Kẻ Chia Rẻ Uyên Ương (1)

Nếu yêu một người là sai thì liệu việc gì cô phải đúng. Nhưng... Nếu yêu người mà không yêu mình liệu rằng câu nói đó có đúng.

Nhờ sự giúp đỡ của Duật Luân, đám cưới của Duật Thiên và Khánh My diễn ra long trọng, cả báo chí truyền thông đưa tin. Kể từ sau đám cưới của Khánh My, Duật Luân ra nước ngoài suốt số lần anh trở về Việt Nam đếm trên đầu ngón tay.

Sau đám cưới tin Trọng Thể mất tích cũng xuất hiện, Duật Thiên phát hiện ra âm mưu của Khánh My nhưng không có bằng chứng chỉ có thể khẳng định rằng là Khánh My là thủ phạm mọi việc. Duật Thiên lạnh nhạt với Khánh My, mấy tháng anh mới về nhà lần. Mỗi lần về là say rượu và gọi tên Trọng Thể, hoặc về nhà là bệnh để Khánh My chăm sóc. Cuộc sống sau khi kết hôn của Khánh My hoàn toàn là địa ngục nhưng Khánh My vẫn cắn răng cam chịu. Mọi chuyện cứ im ắng đến ngày kia Trọng Thể trở về, Khánh My bị vạch trần mọi chuyện trước mặt Duật Thiên. Duật Thiên tức giận nhìn Khánh My, Khánh My quỳ xuống cầu xin Duật Thiên.

- Em làm mọi chuyện chỉ vì quá yêu anh thôi Duật Thiên._ Khánh My bật khóc, bỏ đi lòng tự tôn của người phụ nữ quỳ xuống cầu xin sự tha thứ.

- Yêu? Tôi không cần tình yêu của cô_ Duật Thiên giật tay ra bỏ đi.

- Tôi đã nói rồi tình cảm chúng tôi không ai có thể chia rẽ._ Trọng Thế ép Khánh My lùi bước

Trọng Thế thấy đằng kia lau sàn chưa khô, muốn trả lại những gì Khánh My đã gây ra cho anh nên anh đẩy Khánh My tới chỗ đó, Khánh My trượt chân ngã xuống. Lúc này không có Duật Luân che chở như trước, chỉ có mình cô lẳng từ trên cao xuống từng bậc thang khi tới cuối cầu thang bụng Khánh My truyền tới cơn đau, máu từ thân dưới bắt đầu xuất hiện. Trọng Thế định bỏ đi quay lại thấy camera này giờ quay lại toàn bộ, anh sợ Duật Thiên xem sẽ bỏ anh nên anh làm ra vẻ nhân từ gọi Duật Thiên lại. Duật Thiên đưa Khánh My vào bệnh viện. Vào bệnh viện bác sĩ chuẩn đoán Khánh My băng huyết quá nhiều có thể không giữ được trẻ được nên kêu Duật Thiên suy nghĩ cho kĩ rồi hãy kí vào giấy cam kết.

Duật Thiên lúc này mới hay anh có con nhưng đứa trẻ không có số hưởng hạnh phúc hoặc ông trời không muốn nó sau khi chào đời phải chịu cảnh gia đình không hạnh phúc nên đã cho nó đi đâu thai vào gia đình khác.

Khánh My tỉnh dậy cũng là hai ngày sau. Khi tỉnh dậy, cảnh đầu tiên cô thấy là y tá đi vào kiểm tra sức khỏe cho Khánh My, Khánh My ngồi dậy y tá cản

- Bệnh nhân mới phẫu thuật không nên cử động nhiều.

Khánh My không hiểu nhìn y tá, cô hỏi y tá cô phẫu thuật gì. Y tá im lặng không trả lời vì y tá đã hứa với Duật Thiên không nói ra nhất thời lơ lờ nên lúc này im lặng đi ra cùng bác sĩ. Nhưng có một giọng nam từ cửa vang lên.

- Nạo thai._ Người đàn ông đó bước vào, là Trọng Thế, gương mặt anh ta khá vui vẻ. Khi bước vào, cả người anh ta dựa vào cửa nói tiếp: - Đưa ra bé trong bụng của cô hai hôm trước đã bị Duật Thiên kí giấy bỏ đi và cô cũng không còn quyền làm mẹ từ nay về sau nữa. Chắc... Chắc... Thật đáng thương.

Khánh My vừa tỉnh dậy, nghe đứa bé trong bụng không còn vốn đã là một đả kích thêm việc đứa bé do chính tay Duật Thiên tự tay kí tên bỏ đi. Tại sao người đàn ông đó có thể tàn nhẫn như vậy, anh ta ghét cô hận cô, có thể dùng dao đâm chết cô cũng được tại sao lại giết đi đứa bé vô tội, đứa bé đó cũng là giọt máu của anh ta cơ mà. Chẳng những vậy, anh ta còn làm cho cô từ nay mãi mãi về sau không thể sinh con.

Khánh My trong cơn rối loạn của muôn vạn suy nghĩ rồi nhìn lại Trọng Thế đang đứa dựa lưng vào cửa nhìn Khánh My cười thoả chí. Khánh My không thể bình tĩnh, gỡ toàn bộ thiết bị hỗ trợ y tế trên người cô xuống, xuống giường đi lại nắm lấy cổ áo của Trọng Thế đúng lúc Duật Thiên đi vào, anh hỏi Khánh My đang làm gì vậy và đẩy Khánh My ra. Cơ thể vừa phẫu thuật đã yếu, lại nhận sự đả kích giờ phút này còn bị lực mạnh đẩy Khánh My trượt không nổi ngã xuống sàn thế mà Duật Thiên không đỡ cô dậy, chỉ đứng bên cạnh Trọng Thế lạnh lùng nhìn cô.

Khánh My giờ phút này như hoá điên vì việc mất đứa nhỏ cô nhào lại đánh Duật Thiên, vừa đánh vừa mắng. Duật Thiên chỉ giữ tay cô lại.

- Từ đầu đến cuối tôi không hề có bất cứ tình cảm gì với cô là tự cô đa tình._ Duật Thiên hất tay Khánh My ra

- Cũng bởi vì từ đầu anh không có tình cảm gì với tôi nên tàn nhẫn kí tên bỏ đi đứa bé mặc dù nó chính là con ruột của anh._ Khánh My tức giận hét lên.

- Cô chắc nó là con của tôi chứ?

Bốp...

Khánh My tát một cái trời giáng vào mặt Duật Thiên.

- Trần Khánh My đúng là lòng dạ rắn rết độc ác nhưng tôi hoàn toàn trong sạch. Cho dù tôi độc ác thâm hiểm thì sao? Cũng vì quá yêu anh mà ra._ Khánh My trợn mắt, tay chỉ vào người Duật Thiên.

Nếu đã tới nước này, Khánh My không còn đường nào khác là cho họ thân bại danh liệt. Năm xưa chỉ vì yêu mù quáng nên cô cắn răng chịu đựng không công khai quan hệ của họ với báo chí nhưng bây giờ là họ ép cô.

Khánh My chột lùi bước về sau nhìn Duật Thiên và Trọng Thế rồi cười nhạt. Cô nói cô sẽ khiến hai người mãi mãi không thể ở bên nhau và chạy đi. Lúc Khánh My chạy đi, Trọng Thế nghĩ ra việc Khánh My lời họ chết theo nên Trọng Thế kêu Duật Thiên cùng anh đuổi theo Khánh My. Họ đuổi theo tới sân thượng toà nhà, thấy Khánh My đứng trên lan can quay lưng về phía họ nhìn xuống dưới.

Ngay lúc này, khi mọi thứ đã quá trễ Khánh My mới nhớ lại những lời khuyên can của mọi người. Nhớ tới ánh mắt thất vọng của Duật Luân khi thấy cô cùng Duật Thiên nằm trên giường. Nhớ tới câu nói của Duật Minh và sự tuyệt giao của Duật Vĩ nước mắt cô lã lã dài. Bây giờ hối hận có quá muộn rồi không? Cô chấp bốn năm để yêu một người, cô chấp yêu người đó dù là một phía, cô chấp ép bản thân phải thật hạnh phúc.

Nếu yêu một người là sai thì liệu việc gì cô phải đúng. Nhưng... Nếu yêu người mà không yêu mình liệu rằng câu nói đó có đúng.

“Anh Duật Luân, anh nói cho em biết đi, em nên làm thế nào cho đúng đây?”

“Làm những điều em thấy bản thân hạnh phúc“.

Hoá ra lời nói năm đó của Duật Luân kêu cô buông tay, cô lại hiểu nhầm ý anh, đâm đầu yêu một người mà từ đầu đến cuối cô không hề thấy hạnh phúc vậy mà Duật Luân lại không nói lời nào để mặc cô hành động, không ghét bỏ, không tuyệt giao với cô. Để khi cô kết hôn anh đã bỏ đi có lẽ vì quá thất

vọng với những việc cô làm. Chỉ vì yêu một người đàn ông mà từng người bên cạnh rời bỏ cô đến cuối cùng cô nhận được gì ngoài đắng cay. Trần Khánh My, cả đời này không những yêu sai người còn sai cả thời điểm, vậy nên trách ai chứ? Là do cô ngu ngốc, cô vốn là kẻ thứ ba chen ngang vào cuộc tình của họ thì cô lấy tư cách gì lên tiếng, lấy quyền gì chia rẽ. Một kẻ đến sau, một kẻ thứ ba phá hoại uyên ương để bây giờ cô phải nhận báo ứng thỏa đáng.

- Khánh My.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kết Cục Của Kẻ Chia Rẽ Uyên Ương (2)

Khánh My nghe tiếng gọi đó quay lại thấy Trọng Thế quỳ xuống trước mặt cô.

- Xin cô, đừng làm như vậy. Chúng tôi yêu nhau thật lòng nhưng mọi người không hiểu, họ luôn kì thị chúng tôi là gay. Minh Duy vì việc này đã từng thời gian tìm đến bác sĩ tâm thần vì áp lực gia đình và mọi người. Trải qua vô số khó khăn, chúng tôi mới có thể được bên nhau, mong cô hãy thành toàn cho chúng tôi._ Trọng Thế dập đầu cầu xin Khánh My.

Khánh My nhìn Trọng Thế bằng ánh mắt lạnh lẽo, cô dời mắt sang Duật Thiên, người mà cả pháp luật và thế giới công nhận là chồng cô. Tới tận bây giờ anh ta cũng không nhìn cô dù chỉ một lần mà đau lòng nhìn về Trọng Thế đang cầu xin dưới làn can sân thượng.

Khánh My nhớ lại ngày hôm đó, cô chần chừ trước Duật Thiên cầu xin Duật Luân tha thứ và chúc phúc cho cô giờ cô đã hiểu ánh mắt ngày đó của Duật Luân là cảm xúc gì, hoá ra là tuyệt vọng, đau lòng và bi thương. Nếu ngày đó Duật Luân thành toàn cho cô và Duật Thiên thì có lẽ bây giờ cô cũng thế. Cô sẽ trả lại sự yên bình cho họ và sẽ nghỉ ngơi một giấc thật sâu sau mọi chuyện

- Được, tôi thành toàn cho hai người._ Khánh My cất giọng bi thương.

Trọng Thế kinh ngạc ngược nhìn Khánh My, cùng với Duật Thiên.

Ngay lúc này Khánh My thật sự đã quá mệt mỏi rồi, Khánh My muốn kết thúc và nghỉ ngơi. Mọi chuyện là do cô bắt đầu và cũng sẽ do cô kết thúc. Nhưng trước khi cô kết thúc có cô muốn biết đáp án.

- Duật Thiên, nếu như quay ngược thời trở lại. Em đến trước hơn anh ta, anh sẽ yêu em chứ?

Khi hỏi xong Khánh My chợt cười nhạo bản thân. Rốt cuộc bản thân cô yêu người đàn ông này nhiều đến mấy mà tới tận phút cuối cùng vẫn còn không chịu buông bỏ hy vọng sắp bị dập tắt kia.

- Xin lỗi,_ Duật Thiên khẽ nói.

Khi ta yêu ai đó thật lòng tự tận tâm can, thì người đó sẽ biết hai từ "xin lỗi" kia đến cùng gây cho họ bao nhiêu đau đớn. Bởi vì hai chữ kia là dùng tổn thương của họ để đổi lấy.

Khánh My khẽ cười bi thương, cười đến nỗi nước mắt lãnh dãi trên mặt.

Duật Luân, Duật Minh, Duật Vĩ ngay lúc này cô muốn gặp ba người, cô muốn gặp ba người lần cuối rồi cô sẽ nhắm mắt ngủ. Giấc ngủ này có lẽ cô vĩnh viễn sẽ không thấy ba người nữa. Duật Luân anh có biết người lúc này cô muốn nói nhiều điều nhất là anh hay không? Kiếp này cô phạm sai lầm quá nhiều phạm những điều không thể tha thứ vậy mà anh vẫn bên cô đến khi thấy cô nở nụ cười hạnh phúc trong đám cưới anh mới yên lòng bỏ đi.

Cửa sân thượng đột nhiên mở ra, bên trong 3 người đàn ông chạy vào.

- Khánh My._ Duật Luân mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tóc có hơi rối bời, gương mặt hao hao giống với đầu khi họ gặp nhau. Anh vẫn trong quần tây đen, áo sơ mi trắng soái khí ngất trời. Còn Khánh My lại mỏng manh, nhỏ bé như thế. Bây giờ Khánh My mới để ý anh thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả chồng cô nhưng giờ nhận ra cũng đã muộn rồi.

- Duật Luân, cảm ơn... xin lỗi.

Duật Minh, Duật Vĩ cảm ơn hai cậu nhiều lắm và xin lỗi hai cậu rất nhiều.

Cảm ơn vì thời gian qua mọi người đã lo lắng cho cô, cảm ơn mọi người đến phút cuối đã trở về để cô được gặp lần cuối. Xin lỗi, xin lỗi vì bao năm qua không nghe lời mọi người can ngăn, khiến mọi người đau lòng vì cô. Xin lỗi, vì cô không thể làm lại được nữa cô phải ra đi rồi. Xin lỗi kiếp này cô nợ ba người món nợ ân tình.

Khánh My xoay người nhảy xuống khi cả người cô vừa rơi thì một cánh tay giữ tay Khánh My lại.

- Đừng ngốc nghếch như thế. Em mà bị gì anh tuyệt đối sẽ tuyệt giao với anh cả, hận anh ấy cả đời. Nên em nhất định phải sống nghe không._ Duật Luân cố gắng kéo Khánh My lên.

Duật Minh, Duật Vĩ chạy tới.

Đến cuối cùng vẫn chỉ là anh quan tâm cô nhất, sau bao nhiêu tổn thương anh vẫn không buông tay cô.

Duật Luân anh rất tốt, anh xứng đáng với người con gái tốt hơn em, em không xứng để anh phải đau lòng. Nếu kiếp này em đã phủ đi tình cảm của anh rồi thì xin lỗi, hãy để em tàn nhẫn với anh tới cùng. Khánh My khẽ cười, nụ cười xinh đẹp nhất rồi gỡ tay Duật Luân ra cả người rơi xuống.

...

Khánh My ngồi bật dậy, cả người đầy mồ hôi. Cô đưa tay chạm mặt thì giống như bốn năm qua, cô lại khóc sau khi mơ thấy những cảnh ở kiếp trước.

Khánh My cuộn tròn người ngồi trên giường, cả người gục đầu vào đầu gối, tóc dài xoã xuống cực kì đáng thương. Thời gian mới đây đã qua bốn năm, bao năm qua mỗi khi chìm vào giấc mơ là cô lại thấy cảnh ở kiếp trước. Thấy Khánh My độc ác ngu ngốc làm mọi việc ở kiếp trước. Thấy Khánh My tàn nhẫn gỡ tay Duật Luân ra, ít kỷ một mình rời khỏi cõi đời sau mọi muộn phiền. Cứ mỗi khi tỉnh giấc sau giấc mơ đó là nước mắt lại làm ướt mặt thậm chí cô không biết bản thân đã khóc thế lương đến mức nào khi nằm mơ thấy lại cảnh ở kiếp trước.

Cộc... Cộc...

- My, em dậy chưa?

Tiếng gõ cửa vang hồi nhưng do chìm đắm trong suy nghĩ Khánh My không nghe thấy. Đến khi câu nói của Duật Luân vang lên đưa Khánh My trở về thực tại. Khánh My mới ngẩng đầu lên chưa kịp trả lời thì cửa phòng đã bị Duật Luân mở ra.

Bốn năm trước, Khánh My dọn qua nhà Duật Luân ở một thời gian thấy không hợp lí nên dọn về. Không lâu sau xin cha mẹ mua ngôi nhà riêng ra ngoài sống, mới đầu cha mẹ không cho nhưng do Khánh My năn nỉ riết cha mẹ cô cũng đồng ý.

Căn nhà này giống như ở kiếp trước, bày trí như thế. Cũng vì giống như kiếp trước nên Khánh My cho Duật Luân biết mật khẩu nhà cô, nhiều lúc nghĩ lại cô không biết cô cho anh biết mật khẩu nhà cô để làm gì.

Khánh My ở bên trong không biết, Duật Luân ở ngoài gõ cửa không thấy cô hồi âm anh lo đến mức nào. Bởi vì hôm nay là ngày ở kiếp trước chính mắt Duật Luân thấy Khánh My trên giường nằm trong lòng Duật Thiên. Dù kiếp này anh biết Khánh My không còn theo đuổi Duật Thiên điên cuồng nhưng bóng ma tâm lý ngày đó khắc quá sâu vào người Duật Luân, cứ thấy Khánh My chưa dậy, im ắng anh lại sợ đến mức nào. Nghĩ đến chữ sợ Duật Luân cảm thấy buồn cười vì bản thân, bản thân vốn không sợ điều gì, dù thủ đoạn thương trường của đối thủ giòi đến mấy thậm chí ép anh vào đường cùng anh vẫn bình tĩnh phá tường để thoát ra khỏi đường cùng nhưng những việc liên quan đến Khánh My khiến lòng anh không yên.

Mở cửa bước vào, sàn nhà bóng loáng, không có quần áo rơi loạn xạ trên sàn Duật Luân khẽ thở phào. Đi tới giường ngủ không thấy Khánh My đâu, Duật Luân chuyển hướng gõ cửa phòng tắm.

- Tiền bối hôm nay em không gặp anh được. _ Khánh My không biết lúc ngủ cô lại khóc nhiều đến vậy để bây giờ hậu quả là mắt cô bụp hết rồi. Lúc đánh răng xong, rửa mặt nhìn vào gương Khánh My còn giựt mình. Duật Luân mà thấy cô nghĩ cô sẽ hù anh sợ mất hồn mất.

Nhưng Khánh My càng nói vậy Duật Luân càng lo lắng. Anh mở cửa bước vào thấy Khánh My che mặt ngồi gục xuống.

- Em không sao. Tiền bối anh về đi được không? _ Khánh My nhất quyết không buông.

Duật Luân biết tính khí Khánh My cố chấp nên anh im lặng đi về. Nghe tiếng bước chân không còn và tiếng cửa phòng tắm đóng lại Khánh My mới mở mắt ra đứng dậy nhìn.

- Em khóc sao?

4 chương này tầm tới quá trời qua chương sau chúng ta sẽ gặp lại cặp song sinh cute kia.

Chương sau:

Duật Minh: Sao vậy chẳng lẽ no rồi sao? Hôm nay cậu no sớm thế bình thường cậu ăn 5 phần combo vẫn chưa thấy đủ mà.

Duật Vĩ: Đúng thế. Nếu cậu sợ no đi không nổi. Không sao! mình sẽ vì đại nghĩa diệt thân, lẳng cậu về tới tận nhà.

Duật Luân: Không sao, mau ăn chóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Khánh My nghe giọng Duật Luân, quay lại thấy Duật Luân đứng sau lưng cô.

Chẳng phải anh về rồi sao?

Khánh My che mặt sợ anh thấy bộ dạng xấu xí của cô.

- Sao em khóc?

Cô nhóc này bình thường rất mạnh mẽ, bị cấp trên trong công ty làm khó, thậm chí bị la thậm tệ khi mới là thực tập sinh vẫn không hề để tâm hay buồn bã, bây giờ tài giỏi rồi không ai la nữa vậy khóc cái gì? Không lẽ là vì anh cả?

Duật Luân nhún mày lo lắng.

- Không có gì. _ Khánh My giấu.

Khánh My không thể nói cho Duật Luân nghe cô nhớ cảnh kiếp trước. Nếu nói, anh sẽ cười cô giống Duật Vĩ cười cô mất. Duật Vĩ, Duật Minh cười cô cô không quan tâm nhưng Duật Luân cười cô e chỉ còn nước chôn mặt xuống đất mất thôi.

Duật Luân biết Khánh My không chịu nói. Đột nhiên anh bế phốc cô lên, đặt cô lên giường, hành động bất ngờ của Duật Luân khiến Khánh My kinh ngạc, vừa ngồi dậy thì một thứ gì đó đeo lên mắt cô. Nhìn vô gương là kính ngố 0 độ. Không còn thấy mắt búp nữa

- Giờ nói được rồi chứ? Chẳng lẽ cả anh, em cũng giấu? _ Duật Luân ám áp cười với cô.

Khánh My để ý những năm gần đây Duật Luân hay dùng nhan sắc ra dụ dỗ cô mà đáng ghét hơn mỗi khi anh dùng đều thành công. Cô không hiểu sao nhà anh em họ Trịnh mặt na ná nhau, thế mà anh em song sinh kia dùng mỹ nam kế còn bị cô đánh lên bờ xuống ruộng còn người đàn ông này làm cô mặt đỏ tai hồng.

- Em... Em nằm mơ thấy em nhảy lầu, anh giữ em lại nhưng em lại gỡ tay anh ra.

Nụ cười trên môi Duật Luân thoáng khựng lại nhưng lúc sau đã trở lại bình thường. Khánh My nghĩ mắt khóc riết đến nỗi búp nên nhìn lầm.

- Tại sao em nhảy lầu? _ Duật Luân hỏi xong có chút hối hận anh nói tiếp - Chỉ là mơ thôi, không sao. Có gì nói anh, đừng khóc như vậy anh đau lòng.

Khánh My ngẩng đầu lên, ngốc nghếch gạt đầu. Duật Luân mỉm cười xoa đầu cô.

- Thay đồ đi, anh dẫn em đi ăn.

Duật Luân đứng dậy rời khỏi phòng Khánh My. Có trời mới biết khi Khánh My kể ra Duật Luân đau lòng đến mức nào. Bởi vì kiếp trước anh nghĩ đến thứ hạnh phúc gọi là buông tay nên thành toàn cho cô nhưng không ngờ chỉ vì sai lầm đó làm cô đau khổ mà anh cũng không vui sướng gì. Trải qua bốn năm, Khánh My gần gũi với anh như kiếp trước, chỉ khác kiếp này Khánh My không yêu Duật Thiên, lâu lâu gặp mặt Khánh My chỉ nhẹ nhàng gạt đầu chào hỏi cho phải lễ rồi thôi.

Khánh My lựa chọn một hoi cũng chọn quần ngắn và áo phong rộng để ra ngoài. Sau khi thay đồ, thoa chút son dưỡng ẩm đeo túi xách vào rồi đi.

Duật Luân ngồi ở phòng khách đợi Khánh My một lúc thấy cô đi xuống. Thấy Duật Luân đợi mình, Khánh My khẽ rung động một hồi. Cô biết Duật Luân rất bận. Đi máy bay như đi chợ vậy mà vẫn chừa thời gian cho cô.

- Đi thôi!

Nơi họ đến là khu trung tâm mua sắm. Khánh My ngủ dậy đã là chín giờ sáng, chuẩn bị "một ít" thời gian nữa là mười gian. Từ nhà riêng Khánh My đến trung tâm mua sắm mất ba mươi phút, khi tới nơi đã mười giờ ba mươi. Bước vào trong thấy hai dáng người y như nhau đứng đợi Khánh My và Duật Luân. Việc đi chơi ba người như thế không phải chuyện hiếm khi gì. Cứ có thời gian họ lại đi cùng nhau như thế.

Mỗi khi tới trung tâm mua sắm, Khánh My liền kéo ba anh em nhà họ Trịnh lên lầu ba, khu ẩm thực. Vào quán thịt nướng Hàn Quốc và gọi món như thường. Nhưng mấy lần trước tới khi đi ăn Duật Luân lại bận công việc đột xuất bỏ về lần này không giống như thế. Khi Khánh My và Duật Vĩ, Duật Minh gọi món xong thì Duật Luân khẽ rầy Khánh My.

- Em chưa ăn gì lại ăn đồ nướng, không tốt.

- Không sao, chỉ có lần này thôi. _ Khánh My cười duyên dáng với Duật Luân.

Ăn xong thịt nướng, Khánh My kéo ba anh em họ Trịnh vào quán gà ở lâu ba. Khánh My gọi ba phần combo cho ba người họ. Duật Luân vốn trưởng thành, tính lại không thích mấy đồ ăn nhanh này anh nhường cho Khánh My. Duật Luân gấp một đùi gà bỏ vào chén của Khánh My, dịu dàng bảo: “em ăn nhiều vào”. Khánh My mỉm cười cảm ơn Duật Luân. Duật Vĩ ngồi đối diện với Khánh My, cạnh Duật Luân cũng gấp một cái đùi nữa bỏ vào chén Khánh My.

- Đúng thế cậu nên ăn nhiều vào.

Khánh My định mở miệng cảm ơn Duật Vĩ thì nghe thêm câu sau - Heo ồm quá không có thịt bán người ta sẽ chê.

Toàn bộ lòng cảm kích, từ cảm ơn phút chốc Khánh My nghe câu này nuốt ngược vào trong.

Cô biết ngay mà, cái con người kia không tốt lành gì mà quan tâm cô như thế. Duật Vĩ mà không kiếm chuyện cô một ngày thay vào đó ân cần chăm sóc cô thì lúc đó Khánh My tin trên đời này heo nái cũng biết leo cây.

Khánh My bị câu nói của Duật Vĩ làm cho tức giận đến bỏ ăn cô chăm chăm nhìn Duật Vĩ.

- Sao vậy chẳng lẽ no rồi sao? Hôm nay cậu no sớm thế bình thường cậu ăn 5 phần combo vẫn chưa thấy đủ mà. _ Duật Minh cũng lên tiếng ghẹo Khánh My.

Khánh My đảo mắt qua nhìn Duật Minh.

- Đúng thế. Nếu cậu sợ no đi không nổi. Không sao! Minh sẽ vì đại nghĩa diệt thân lãng cậu tới tận nhà. _ Duật Vĩ không biết cơn giận của Khánh My, nghĩ Khánh My sợ no đi không nổi nên tốt bụng nói.

Có trời mới biết Khánh My giận đến sôi máu. Nếu không có mặt Duật Luân ở đây cô chắc chắn sẽ tuôn ra một tràng chửi tục và nhào tới đánh anh em song sinh kia không thấy trời đất.

Mọi nó, ăn trước mặt Duật Luân đã là một xấu hổ, lại thêm việc bại lộ ăn nhiều hai anh em song sinh này đúng là muốn cô không còn hình tượng nữa mà. Không được, mặt dày lên Khánh My, bao năm qua mặt mày đã dày siêu cấp hôm nay không thể xấu hổ vì chút xíu việc con con này được. Nhưng mà Duật Luân có mặt ở đây làm sao cô mặt dày được... Chắc không sao, dù gì Duật Luân cũng biết tính cách của cô rồi, cô không cần che giấu làm gì. Hình tượng là gì? Ăn được không? Thế nên cứ làm gì mình thích.

Dần co nội tâm một hồi Khánh My mặc kệ "miệng đời", bất chấp hình tượng ăn thản nhiên. Nhưng không ăn ngon ngon mà ăn rất tao nhã. Khi thức ăn trên bàn sắp bị Khánh My ăn hết Duật Luân gọi phục vụ tới.

Phục vụ đi tới, Duật Luân gọi thêm vài phần combo gà nữa cho Khánh My. Khánh My nghe xong suýt nữa mắc nghẹn.

- Ăn từ từ thôi. _ Duật Luân đưa Khánh My cốc nước lọc.

Khánh My uống vào khi nuốt xuống cô hỏi Duật Luân anh tin thiệt sao?. Duật Luân chỉ mỉm cười và cứng chịu đáp: “không sao, mao ăn chóng lớn”.

Khánh My nghe lời an ủi và khuyến khích của Duật Luân, cô chỉ còn nước muốn độn thổ nhưng dù nghĩ vậy ba phần combo sau Khánh My giải quyết sạch, không phụ lòng mong mỏi của ba anh em nhà họ Trịnh.

No quá! Khánh My bước ra khỏi quán thịt nướng xoa xoa cái bụng căng tròn của cô.

- Đi nổi không? Nếu không thì cậu nằm xuống đi. _ Duật Vĩ nhìn Khánh My xoa bụng, anh mở miệng lên tiếng hỏi.

Khánh My không hiểu ngừng lại nhìn Duật Vĩ.

- Cậu nằm mình lãng sẽ tiện hơn.

Khánh My biết ngay mà, con người này mở miệng ra, câu trước bình thường thì câu sau chắc chắn không có gì tốt lành. Kì này Khánh My lười cãi với Duật Vĩ. Cô bơ anh đi, đi một chút thì trước mặt là một tiệm bingsu. Trên đó vừa có món mới, nhìn thấy mắt Khánh My sáng lên.

- Đẳng tiệm bingsu có món mới kia chúng ta lại ăn đi. _ Khánh My hào hứng chỉ.

- Ăn nữa hả? _ Lần này là Duật Minh không phải Duật Vĩ.

Khánh My đang đi nghe vậy liền quay lại nắm áo Duật Minh lôi đi, Duật Vĩ đi theo. Duật Luân thấy cảnh tượng lúc này và bây giờ anh thoáng suy nghĩ. Trước khi anh rước Khánh My về dinh thự có lẽ anh cần phải kiểm thêm số tiền lớn trước và cần phải gửi tiền tiết kiệm nữa như thế mới đủ nuôi Khánh My. Kiếp trước chỉ trò chuyện, hay âm thầm giúp Khánh My mà không tiếp xúc nhiều, Duật Luân đâu biết Khánh My ăn nhiều đến vậy nhưng ăn nhiều cũng có cái lợi cho anh và cũng có cái hại. Cái lợi là anh sẽ dùng đồ ăn dụ dỗ Khánh My, còn cái hại là anh cần phải lao động nhiều để kiếm tiền sau này phải nuôi Khánh My và con của anh.

Gọi phần lớn để bốn người ăn nhưng đa phần chỉ có Khánh My ăn. Duật Luân nhìn Khánh My ăn, anh đã no còn Duật Vĩ kể từ lúc bước vào tiệm bingsu này điện thoại anh nhận cuộc gọi suốt, hiện tại anh ra bên ngoài nghe điện thoại. Duật Minh nhàm chán ngồi lâu lâu trêu chọc Khánh My.

- Tiền bối sao anh không ăn đi?_ Khánh My lúc này mới để ý đến Duật Luân.
- Cậu nhìn đi. Con heo như cậu sút gần hết còn lại một trái cherry với đá bào, cậu bảo anh ấy ăn gì nữa đây?_ Duật Minh lại ghẹo Khánh My
- Không sao, dù sao vẫn còn._ Duật Luân cũng chịu nói dùm Khánh My.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: 1 Bước

Anh đã bước chín mươi chín bước chỉ còn thiếu một bước nữa là đến bên cô nhưng đáng tiếc một bước đối với anh và cô tựa như lên tận trời xanh khi vô tình cô đào hố sâu này mà anh cũng đào hố sâu khác nên vĩnh viễn họ không đến được với nhau. Hoá ra giữa anh và cô chỉ thiếu một bước, khoảng cách lại xa tận chân trời.

Duật Luân nghe Khánh My nói vậy, anh cầm trái cherry cuối cùng lên chuẩn bị ăn, Khánh My nhào tới định nghịch ngợm ăn trái cherry trên tay Duật Luân nhưng có một sự cố ngoài ý muốn là khi Khánh My nhào tới không ngờ cherry đã vào miệng Duật Luân, không kịp thắng phanh nên đã nhào tới ăn môi Duật Luân. Duật Minh thấy cảnh đó liền giờ điện thoại lên làm bộ dạng che mặt nhưng thực ra anh lấy điện thoại chụp lại toàn bộ.

Khánh My buông môi Duật Luân ra, môi anh xuất hiện máu.

- Tiền bối em xin lỗi. Anh có sao không?_ Khánh My lo lắng hỏi.

Thấy Khánh My khẩn trương, Duật Minh càng làm loạn thêm.

- Chảy máu rồi kia!_ Duật Minh giả vờ làm giọng khẩn trương.

Khánh My nhích lại gần Duật Luân hơn xem môi của anh. Khánh My lo dẹp hậu quả mà cô gây ra cô nào để ý hành động của mình với Duật Luân rất mờ ám. Duật Minh không phải là con mắt, anh thấy anh ngồi đây chẳng khác nào bóng đèn nên anh đứng dậy đi ra mượn có tìm Duật Vĩ.

Lâu lâu mới nhìn thấy bộ dạng cuồng cuồng của Khánh My nên Duật Luân cũng thừa dịp trêu cô. Đến khi quan sát môi không có gì nặng ngoài chảy máu Khánh My ngẩn ra nhìn Duật Luân đang cười cô thì cô biết cô bị anh trêu.

- Cả anh cũng trêu em._ Khánh My bực bội cầm túi xách bỏ đi.

Duật Luân để tiền trên bàn rồi vội vã đuổi theo.

Rời khỏi quán Khánh My nhận tin nhắn của cặp anh em song sinh nói về trước bạn việc riêng. Xem tin nhắn xong Khánh My tắt điện thoại, ngẩn đầu lên, quay lưng lại Khánh My thấy Duật Luân đứng đằng sau cô một khoảng cách không xa, chỉ thiếu một bước nữa là có thể bước tới chỗ cô.

Kiếp trước, dù yêu Duật Thiên đến mức mù quáng như thế nào thì phút cuối cô vẫn nhận ra tình cảm của Duật Luân dành cho mình. Đáng tiếc mọi việc đã quá muộn, khi đó cô đã không còn sạch nữa nên cô đành gỡ tay anh ra để anh tìm người xứng đáng hơn cô.

Kiếp trước cũng giống như thế, cũng khoảng cách như thế này. Anh đã bước chín mươi chín bước chỉ còn thiếu một bước nữa là đến bên cô nhưng đáng tiếc một bước đối với anh và cô tựa như lên tận trời xanh khi vô tình cô đào hố sâu này mà anh cũng đào hố sâu khác nên vĩnh viễn họ không đến được với nhau. Hoá ra giữa anh và cô chỉ thiếu một bước, khoảng cách lại xa tận chân trời.

Khánh My nhớ trong ngày cưới của cô và Duật Thiên. Khi cô ngồi trong phòng chờ chuẩn bị sẵn sàng để đến giờ làm lễ ra lễ đường thì cửa phòng mở ra. Đó là lần đầu tiên Khánh My thấy Duật Luân mặc áo sơ mi màu đen, ánh mắt đượm buồn khiến người khác đau lòng.

- Tiền bối_ Khánh My đứng dậy khi thấy Duật Luân xuất hiện trong phòng chờ.

Duật Luân lấy một hộp gắm ra tặng cho Khánh My nói một câu mà đáy lòng anh rỉ máu.

- Chúc em trăm năm hạnh phúc.

Khánh My nhận hộp gắm ôm lấy anh, thật lòng cảm kích nói cảm ơn rồi buông anh ra. Lúc đó Duật Thiên tới trước cửa gõ cửa bảo là tới giờ lên lễ đường.

- Anh không dự hôn lễ của em sao?_ Lúc ấy Khánh My đâu biết hôn lễ ấy làm Duật Luân tổn thương đến dường nào. Dù anh là người mạnh mẽ đến

mấy cũng không thể chấp nhận được sự thật đau lòng này.

Duật Luân nhẹ lắc đầu và gặng ra nụ cười nói: “Được rồi em đi đi, khi mệt hãy quay về bên anh”.

Lúc ấy Khánh My nghĩ Duật Luân nói gì cô không hiểu nhưng trải qua một kiếp, cô nhận ra câu nói ấy không phải chỉ đơn thuần là lời nói gió bay, thực chất nó vốn dĩ là một lời nói chân tình.

Vẫn là anh, vẫn yêu em vẫn chờ đợi em trong từng phút. Vẫn dõi theo nụ cười sẽ đi cùng em ở mọi lúc. Tình cảm của anh dành cho em kiếp này em không biết nên nhận hay không?

- Đang suy nghĩ gì vậy?_ Lo miên mạn suy nghĩ không biết Duật Luân đến bên cạnh từ lúc nào đến khi Duật Luân khẽ nhéo mũi Khánh My, Khánh My nhìn lại Duật Luân đã đứng trước mặt cô.

Khánh My ôm mũi lườm Duật Luân

- Luân, em cũng đến đây sao?

Giọng nam trầm vang lên. Mặt Khánh My đột nhiên tối sầm lại, Khánh My biết giọng nói đó của ai, dù người đó thay đổi dung nhan như thế nào cô cũng nhận ra giọng nói đó của Duật Thiên, tình cảm không còn nhưng vết thương vẫn tồn tại. Cứ nghĩ chỉ về đêm cơn đau sẽ dày xéo cô nhưng ngay lúc này nó lại tìm đến và tái phát. Nhìn Duật Thiên cùng Trọng Thể bước song song tới, Khánh My nhớ lại kiếp trước cố chấp moi tìm gan ra để yêu con người vô tình đó rồi phủ phàng tình cảm của người đàn ông tốt như Duật Luân cuối cùng nhận cái kết bị thương chân Khánh My như những ra, chẳng còn sức lực nào đứng nổi nên tay cô nắm lấy tay Duật Luân để trụ về tinh thần lẫn thể xác.

Duật Luân nghĩ Khánh My thấy Duật Thiên và Trọng Thể đi chung đau lòng tội lỗi không còn sức lực nên bám vào anh để trụ. Nghĩ vậy Duật Luân khẽ nhói ở ngực trái. Bao nhiêu năm qua anh làm mọi việc không bằng một sự xuất hiện của Duật Thiên hay sao?

Duật Luân nắm chặt tay Khánh My, tay anh đan vào tay Khánh My không một kẽ hở.

- Thật trùng hợp_ Duật Luân như đáp lại câu nói lúc nãy của Duật Thiên.

Duật Luân liếc nhìn Trọng Thể bên cạnh Duật Thiên, thấy thể Duật Thiên cất tiếng.

- Để anh giới thiệu, Diệp Trọng Thể. Người yêu của anh_ Duật Thiên không giấu diếm giới thiệu thẳng.

Tay Khánh My siết chặt tay Duật Luân hơn.

- Duật Thiên cô bé đó?_ Trọng Thể tò mò về Khánh My.

Nãy giờ nhìn thấy ánh mắt bi phẫn của Khánh My nhìn hai người họ, Trọng Thể tưởng bản thân nhìn nhầm.

- À, Khánh My là...

- Vợ sắp cưới của em_ Duật Thiên nói giữa chừng bị Duật Luân xen vào nói tiếp.

Đáp án khiến Duật Thiên và Khánh My có chút ngẩn người.

Duật Thiên nhìn thấy bàn tay siết chặt của Khánh My và Duật Luân thì bật cười nói: “đúng vậy, là em dâu.”

Khánh My dù mặt dày đến cỡ nào nhưng ngay lúc này đang trần ngập bi phẫn nghe câu nói ấy hai má cũng ửng hồng. Duật Luân đang chưa xót thì thấy gương mặt ngượng ngùng của Khánh My, và sự im lặng không phản bác lòng anh chợt vui. Ít ra anh được một cơ hội tiến thêm một bước.

Duật Thiên đang cười thấy vết thương trên môi của Duật Luân, anh nhú mày hỏi nguyên nhân Duật Luân chỉ nhàn nhả nói: “bị heo cắn”.

Khánh My ngẩn đầu nhìn Duật Luân. Duật Luân dùng nụ cười yêu nghiệt lấy lòng Khánh My. Khánh My khẽ cười lại với anh nhưng tay dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay của anh.

Hai người họ đang đấu tranh thầm lặng nhưng Duật Thiên và Trọng Thể lại nhìn ra họ đang liếc mắt đưa tình nên khẽ nhìn nhau cười.

- Sẵn dịp này, hai đứa về nhà anh dùng cơm_ Duật Thiên mời.

Duật Luân chưa kịp mở miệng từ chối thì Khánh My đã đồng ý. Ngay sau đó Khánh My lôi Duật Luân đi mua đồ cho cha mẹ anh với cô. Thật ra cô đến nhà họ Trịnh không phải để xem Duật Thiên và Trọng Thể bị ngăn cách như thế nào mà đơn giản cô chỉ muốn gặp ông Duật và bà Cẩm Lệ. Họ là cha mẹ chồng tốt nhất mà cô từng thấy, kiếp trước không được tình cảm Duật Thiên nhưng bên cạnh cô mọi người yêu quý cô rất nhiều, coi hiếu thảo với ông bà Trịnh như hiếu thảo với cha mẹ ruột của mình, kể từ khi trùng sinh đến giờ đã bốn năm Khánh My chưa có dịp gặp ông bà lần nào nên lần này gặp lại.

Ông Duật và bà Cẩm Lệ thích nhất là tổ yến và nhân sâm nên Khánh My kéo Duật Luân mua với cô. Mua xong cả hai lên xe về nhưng Duật Luân có chuyện nói.

- Khánh My. Lúc này là anh muốn nhờ em, không phải đùa?

Hả?

Khả My không hiểu nhìn Duật Luân.

- Giúp anh né việc xem mắt. Em hiểu tính mẹ anh rồi đó gần đây anh bị bắt đi xem mắt suốt.

Cái này cô biết Duật Luân không nói dối. Duật Luân lớn hơn cô tám tuổi, bây giờ anh đã ba mươi hai mà không có một mảnh tình hay nghĩ gì đến chuyện vợ con nên ông bà họ Trịnh lo là lẽ đương nhiên. Mà suy cho cùng, Duật Luân tới tận bây giờ giữ thân như ngọc cũng là vì cô.

Như vậy có đáng hay không?

- Được, em giúp anh.

Mọi Duật Luân cong lên nụ cười giảo hoạt. Thật sự mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tốt mà Duật Luân không ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tâm Tư Của Duật Luân

Duật Luân chờ Khánh My về nhà, xe chạy vào gara ngang vườn hoa Linh Lan mắt Khánh My sáng rực lên nhưng rồi chợt nghĩ tới Duật Luân lòng cô ghen ngào.

Nếu ai hỏi Khánh My người thông minh nhất mà cô biết thì cô chắc chắn sẽ trả lời là Duật Luân. Còn nếu ai hỏi kẻ ngốc nghếch mà si tình nhất mà cô biết cô cũng trả lời là Duật Luân. Người đàn ông này thật sự làm cho cô quá nhiều việc, cô biết anh vốn không thích hoa, nhà anh cũng thế mà sau vườn lại trồng một vườn hoa Linh Lan cũng vì cô thích loài hoa này.

Thấy Khánh My bị vườn hoa Linh Lan thu hút Duật Luân có chút vui. Anh biết Khánh My không giống bao cô gái khác, thích hoa hồng hay những loài hoa rực rỡ khác mà chỉ một loài hoa chuông nhỏ bé nên anh trồng. Ngày trước trong mắt Khánh My chỉ có Duật Thiên, nhiều lần về nhà không để ý vườn hoa này, đến khi mất cũng không hề biết Duật Luân trồng sau nhà cả một vườn hoa chỉ vì Khánh My thích. Nhưng đây chỉ là việc nhỏ mà Khánh My biết, thực ra còn rất nhiều điều anh âm thầm làm vì cô mà cô không hề nhận ra.

Khánh My cùng Duật Luân bước vào nhà, theo thói quen từ kiếp trước Khánh My gọi ông bà Trịnh bằng cha mẹ và khẽ chào khi lời đã nói ra khỏi miệng Khánh My mới biết là cô lỡ lời nhưng vì vậy không ai trách phạt cô ngược lại mọi người còn cười cô. Khánh My đối với nhà này không hề xa lạ gì nữa nên cha mẹ Duật Luân cũng không cảm thấy lạ lẫm khi Khánh My tới nhưng chỉ có Trọng Thể. Sự xuất hiện của Trọng Thể khiến ông bà Trịnh một phen kinh ngạc và còn kinh ngạc hơn khi nghe lời giới thiệu của Duật Thiên. Nhà họ Trịnh trước giờ rất gia giáo, đương nhiên ông bà Trịnh không chấp nhận việc Duật Thiên yêu người cùng giới.

- Luân, lấy gia pháp ra đây cho cha._ Ông Trịnh Tề Duật tức giận nói.

Duật Luân nhìn ông Trịnh rồi nhìn Duật Thiên, có chút chần chừ.

Khánh My mặt lạnh như tiền. Kiếp trước bởi vì có cô làm bức bình phong nên hay người họ có thể bên nhau dài lâu, hạnh phúc còn cô thì ôm thương đau một mình từ tình yêu đơn phương. Có khi muốn khóc Khánh My lại không thể khóc bởi cô nghĩ mọi chuyện là cô tự mình chuốc khổ nên không có quyền được khóc.

- Thật xấu hổ khi để con chứng kiến cảnh nhà bác rồi._ Bà Cẩm Lệ cũng bị Duật Thiên làm kinh ngạc. Khi ông Trịnh Tề Duật đang chuẩn bị giáo huấn Duật Thiên thì bà Cẩm Lệ nhớ tới sự tồn tại của Khánh My. Bà cầm tay Khánh My dịu dàng nói.

- Không sao đâu bác._ Khánh My mỉm cười, tay cô đặt lên tay bà Cẩm Lệ.

Ngay từ đầu Khánh My biết hậu quả mà Trọng Thể về nhà họ Trịnh sẽ hại Duật Thiên ra sao. Và cũng ngay từ đầu ý định cô đến đây không phải để xem phim mà chỉ để thăm ông bà họ Trịnh. Kể từ khi Khánh My nói ra 2 từ "thành toàn" cho Duật Thiên và Trọng Thể ở kiếp trước thì kể từ lúc đó Khánh My khẳng định họ và cô đã là hai đường thẳng song song không liên quan gì đến nhau.

Có một việc ngoài dự kiến của Khánh My mà Khánh My không ngờ tới. Đó là hậu quả mà Trọng Thể đem tới cho Duật Thiên đồng thời đẩy Duật Luân vào tình thế khó xử. Khánh My biết tình cảm nhà anh em rất tốt tuy nhà đông anh em nhưng ông bà Trịnh yêu thương con rất đồng, không thiên vị ai khiến tình cảm anh em họ cũng tốt theo cách yêu thương của ông bà nên làm sao Duật Luân có thể lấy gia pháp ra để ông Trịnh đánh Duật Thiên được.

- Cha bảo con đem gia pháp ra cho cha._ Ông Trịnh lặp lại lần nữa với Duật Luân

Duật Luân nhìn Khánh My rồi lại nhìn Duật Thiên cuối cùng nhìn sang Duật Thế. Không biết trong đầu anh nghĩ gì nhưng cuối cùng anh vẫn đi vào trong một lúc sau anh đem ra một hộp gỗ lớn đưa cho ông Trịnh. Ông Trịnh mở nắp hộp ra, lấy trong đó ra một cây roi.

- Quỳ xuống._ Ông Trịnh tức giận gầm lên.

Duật Thiên quỳ xuống.

Ông Trịnh giờ cao chiếc roi lên đánh xuống.

Duật Thiên đã lường trước mọi chuyện nên khi ông Trịnh giờ roi lên anh đã chuẩn bị việc chịu đau nhưng khi âm thanh roi đánh xuống vang lên không trung im lặng thì trên người anh không hề có cảm giác gì nên anh mở mắt ra, thấy Trọng Thế đỡ cho anh.

- Con và anh Thiên yêu nhau thật lòng. Xin hai bác hãy đồng ý cho chúng con quen nhau. _ Trọng Thế quỳ xuống cầu xin ông Trịnh.

- Đồng ý để cậu và nó làm mất thể diện nhà họ Trịnh sao? Nghe đây, hai người muốn bên nhau thì hãy đợi ông già này chết đi. _ Ông Trịnh tức giận, tay rung rung cầm cây roi.

- Nếu hai bác không tác thành vậy hôm nay cháu sẽ nhận hết trận roi này của cho anh Thiên. _ Trọng Thế lên trước Duật Thiên, chấn người anh lại.

Ánh mắt Duật Luân nhìn hành động và lời nói của Trọng Thế, ngày càng trầm xuống.

- Em làm gì vậy? Em điên rồi sao? _ Duật Thiên hoảng hốt khi thấy Trọng Thế bị cha anh đánh. Nhìn thấy vết thương gướm máu do đòn roi vừa rồi gây ra, lòng Duật Thiên rất đau.

Ông Trịnh nói là làm, đánh từng đợt vào người Trọng Thế. Đương nhiên là Duật Thiên ôm lấy Trọng Thế cản những đòn roi đó, đồng thời cũng chịu trận.

Khánh My nhìn hai người đàn ông đang thể hiện tình cảm trước mắt cô, lòng cô chợt cười một nụ cười chế nhạo bản thân. Kiếp trước chỉ vì tình yêu mù quáng và biến bản thân trở thành bức bình phong.

Có một sự thật không thể chối cãi rằng Duật Thiên rất yêu Trọng Thế. Anh ta luôn cưng chiều Trọng Thế và không để Trọng Thế tổn hại bản thân chút nào. Lúc ở trên sân thượng bệnh viện cũng vậy, thấy Trọng Thế đập đầu van xin, anh ta đau lòng ngăn cản bây giờ cũng vậy.

Trọng Thế anh thật có phúc, được người đàn ông hết lòng yêu anh như vậy thật hiếm có.

Khánh My nhìn cặp nam ở dưới rồi nhìn sang Duật Luân, cô thoáng sửng người khi thấy ánh mắt rét lạnh của Duật Luân. Ánh mắt ấy chưa bao giờ nhìn cô như thế mà giờ đây đang nhìn Duật Thiên và Trọng Thế, không! Nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra ánh mắt đó anh chỉ nhìn mỗi Trọng Thế. Duật Luân chỉ biết Trọng Thế ngay hôm nay thôi mà, làm sao lại có ánh mắt đó. Ánh mắt mang hận ý của người dành cho người, có phải là vì tình anh em nên anh mới vậy không?

Bà Cẩm Lệ thấy con trai bị đánh như thế, dù bà biết là Duật Thiên sai. Nhưng nhìn bóng lưng mặc áo sơ mi màu xanh giờ đã in đầy dấu roi màu đỏ bà nhìn không nổi nên ngăn cản, Duật Luân lúc này cũng ngăn cản nói giúp vài lời.

- Bà tránh ra. _ Ông Trịnh cũng không nề tình nghĩa vợ chồng.

- Theo gia pháp chỉ còn 10 roi nữa. 10 roi này để coi chịu _ Duật Luân cất tiếng, ánh mắt đã thay đổi.

Là do Duật Thiên cùng Trọng Thế gây ra, Duật Luân chịu thay. Vô lí gì thế này, dù là anh em thâm tình thế nào nhưng đây là chuyện riêng của Duật Thiên, là lỗi của anh ta với Trọng Thế tại sao Duật Luân phải chịu thay.

Khánh My không cam lòng, định lên tiếng thì Trọng Thế đã chặn lời cô cùng lúc đó.

- Đây là chuyện của con. Số roi còn lại con sẽ chịu _ Trọng Thế đi bằng gối lên phía trên.

Duật Thiên bị 20 trận roi nên không còn sức nào để lên ngăn cản nữa, anh chỉ nhủ mày đau lòng, bắt lực nhìn Trọng Thế chịu đòn.

Duật Thiên từ nhỏ được ông bà Trịnh chăm sóc tảo, sau này anh làm diễn viên, có đi tập thể hình nên thể trạng anh rất tốt, chịu được 20 đòn roi thì sức cùng lực kiệt nhưng vẫn còn tỉnh táo để chứng kiến mọi cảnh, còn Trọng Thế thân thể vốn gầy yếu, trói gà không chặt nên khi cây roi cuối cùng hạ xuống, Trọng Thế cũng ngã xuống sàn. Trong cơn tỉnh táo cuối cùng, Trọng Thế cố gắng đưa tay nắm lấy tay Duật Thiên, khẽ nở nụ cười thoả mãn rồi ngất lịm.

Ông Trịnh thấy cảnh này, càng tức giận ném mạnh roi xuống đất và bỏ đi.

Khánh My tay siết thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay từng trận tê dại khi thấy hai người đàn ông ở dưới dù đã rất thâm tâm nhưng vẫn không buông tay nhau. Họ làm vậy là ý gì? Chứng minh tình yêu vĩnh cửu kia sao? Chứng minh không ai có thể chia rẽ họ hay sao?

Duật Minh và Duật Vĩ lúc này cũng vừa về, vào thấy cảnh tượng này cả hai hết sức kinh ngạc, họ hỏi chuyện gì vừa xảy ra chỉ nghe bà Cẩm Lệ kêu Duật Minh và Duật Vĩ đỡ Duật Thiên về phòng, còn về Trọng Thế bà kêu người đưa anh ta vào bệnh viện.

Phòng khách bây giờ chỉ còn Duật Luân và Duật Luân về tới nhà, không hỏi thăm Duật Thiên một lời nào mà anh đi thẳng lên phòng của mình. Đứng bên cạnh cửa sổ nhìn từng bông hoa lan chuông nhỏ bé dưới ánh nắng chiều mát phượng của Duật Luân khẽ híp lại.

Mọi chuyện hôm nay là do anh sắp đặt tất cả. Kể từ lúc Duật Thiên nói sẽ dắt Trọng Thế về nhà thì anh đã lên sẵn kế hoạch. Kiếp trước, đúng là Khánh My cố chấp để rồi nhận hậu quả thoả đáng nhưng Trọng Thế thì sao? Lấy tư cách là người đến trước, lấy tư cách là người bị phá hoại tình yêu mà có thể gây ra bao chuyện cho Khánh My sao? Duật Luân thừa biết, Trọng Thế không đơn giản là một kẻ trói gà không chặt, không đơn giản là kẻ dễ đối phó như thế nên hôm nay những gì anh làm là để trả lại một phần nhỏ mà Trọng Thế đã gián tiếp gây ra cái chết cho Khánh My thôi.

Sau khi Khánh My chết, Duật Luân đắm vào bi lụy nhưng vì thế mà không hề không điều tra mọi chuyện. Anh xem lại đoạn băng ghi hình kia, thấy Trọng Thế cố ý đẩy Khánh My té lầu, cả camera trên sân thượng ngày hôm đó. Biết tình thân Khánh My đã khủng hoảng nhưng Trọng Thế và Duật Thiên không trấn an đã đánh, ấy thế lại cầu xin Khánh My buông tay. Cuối cùng Khánh My thật sự chết tâm nên đã buông tay, cũng đã buông bỏ mạng sống. Hành động ấy Duật Luân không thể tha thứ nhưng anh làm gì đây? Anh biết Duật Thiên yêu Trọng Thế giống như anh yêu Khánh My. Trọng Thế chết, Duật Thiên chắc sẽ chẳng khác gì anh bây giờ. Chỉ có trách là lúc trước anh không kịp tiến thêm một bước để đến với Khánh My thì mọi chuyện đã không ra nông nổi như thế này. Nếu Khánh My đã thành toàn cho họ thì anh đành làm theo di nguyện Khánh My.

Ôm suy nghĩ đó ở kiếp trước, Duật Luân bất lực, sống trong những tháng đau khổ, để rồi tự hành hạ thể xác đến chết.

Nhớ lại những chuyện xảy ra ở một kiếp, Duật Luân hô hấp bắt đầu khó khăn.

Nếu ông trời đã cho anh một cơ hội thì anh sẽ dùng cơ hội này làm lại tất cả. Anh sẽ bắt Trọng Thế trả từng cái giá nhỏ nhất kia. Anh biết, gia đình anh không thể nào chấp nhận hôn nhân đồng giới và anh cũng biết thế nào cha anh sẽ lỗi gia pháp ra đánh Duật Thiên. Nếu là Duật Thiên với người khác, anh tuyệt đối sẽ không lấy nhưng với Trọng Thế anh nhất định phải lấy. Duật Luân biết tình cảm Trọng Thế dành cho Duật Thiên rất lớn nên khi Duật Thiên bị đánh, thế nào Trọng Thế sẽ chán. Mọi thứ đều đúng như suy nghĩ của Duật Luân. Cái cảm giác roi đánh vào da dù ra máu cũng không đau bằng việc nhìn người mình yêu tận mắt chết trước mặt mình, tận mắt nhìn thấy cô ấy gờ tay mình ra để tìm cái chết. Nỗi đau thấu tâm can đó ai hiểu cho anh? Ai đau bằng anh đây?

Không những thế, sau khi sống lại, dù ban ngày đã cố không nhớ lại nhưng về đêm hình ảnh Khánh My nhảy lầu lại tìm về Duật Luân như một cơn ác mộng, cứ đến giữa đêm anh lại giật mình tỉnh giấc, xem tay anh có ôm thi thể đầy máu Khánh My hay không? Chuyện đó cứ như một vòng lặp ám ảnh anh suốt 4 năm qua.

Hôm nay, khi thấy biểu hiện Khánh My, lúc Khánh My nhìn anh cả của anh và Trọng Thế bộ dạng chết cũng không buông tay là thái độ tức giận, tức giận đến rung người, lòng anh khi đó rất đau. Anh muốn đi lại kéo Khánh My vào lòng và ôm thật chặt nhưng anh không thể bởi hiện tại với Khánh My tư cách anh không hơn người bạn nên chỉ bắt động bàn chân. Tối khi anh nhận ra Khánh My không chịu nổi nữa thì đi tới làm cây vật để cô níu vào.

Duật Luân biết, Khánh My kiếp này không còn tình cảm gì với anh trai anh nhưng khi tay anh chạm vào những vết máu grom grom trong lòng bàn tay Khánh My thì anh biết, oán niệm của Khánh My lại sâu đến như thế.

Rốt cuộc kiếp trước Khánh My chịu bao nhiêu tổn thương mà kiếp này oán niệm lại sâu đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tâm Tư Của Duật Luân (2)

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay, Duật Luân từ máy bay đi xuống vào khu làm thủ tục nhập cảnh. Làm xong thủ tục anh liền phóng xe tới bệnh viện, đúng lúc đó Duật Minh và Duật Vĩ cũng đến. Ba anh em họ tới phòng bệnh của Khánh My nhưng không thấy Khánh My đâu, Duật Vĩ bắt lấy một y tá đi về phía phòng bệnh Khánh My hỏi thì y tá chỉ lắc đầu nói không biết. Ba anh em họ đành đồ xô chạy khắp bệnh viện tìm Khánh My.

Duật Minh ra ngoài sân bệnh viện thấy mọi người đang tụ tập đứng chỉ chỉ trỏ trỏ lên sân thượng, Duật Minh ngược mặt lên thấy bóng dáng mảnh khảnh, yếu ớt trên đó trong đầu anh đột nhiên nghĩ tới Khánh My. Anh vội chạy vào bệnh viện gặp Duật Vĩ và Duật Luân ở đại sảnh bệnh viện.

- Em tìm khắp hành lang lầu 3 và lầu 4 rồi mà không thấy._ Duật Vĩ hồ hởi nói.

- Trên lang thang sân thượng có một cô gái, em nghĩ là Khánh My...

Duật Minh nói giữa chừng thì Duật Luân đã chạy đi, Duật Vĩ và anh đuổi theo sau.

Trong lòng Duật Luân cứ bất an không thôi, kể từ nghe tin Khánh My bị té ngã cầu thang đến xảy thai thì lòng Duật Luân luôn có một tảng đá đè nặng.

Tại sao trong lòng anh luôn có cảm giác, nếu ngay lúc này không kịp gặp Khánh My thì sau này vĩnh viễn không được gặp nữa.

Duật Luân đẩy cửa sân thượng, chạy ra.

- Khánh My._ Duật Luân hơi khựng lại khi thấy Khánh My.

Chỉ một thời gian thôi mà Khánh My lại mỏng manh đến vậy. Mỏng manh đến nỗi gió có thể thổi bay cô đi mất.

Khánh My thấy sự xuất hiện của Duật Luân và anh em song sinh Minh- Vĩ đôi mắt đượm buồn thoáng một tia mẫn nguyện.

Duatem đau lòng, thật sự rất đau lòng. Chẳng lẽ anh buông tay để cô đi tìm hạnh phúc khác là quyết định sai sao? Có lẽ là thế, nên giờ Khánh My mới ra nông nỗi như thế này.

Không sao! chọn sai con đường thì trở về ngã ba lúc trước bắt đầu lại. Yêu sai một người gạt đi nước mắt rồi yêu lại. Đoạn đường phía trước còn rất dài, cô và anh còn trẻ, vẫn có thể bắt đầu lại. Duật Luân nghĩ vậy, chân chạy về phía Khánh My.

- Duật Luân, cảm ơn... Xin lỗi.

Cuối cùng Khánh My cũng không gọi Duật Luân là tiền bối nữa, trước giờ Duật Luân luôn muốn Khánh My gọi tên mình như thế. Nhưng giờ phút này anh không thể nào vui nổi.

Duatem chạy tới chụp lấy kịp cánh tay của Khánh My, anh cố hết sức kéo Khánh My trở về sự sống.

- Đừng ngốc nghếch như thế. Em mà bị gì anh tuyệt đối sẽ tuyệt giao với anh cả, hận anh ấy cả đời. Nên em nhất định phải sống nghe không._ Duật Luân cố gắng kéo Khánh My lên.

Anh còn rất nhiều lời chưa thể nói với cô. Lời yêu anh chưa thể nói nên tuyệt đối anh sẽ không buông tay. Vườn hoa anh trồng sau nhà vì cô, cô vẫn chưa thấy. Những món quà sinh nhật anh làm cho cô vẫn chưa tặng và còn rất nhiều thứ khác anh muốn cô bắt đầu lại lần nữa cùng anh đi đoạn phía trước, nếu cô mất anh không dám cam đoan anh còn nghị lực sống tiếp nữa hay không.

Khánh My nở nụ cười xinh đẹp với Duật Luân. Duật Luân nghĩ Khánh My sẽ để anh kéo lên nhưng một giây sau đó cô lại tàn nhẫn gỡ tay ra để bản thân rơi xuống.

Hành động vừa rồi của Khánh My khiến Duật Luân không ngờ tới. Khi thấy cả người cô là một vũng máu dưới đất, Duật Luân leo lên lang can nhảy theo thì bị cản lại.

- Anh Hai à đừng mà, bình tĩnh lại đi._ Duật Minh ôm lấy anh lôi xuống.

- Đúng vậy việc bây giờ chúng ta xuống dưới đem xác chị dâu về an táng._ Duật Vĩ cũng hết sức kéo Duật Luân xuống.

Duatem ngừng lại không muốn nhảy theo nữa, anh bỏ chạy xuống dưới lầu.

Tại sân bệnh viện, cả người Khánh My nằm trên vũng máu. Duật Luân bước tới, quỳ xuống, mặc kệ mọi người xung quanh dòm ngó như thế nào, lặng lẽ ôm Khánh My vào lòng.

- Đồ ngốc, em dậy đi đừng đùa như thế. Em cứ đùa như thế nữa anh sẽ giận thật đấy._ Duật Luân yếu ớt nói. Nước mắt anh lúc này cũng đã rơi ra.- Anh à, Khánh My chết thật rồi._ Duật Minh cũng đau lòng không thôi.

Duatem ngay lúc này nào nghe lời nói của Duật Luân, chỉ ôm người đầy máu của Khánh My chặt trong lòng, mê man nói.

- My, anh biết anh sai rồi, anh sai rồi... Xin lỗi, em mở mắt ra trả lời anh đi có được không?

- Anh hai, chúng ta nên đem thi thể của Khánh My về làm tang lễ._ Duật Vĩ nhìn cảnh đau lòng ở trước mặt một lúc sau bước tới bên cạnh Duật Luân nói.

- Tĩnh lại đi My, anh biết anh sai rồi. Anh không nên buông tay em để em đau khổ như thế. Chỉ cần em tĩnh lại chúng ta sẽ bắt đầu lại. Chúng ta sẽ kết hôn, chúng ta sẽ sống ở nơi khác, nhà chúng ta sẽ trồng rất nhiều hoa Linh Lan mà em thích. Anh sẽ làm mọi thứ theo ước nguyện của em.

- Cô nhóc này, bình thường rất nghe lời anh sau hôm nay lại lì như thế. Mở mắt ra nhìn anh đi My.

- Được rồi, anh thua em rồi. Em mở mắt ra đi My, My!

Mặc kệ máu Khánh My dính vào áo sơ mi trắng, Duật Luân ôm chặt Khánh My trong lòng. Miệng không ngừng kêu Khánh My mở mắt. Giờ phút này anh không còn một kẻ cao ngạo lạnh lùng mà mọi người kính nể nữa mà giống hơn là một đứa trẻ đáng thương, đứa trẻ ấy đang ôm cả thế giới nhỏ bé mình vào lòng, mặt ướt đầm nước mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm, khiến những người chứng kiến cũng đau xót thay.

Để có thể lấy thi thể Khánh My về mai táng, Duật Minh và Duật Vĩ đánh ngất Duật Luân. Nhà họ Trịnh cho Duật Luân uống thuốc ngủ, đến khi Duật Luân tỉnh lại thì đám tang đã xong, thi thể Khánh My cũng đã được chôn xuống ba tấc đất. Nhưng về Duật Luân thì đáng thương không nguôi, tỉnh dậy không thấy thi thể Khánh My trong lòng, anh đập bẻ tất cả những đồ đạc trong phòng, miệng lớn tiếng gào thét tên Khánh My như một kẻ điên. Đến khi sức lực đã cạn thì anh ngồi bệt xuống sàn như một đứa trẻ. Lúc ấy Duật Minh và Duật Vĩ đi vào động viên Duật Luân. Có vẻ như lời động viên ấy có chút tác dụng, Duật Luân không còn đập phá như trước nữa, anh trở về bình thường vài ngày và điều tra mọi việc trước khi Khánh My chết anh mới biết

là do anh trai anh và Trọng Thể gây ra. Biết được sự thật, Duật Luân càng bất lực và trở lại đau khổ hơn. Ngày qua ngày anh giam mình trong phòng, uống rượu rồi thuốc ngủ. Khi đêm về, ánh trăng chiếu vào cửa sổ phòng ngủ Duật Luân, Duật Luân nhìn tấm hình Khánh My khẽ cười chua chát rồi ôm chặt vào lòng khẽ nhắm mắt lại.

Em giờ ổn rồi, an nhiên trên chiếc xe thiên cổ cứ vậy ra đi để anh đơn độc chịu sự giày vò trong đau khổ. Nếu biết trước chuyện ngày hôm nay thì ngày đó anh bất chấp mọi người cản lại, lao xuống cùng chết với em, ít nhất có thể cùng em ở kiếp sau bắt đầu lại từ đầu.

Duật Luân đột nhiên mở mắt ra nhìn lọ thuốc ngủ còn nửa lọ trên giường. Anh đưa tay với lấy.

Khánh My, chờ anh, anh sẽ gặp được em, rất nhanh thôi.

Duật Luân xốc toàn bộ thuốc ngủ trong lọ ra úp vào lòng bàn tay và cho toàn bộ chúng vào miệng nuốt xuống.

Reng... Reng... Reng...

Duật Luân giật mình tỉnh giấc, gương mặt đầy mồ hôi. Anh lại mơ thấy cảnh kiếp trước nhưng lần này không giật mình thức giấc nửa đêm mà trời đã sáng, nhìn lại chiếc điện thoại bên giường đang đổ chuông thì anh biết chiếc điện thoại này kéo anh khỏi ác mộng. Ai gọi anh sáng sớm như thế?

Duật Luân cầm lấy điện thoại xem. Là Khánh My!

Nói máy.

- Tiền bối sao anh lâu nghe máy vậy?_ Vừa nghe máy là lời trách cứ của Khánh My.

Duật Luân nở nụ cười ngọt ngào, cất tiếng nói.

- Anh vừa mới vậy.

- Éc! Em tưởng giờ này anh dậy rồi chứ?

Nghe giọng Khánh My bối rối vì nghĩ bản thân phá giấc ngủ của mình, Duật Luân càng cười ngọt ngào hơn.

- Không sao. Gọi anh có việc gì?_ Duật Luân cung chiêu hỏi.

- Tiền bối, chúng ta kết hôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thứ Đã Bỏ Lỡ (1)

Công bằng cho bản thân không nếu em cứ giấu tình cảm đó vào trong, tổn thương em đẩy cho anh gánh chịu nên tình cảm đó phải cất trong lòng. Bắt đầu anh đã nhận thua, chỉ anh yêu em ừ em thắng trận kết thúc cuộc tình không phải em buồn nhưng anh là người hận.

Sáng dậy, sau khi tỉnh táo Khánh My suy nghĩ rất lâu. Cô thấy hai kiếp Duật Luân đều rất yêu cô, nếu kiếp này cô bỏ lỡ anh, cô chắc là kẻ đại ngu của thiên hạ. Dù cô thật sự chỉ có chút rung động với Duật Luân nhưng tình cảm bù đắp sau, và lại Duật Luân là một người tốt. Khánh My nghĩ bản thân quyết định không sai.

Hồi lâu nghe bên kia im lặng, đừng nói là cô hù Duật Luân sợ ngất luôn rồi chứ?

- Tiền bối, anh còn ở đó không?

- Em chắc chứ?

Thấy Duật Luân trả lời Khánh My thở phào nhẹ nhõm, anh vẫn còn tỉnh, không ngất.

Khánh My trả lời, một từ: “chắc”.

...

Tại Ủy Ban Nhân Dân phường 12 quận X của thành phố Hồ Chí Minh.

Duyệt Luân một thân ăn mặc chỉnh tề, vắn tác phong cũ áo sơ mi trắng quần tây đen trên xe bước xuống đi vào cửa Ủy Ban thấy Khánh My cũng mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tóc búi cao đang đứng đợi anh. Nói thật đây là lần đầu tiên kết hôn nên Duyệt Luân có nhiều suy nghĩ. Khi Khánh My đề nghị kết hôn sau một đêm là chuyện kinh hi mà Duyệt Luân không ngờ tới mọi thứ diễn biến quá nhanh, nhanh đến độ anh không nhận ra. Duyệt Luân nghĩ để cưới được Khánh My cần một khoảng thời gian để Khánh My thật sự yêu anh nhưng sau một đêm Khánh My gọi điện yêu cầu kết hôn Duyệt Luân không từ chối mà đồng ý. Kết hôn với Khánh My anh không hề hối hận nhưng anh chỉ sợ đó là quyết định bông bột của Khánh My nên trước khi Khánh My đưa ra yêu cầu Duyệt Luân đã hỏi lại suy nghĩ của cô, nghe lời nói ngắn gọn, nhanh nhẹn của Khánh My, Duyệt Luân tự cười bản thân Khánh My không chân chừ thì anh có gì phải chân chừ.

- Tiền bối anh đến rồi, vào thôi._ Khánh My mỉm cười xinh đẹp với Duyệt Luân.

Duyệt Luân gật đầu.

Do vừa bước qua ngày đầu tuần nên hôm nay Ủy Ban có "một chút" đông người. Mà nơi đăng kí kết hôn thì lại...

Ách! Chẳng lẽ hôm nay tốt ngày lắm sao mà nhiều người đi đăng kí kết hôn vậy?

Khánh My nhìn bảy, tám cặp tình nhân ngồi chờ ở trước nơi đăng kí kết hôn đã thấy nản.

- Tiền bối hay chúng ta về thôi!_ Khánh My ghét đợi chờ.

- Đã nghĩ kĩ lại rồi sao?_ Duyệt Luân hiểu lầm ý của Khánh My.

- Éc! Không có, tại đông quá, em chỉ sợ trễ công việc của anh._ Khánh My vội giải thích.

- Không sao anh đợi được. Một ngày anh không đến công ty, chẳng ai dám la anh đâu.

Dù gì cũng đã đợi hai kiếp (tính luôn hiện tại là 2 kiếp) dù đợi thêm mấy tiếng cũng chẳng sao.

Nghe lời này Khánh My mới nhớ ra, Duyệt Luân giờ đang tiếp quản công ty, là chủ tịch ai dám trách anh chứ? Ày, hôm nay cô đúng là biến thành con ngốc rồi. Nhưng mà anh không hỏi lí do cô yêu cầu anh kết hôn sao?

Khánh My không hiểu sao Duyệt Luân lại không hỏi cô. Dù sao đây cũng là chuyện cả đời anh mà. Cô thường nghe Duyệt Vi than vãn rằng hôn nhân là nắm mồ của tự do, không lẽ anh không thấy tiếc sao? Khánh My nhìn Duyệt Luân chăm chăm mà quên mọi thứ.

Đột nhiên Duyệt Luân quay qua nhìn Khánh My và...

Ọt!!!!

Một âm thanh hùng dũng từ bụng Khánh My kêu lên khiến mặt Khánh My đỏ hơn cả quả cà chua.

Mọi người xung quanh nghe được bật cười khe khẽ, dù vậy Khánh My vẫn nghe được, mặt cúi gằm xấu hổ. Duyệt Luân mím môi kìm nén ý cười, anh biết Khánh My lúc này rất xấu hổ nên không thể làm cô xấu hổ hơn.

- Đi thôi._ Duyệt Luân nắm tay Khánh My, đứng dậy kéo đi.

Đi đâu cơ?

Khánh My dùng cặp mắt không hiểu nhìn Duyệt Luân.

- Đi mua cám._ Duyệt Luân khẽ nói vào tai của Khánh My.

Khánh My ngẩn người ra ngây ngốc vài giây nhưng khi thấy nụ cười của Duyệt Luân cô chuyển thành tức giận. Anh xem cô là heo sao? Nếu Khánh My đoán không sai thì thú vui tao nhã của ba anh em nhà họ Trịnh là trêu cô. Lúc trước Khánh My nghĩ chỉ có anh em song sinh kia, ai ngờ người đàn ông sắp là chồng cô đây lại chẳng khác gì, cơ mà cô cảm giác được Duyệt Luân phúc hắc hơn cả cặp song sinh kia.

Khánh My tức giận bỏ đi, Duyệt Luân bật cười đi theo sau.

Tới một nhà hàng, Khánh My gọi rất nhiều đồ ăn sáng. Thực ra gọi là để hả giận thôi, dù sao từ nay về sau cô có Duyệt Luân thì cần gì ăn không đủ.

Thấy Khánh My gọi nhiều món như vậy Duyệt Luân nhớ ra. Anh mới ý định để giành tiền nuôi cô và con từ hôm qua nhưng hôm nay kết hôn rồi, e là anh cần phải lao tâm lao lực nhiều để kiếm tiền rồi.

Ăn sáng xong, cả hai trở lại Ủy Ban, đến trưa thì cả hai cũng làm xong thủ tục chính thức làm vợ chồng hợp pháp. Khánh My không nghĩ công suất làm việc của những người ở đây cao như thế, cô nghĩ đến chiều mới xong nhưng trưa lại hoàn thành. Hiện tại Duyệt Luân đang chở Khánh My về nhà lấy đồ chuyển qua nhà anh ở.

- Tiền bối, anh không hỏi em tại sao em lại yêu cầu anh kết hôn với em sao?_ Khánh My cứ suy nghĩ mãi vấn đề này mà trong lòng không yên nên giờ

nói ra một thể.

- Điều ước thành hiện thực tại sao phải hỏi._ Duật Luân quay sang cười với Khánh My một nụ cười yêu nghiệt.

Hả? Khánh My không hiểu câu trả lời của Duật Luân. Khánh My cảm thấy gần đây bản thân ăn nhiều quá sắp ngốc như heo rồi hay không? Nhiều câu của Duật Luân nói với cô noron cô nhiều khi hoạt động hết công suất mới hiểu ra ẩn ý trong lời nói của anh, cũng có khi không hiểu như hiện giờ. Không mọi thứ đều không phải, là do nụ cười yêu nghiệt, hại nước hại dân lúc này quyến rũ cô khiến cô trở nên ngốc nghếch, chứ không phải cô ăn nhiều. Đúng là như vậy rồi. Khánh My khẳng khẳng định.

Khi xe tới nhà riêng của Khánh My. Khánh My lên phòng dọn đồ dùng cá nhân và hành lý trong lúc xếp quần áo Khánh My chợt nhớ ra một điều quan trọng, một lát nữa phải nói với Duật Luân. Cô nghĩ anh trước nay rất cưng chiều cô, chắc sẽ đồng ý với ý kiến của cô.

Duật Luân giúp cô đem hành lý ra ngoài xe, cất vào cốp xe. Trên đường về nhà riêng của Duật Luân, Khánh My cứ nhìn trộm anh miết, Duật Luân cứ tập trung lái xe không nói gì nhưng anh biết hết thái.

Khi xe đến nhà riêng của Duật Luân, anh đem hành lý vào cho cô, đem tới phòng khách thì Khánh My cất tiếng.

- Tiền bối, em có yêu cầu cần nói với anh.

Duật Luân đặt hành lý xuống sàn nhà nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thứ Đã Bỏ Lỡ (2)

- Về việc ấy ấy em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý nên tạm thời chúng ta chia phòng được không? Và... Tạm thời chúng ta đừng cho mọi người biết chúng ta kết hôn, hôn lễ không cần tổ chức cũng được.

Duật Luân hỏi "việc ấy ấy" mà Khánh My nói là gì? Nhưng khi anh hỏi xong thấy mặt Khánh My cúi xuống đỏ bừng thì anh đã hiểu.

Nghe Duật Luân hỏi Khánh My thầm phi nhỏ bản thân. Bình thường da mặt siêu dày nhưng tại sao trước mặt Duật Luân cô lại trở thành con bánh bèo vô dụng như thế này!

- Được, việc *khụ khụ* vợ chồng anh không ép em nhưng anh cũng có yêu cầu!

Gì cơ? Yêu cầu gì cơ? Khánh My nghe vậy liền ngẩng đầu ngờ ngác nhìn Duật Luân. Khánh My nào viết bộ dạng lúc này của cô đáng yêu như thế nào trong mắt Duật Luân.

- Không được chia phòng, cũng không được ngủ khác giường. Quan trọng hơn là không được gọi anh là tiền bối. Hôn lễ nhất định phải tổ chức và sẽ được tổ chức sau._ Kết thúc câu Duật Luân không đợi Khánh My kịp phản ứng thì đã đem hành lý lên phòng ngủ của anh.

Khánh My nghe yêu cầu của Duật Luân cô rầu rĩ, thái độ của anh nằm ngoài dự tính của cô. Không chia phòng đã đành, còn không được ngủ khác giường tức là phải ngủ chung giường. Tạo sao cô có cảm giác là cô đang dâng mình vào miệng sói vậy? Aizz!

Khánh My không cam lòng, giậm chân đi lên phòng ngủ.

Lấy đồ mớ vào tủ, kéo cửa tủ ra thấy những chiếc áo sơ mi nam, đa phần là áo sơ mi trắng và màu tối.

Màu tối!

Trong ấn tượng của Khánh My, Duật Luân kiếp trước chưa hề mặc áo sơ mi màu tối. Có lần duy nhất là vào hôn lễ của cô và Duật Thiên còn lại chỉ toàn áo sơ mi trắng. Bởi vì luôn mặc áo sơ mi màu trắng nên Duật Luân trong đầu Khánh My luôn là chàng trai năm ấy, kiểu nam chính nhả nhận với nụ cười toả nắng trong tiểu thuyết.

Suy nghĩ một hồi Khánh My mớ quần áo vào. Những đồ lót cô xếp qua một bên trong ngăn tủ. Trong lúc xếp cô phát hiện một thứ...

Chiếc lắc tay này! Đây không phải là chiếc lắc tay kiếp trước, khi cô làm mất sợi dây chuyền Duật Thiên đã tặng cô chiếc lắc tay này thay thế hay sao? Khi đó cô nghĩ không thay thế bằng sợi dây chuyền đã mất nên không đeo, cứ để nó trong hộp gấm cất trong tủ. Ở kiếp này nó lại ở chỗ Duật Luân, nếu gắn với sự việc sợi dây chuyền lần trước thì chiếc lắc tay ở kiếp trước cũng là của Duật Luân. Rốt cuộc bao nhiêu món quà ở kiếp trước Duật Thiên tặng cô là của Duật Luân đây hay tất cả?

Khánh My nhưng bị suy nghĩ đó rút cạn sức lực, chân đứng không vững vô thức lùi về sau, suýt nữa té ngã ngay lúc ấy một vòng tay từ sau bắt chợt ôm

lấy cô. Mắt Khánh My đỏ ao, quay lại nhìn Duật Luân.

- Em thấy rồi à. Anh định đem tặng em nhưng do bận nên quên mất._ Duật Luân để Khánh My dựa vào lòng anh.

Tay Duật Luân lấy chiếc lắc trong hộp gấm ra đeo lên tay cho Khánh My.

Kiếp trước, Duật Luân tặng xong dây chuyền đã có ý định tặng chiếc lắc cho Khánh My nhưng bị Khánh My hiểu lầm tấm lòng của anh thành anh trai anh nên anh không tặng nữa. Sau này khi sợi dây chuyền mất, anh tìm hoài cũng không thấy nên đành lấy chiếc lắc này nhờ Duật Thiên tặng coi để thay thế sợi dây chuyền kia. Nhưng dường như Khánh My biết chiếc lắc đó do anh tặng, không phải anh trai anh nên cất mãi không thấy đeo. Kiếp này Duật Luân nghĩ Khánh My cũng như thế nên đành giữ chiếc lắc này lại bên mình mà không tặng Khánh My. Bây giờ Khánh My phát hiện thì anh viện đại lý do để Khánh My không giận.

- Chiếc lắc này làm một lượt với dây chuyền?_ Khánh My vô hồn hỏi

Duật Luân nhìn thái độ không ổn của Khánh My, anh không biết cô đang xảy ra chuyện gì nhưng vẫn thật tình đáp: “không, sau vài ngày”.

Sau vài ngày

Sau vài ngày

Sau vài ngày

Ba từ đó cứ lặp lại trong đầu Khánh My như một vòng lặp không giới hạn.

Nếu như Khánh My đoán không lầm thì lúc trước khi nhờ Duật Thiên tặng dùm bị cô hiểu lầm là thành ý của Duật Thiên nên Duật Luân không đem chiếc lắc này ra. Mãi đến khi sợi dây chuyền mất, Duật Luân đem ra để tặng thay thế. Và anh hiểu lầm rằng cô nghĩ đây là do anh tặng không phải Duật Thiên nên cô không đeo. Trời ơi, rốt cuộc người đàn ông ngốc này kiếp trước bị cô làm tổn thương đến mức nào mà đến sau đó anh không chịu nổi cũng đã bỏ đi. Kiếp trước đến cuối cùng khi gặp mặt.

Công bằng cho bản thân không nếu em cứ giấu tình cảm đó vào trong, tổn thương em đẩy cho anh gánh chịu nên tình cảm đó phải cất trong lòng. Bắt đầu anh đã nhận thua, chỉ anh yêu em ừ em thẳng trợn kết thúc cuộc tình không phải em buồn nhưng anh là người hận.

Càng nghĩ Khánh My càng thấy bản thân không xứng đáng với Duật Luân. Nhưng nếu cô đã lỡ là vợ của anh thì kiếp này cô quyết định là người mang cho anh hạnh phúc vì giao việc đó cho người anh cô không cảm giác được yên lòng.

- Sao vậy?_ Duật Luân nhìn biểu hiện lạ của Khánh My khiến anh lo lắng.

Khánh My mỉm cười lắc đầu.

- Không sao, chiếc lắc này rất đẹp nếu em không phát hiện chắc là bỏ lỡ một thứ đẹp như thế

Cũng là vô tình bỏ lỡ tấm lòng của người yêu em lần nữa.

Duật Luân thấy giọng Khánh My có chút nghẹn ngào, anh biết là cô thật tâm thích không phải nói để anh vui. Duật Luân ôm chặt Khánh My vào lòng, khẽ cảm ơn trời đã cho anh sống lại một kiếp và cho anh rất nhiều cơ hội.

Thoát ly suy nghĩ đau lòng kia Khánh My lúc này mới phát hiện là Duật Luân ôm cô. Trước giờ giữa cô và anh là quan hệ tiền bối hậu bối, không có gì thân mật. Chỉ có hôm qua và lúc sáng năm tay. Ngay lúc này đã ôm rồi, có phải nhanh quá không? Nhưng mà có một điều Khánh My phải thừa nhận. Trong vòng tay Duật Luân cô cảm thấy an yên.

...

Lâm nhâm:

Vừa về làm vợ Khánh My đã phát hiện ra một việc đau lòng về tấm chân tình của Duật Luân Minh viết còn cảm thấy đau lòng vì Duật Luân hướng chỉ Khánh My là người trong cuộc. Nhưng mà đây chỉ mới mở đầu, sau này Khánh My còn biết nhiều chuyện đau lòng dài dài. Đạo này cảm thấy mình lạm nhạc quá rồi cả lời văn cũng mang lời nhạc vào.

Chap sau:

Duật Minh: Haizz, mình cả thấy người đàn ông nào xấu số lắm cưới lầm con heo như cậu về nhà.

Lúc này Duật Luân đang ngồi họp hội đồng qua webcam ở nhà thì bị hắt hơi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sắc Dụ (1)

- Tiền bối, anh... có thể buông em ra được không? Chúng ta cứ như vậy nhìn đối qua ngày mất._ Lăng mạn thế nào nhưng hiện thực vẫn hơn.

- Hử?

Duyệt Luân nghe Khánh My nói vậy, mặt áp vào mặt Khánh My giống như không nghe rõ lời Khánh My nói vừa rồi.

- Em còn phải đi nấu cơm._ Khánh My nhăn nheo lại.

Duyệt Luân buông Khánh My ra, xoay người cô lại đối diện với anh.

- Em vừa gọi anh là gì?

Nghe Duyệt Luân hỏi Khánh My như hiểu ra mọi chuyện. Cô liền đảo trắng thay đen.

- Luân!

Một từ ngọt ngào từ miệng của Khánh My nói ra, Khánh My không biết Duyệt Luân đợi cô gọi anh như thế bao lâu rồi không? Hai kiếp, thật sự anh đợi hai kiếp cũng nghe được cô gọi anh thân mật như thế.

Duyệt Luân không kìm được kích động cúi xuống định hôn Khánh My nhưng Khánh My nhận ra chặn anh lại.

- Vẫn là để em đi nấu cơm trước đã._ Khánh My nhìn người đàn ông trước mặt chẳng khác gì một đứa trẻ vừa được cho kẹo.

Duyệt Luân cũng buông Khánh My ra, anh cười khổ. Bản thân anh kích động quá rồi, thật may là không làm Khánh My sợ.

Khánh My đi tới cửa như nghĩ ra điều nghịch ngợm gì đi trở lại trước mặt Duyệt Luân nhón chân lên khẽ hôn nhẹ lên môi Duyệt Luân như chuồn chuồn lướt trên mặt nước rồi buông ra bỏ chạy như chú cún. Bị Khánh My hôn bất ngờ Duyệt Luân có chút ngẩn người vài giây, vài giây sau môi anh cong lên nụ cười ngọt ngào, ấm áp.

Có một điều khiến Khánh My không ngờ tới ở nhà Duyệt Luân là trong tủ lạnh không hề có thực phẩm để chế biến. Chỉ có nước và nước, thật may là không có bia, nếu có Khánh My sẽ tắm Duyệt Luân bằng mấy lon bia trong tủ lạnh cho hả giận mất. Thế là Khánh My tự đi siêu thị một mình không cần Duyệt Luân đưa bởi cô biết Duyệt Luân giờ chắc ở phòng sách làm việc, hôm nay Duyệt Luân bỏ công việc vì Khánh My nên Khánh My không muốn làm phiền Duyệt Luân làm việc thêm nữa.

Khánh My tới siêu thị mua thức ăn và trái cây. Cô thấy trong tủ lạnh không có gì cần phải bổ sung vào cho đầy tủ. Khánh My đi ngang gang hàng dụng cụ vệ sinh cá nhân của phái nữ cô ngừng lại định mua nhưng nghĩ còn một tuần nữa cô mới tới hay là thôi vậy để lần sau mua, rồi Khánh My lại đẩy xe đi nơi khác. Lúc tính tiền xong Khánh My gặp một vấn đề nan giải là làm sao đem toàn bộ những thứ này về nhà đây? Cô đã quyết sẽ không quấy rầy Duyệt Luân nên cô đành một mình đem toàn bộ về nhà. Đi tới cửa siêu thị thì Khánh My chợt nhớ ra một người, cô lấy điện thoại ra gọi cho người đó.

Một lát sau thì người đó mà Khánh My gọi cũng xuất hiện.

- Duyệt Vĩ đâu sao không đến mà bắt cậu đến._ Khánh My nhớ là cô gọi cho Duyệt Vĩ, Duyệt Vĩ trả lời mà.

- Thằng nhóc đó đi giải quyết việc riêng rồi._ Duyệt Minh dứt hai tay vào túi quần đi tới thấy cả đồng đồ anh suất nữa ngất vì choáng.

Duyệt Minh liếc Khánh My hỏi Khánh My mua đồ ăn cho một tháng à, Khánh My thật thà trả lời chỉ một tuần.

- Haizz, mình cảm thấy người đàn ông nào xui xẻo lắm mới cưới nhầm một con heo như cậu về nhà! _ Duyệt Minh thờ dãi xách đồng túi đồ ra xe.

Lúc này ở nhà, Duyệt Luân đang họp qua webcam thì bị hắt hơi một cái.

Duyệt Minh cất đồ vào cốt xe rồi ngồi vào ghế chính. Khi Duyệt Minh mở chìa khoá chuẩn bị lạng vô lăng thì Khánh My cất tiếng.

- Cái này là về nhà của Duyệt Luân.

Duyệt Minh hiểu ra, đồ ăn một tuần này là để mua cho anh hai nhưng hôm nay có điểm kì lạ. Khánh My mặc đồ công sở mà không đến công ty, anh trai của anh cũng thế! Cả hai có chuyện gì sao?

Xe chạy đến đèn đỏ thì dừng lại mấy chục giây, lúc này Duyệt Minh mới hỏi Khánh My

- Cậu yêu anh hai nhiều đến vậy sao?

Hả?

Khánh My đang chơi game trong điện thoại thì nghe vậy ngẩn đầu lên nhìn Duật Minh. Khánh My nghe rõ hết chứ nhưng câu hỏi khiến Khánh My không biết trả lời sao? Yêu chưa có chỉ có rung động nhưng nói ra sợ Duật Minh ngày nào đó cũng nói cho Duật Luân nghe như vậy có làm anh tổn thương hay không? Khánh My chợt cười, cô gần đây biến Duật Luân thành một pha lê mỏng manh rồi, Duật Luân nào yếu đuối như cô nghĩ.

Thấy Khánh My cười vu vơ mà không trả lời, Duật Minh hiểu lầm là Khánh My ngượng.

Đèn xanh bật lên, xe lại lạng bánh chạy đi.

- Trước kia mình cứ tưởng cậu thích anh cả!

Trước kia là có, thậm chí là yêu sâu sắc yêu đến điên cuồng, mù quáng nhưng trước kia là trước kia quá khứ còn bây giờ là hiện tại.

Khánh My về tới nhà thì cũng là lúc Duật Luân họp xong. Nhưng mà tại sao họp lại không có mặt của Duật Minh? Dù sao trong công ty Duật Minh cũng là tổng giám đốc?

Thấy Khánh My đem đồ kèn càng vào Duật Luân mới biết Khánh My siêu thị một mình nên anh có chút nhịu mảy.

- Tại sao không kêu anh đưa? _ Duật Luân trách Khánh My đón lấy đồ trong tay của cô đem vào bếp.

Khánh My biết Duật Luân thế nào cũng trách mình nên cô nói sự thật, nói xong Khánh My nhận ra một ý niệm, họp vừa mới xong mà vừa này Duật Minh tới đón cô, không lẽ Duật Minh không tham gia buổi họp? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đúng lúc Duật Minh đem cả đồng thức ăn đi vào.

Thật ra việc Khánh My suy nghĩ cũng là việc Duật Luân thắc mắc, Duật Luân định khi khác không có mặt Khánh My đề hỏi nhưng nghĩ lại Khánh My giờ là vợ anh, anh cũng không muốn giấu Khánh My bất cứ chuyện gì.

- Nay em và Duật Vĩ đi đâu mà không mà không tham gia cuộc họp?

- Tụi em đi giải quyết một số vấn đề. _ Duật Minh nhớ lại chuyện mấy bữa nay của anh và Duật Vĩ, anh cũng cảm thấy mệt mỏi thay Duật Vĩ.

Duật Luân định trách Duật Minh thì Khánh My đột nhiên nắm lấy tay anh, ý kêu anh bỏ qua cho họ lần này, chân mày đang chau lại của Duật Luân chợt dãn ra.

Khi Duật Minh đưa Khánh My về nhà Duật Luân cũng đã là sáu giờ ba mươi tối. Đúng nói chuyện một lúc thì trời đã tối.

Duật Minh nghĩ Khánh My còn ở riêng nên kêu Khánh My về, anh sẽ đưa cô về thì Khánh My bối rối nói cô không ở nhà riêng nữa. Duật Minh chau mày nói "Cậu và anh hai sống thử sao?".

Lúc trước Khánh My cũng từng ở một thời gian bên đây với Duật Luân nhưng khi đó Khánh My và Duật Luân chỉ quan hệ tiền bối - hậu bối, và lại Khánh My học về kinh tế nên có nhiều chuyện không biết, học hỏi ở Duật Luân. Còn bây giờ Khánh My đã ra trường, thành thạo rồi, trở lại sống chung với Duật Luân thêm tình cảm hiện tại của hai người thì chỉ có là sống thử, Duật Minh nghĩ thế.

- Anh và My đã đăng kí kết hôn. _ Duật Luân lên tiếng giải thích.

Kết hôn?

Duật Minh có chút kinh ngạc vì bước nhảy vọt bậc của hai người này nhưng kinh ngạc một chút thì mặt anh thâm trầm lại.

- Cũng tốt, hai người vốn dành cho nhau. Nhưng tạm thời đừng cho Duật Vĩ biết việc này. Thằng nhóc đó biết e là... Tạm thời đừng nói.

E là sẽ kích động thêm một việc nữa mà bỏ nhà đi. Anh là song thai với Duật Vĩ, tâm tư liên thông, anh không ngờ đến nỗi nhận ra mấy năm gần đây Duật Vĩ bắt đầu nảy sinh tình cảm với Khánh My, loại tình cảm vượt cả mức tình bạn.

Duật Luân nghe vậy cũng hiểu mọi chuyện, chỉ là anh không ngờ Duật Vĩ lại thích Khánh My, kiếp trước đâu như thế.

Khánh My mỉm cười với Duật Minh, dù sao việc cô kết hôn tạm thời cũng chưa thể cho mọi người biết. Duật Minh nghe vậy gật đầu, chào hai người rồi về.

- Anh đi tắm đi, để em nấu cơm là được. _ Nhìn xe Duật Minh ngoài cổng đã chạy đi, Khánh My quay lại dịu dàng nói với Duật Luân.

Duật Luân muốn giúp Khánh My, Khánh My từ chối, xoay người anh lại đẩy anh nhẹ anh đi còn cô trở lại vào bếp.

Duật Luân thấy Khánh My đuổi anh như vậy anh cũng không ở lại nữa, đành nghe lời vợ đi lên lầu tắm vậy.

Duật Luân lên lầu liền nhận một cuộc gọi từ đối tác, anh nói chuyện một lúc đi thì đi tắm. Tắm xong anh vừa bước ra cũng là lúc Khánh My nấu xong tất cả. Cô cũng cần lên phòng để tắm. Vừa mở cửa phòng ngủ thì Duật Luân trong phòng tắm bước ra, anh chỉ mặc một chiếc quần thoải mái ở nhà, ngực để trần, đầu tóc còn ướt, những giọt nước trên tóc rơi xuống vòm ngực màu đồng của Duật Luân rồi lẳng dãi xuống cơ bụng

Chương 15: Sắc Dụ (2)

Ừc!

Khánh My khẽ nuốt một bụm nước bọt.

- Xong rồi sao? _ Duật Luân bắt ngờ khi thấy Khánh My đứng ở cửa.

Khánh My bị Duật Luân hấp dẫn, chỉ máy móc gật đầu. Chợt nhận ra cô sắc đẹp dụ dỗ mà bản thân lại biểu hiện ra mặt quá mức nên Khánh My cố tỉnh táo làm ra vẻ không có gì đi lại từ quần áo bình tĩnh lấy đồ rồi đi vào phòng tắm.

Khi Khánh My đóng cửa phòng tắm lại, nụ cười hồ ly của Duật Luân xuất hiện. Duật Luân không ép Khánh My làm chuyện vợ chồng với anh là sự thật nhưng anh không nói là anh không dụ dỗ Khánh My phải chủ động làm việc đó. Khánh My dù rất thông minh nhưng Duật Luân trải đời hơn cô trước tám năm nên con cừ non như cô sao đâu lại con sói như anh.

Khánh My đóng cửa phòng tắm lại, bình tĩnh treo đồ là giá sao đó tay liền bịt mũi.

Không được nhớ, không được bị dụ dỗ.

Khánh My nhắc thăm bản thân. Duật Luân ngày thường mặc kín đồ đã hấp dẫn chết người, hôm nay lại bán nude như thế cô chết mất.

Khánh My coi đồ ra, mở vòi sen, đứng dưới vòi rửa sạch cái hình ảnh lúc nãy nhưng từng cái suy nghĩ "trong sáng" cứ hiện lên trong đầu Khánh My.

Nếu như giọt nước lúc nãy trên người Duật Luân đi xuống chút nữa thì sao nhỉ? Thôi có nhìn được đâu dù có quần che lại rồi. Hừm! Trời ơi Khánh My mấy vừa nghĩ đến việc gì vậy. Không được suy nghĩ gì nữa, không được suy nghĩ gì nữa.

Khánh My vỗ vỗ mặt để tỉnh táo, sau đó lấy sữa tắm đặt bên cạnh. Khi sữa tắm khắp trên người Khánh My nhận ra cô lấy nhầm mất rồi, đây là sữa tắm của Duật Luân. Thôi kệ, cô tắm sạch không để lại mùi là được.

Khánh My tắm xong ngồi trước gương lau khô tóc, khi đang lau thì Duật Luân xuất hiện, anh giờ đã mặc áo ở nhà vào.

Duật Luân lấy khăn Khánh My đang lau, lau tóc cho Khánh My. Một dòng nước ấm chảy ra trái tim Khánh My. Khánh My biết Duật Luân trước giờ rất ân cần chu đáo nhưng lại không biết anh ân cần đến vậy.

Lau khô tóc thì hai vợ chồng xuống ăn cơm, phân rửa chén thì Duật Luân giành, Khánh My chỉ có việc ngồi xem tivi nhàn nhã ăn trái cây tráng miệng.

Trước nay Khánh My không thường xem ti vi cho lắm bởi vì cô không muốn bắt gặp Duật Thiên với Trọng Thế trên đó. Đa phần là cô lên mạng nghe nhạc, đọc sách hoặc đọc truyện. Nhưng giờ cô là vợ Duật Luân, không thể ôm cuốn sách đọc mãi để mặc anh ngồi một mình như thế nên cô cố gắng tìm cái gì đó thú vị trên tivi xem.

Duật Luân rửa bát xong lau khô tay, đi lên phòng ngồi xuống cạnh Khánh My.

Khánh My tìm mãi, tìm được đúng kênh phim, có chiếu một bộ phim, Khánh My không biết phim gì nên để đó xem đại đúng lúc màn hình lớn ập vào hình ảnh mặt của con ma, kinh dị đầy máu me Khánh My hoảng sợ hét lên, theo phản xạ cô quay mặt đi úp vào lồng ngực Duật Luân. Cô thề, cô không biết đó là phim ma.

Duật Luân thấy thế chuyển đại đi kênh khác. Nhìn Khánh My úp mặt sợ trong lòng mình, Duật Luân nhin không được bật cười. Duật Luân biết Khánh My rất sợ ma, trong đời Khánh My chỉ vô tình coi duy nhất bộ phim ma từ đó về sau không xem bộ phim ma nào nữa. Có lần Duật Minh và Duật Vĩ chơi ác gửi Khánh My gif ma qua zalo, Khánh My thấy hoảng hồn ném điện thoại ngồi khóc thút thít, Duật Minh và Duật Vĩ dỗ mãi không nín đến khi anh an ủi mới chịu ngừng khóc.

Khánh My nghe giọng cười của Duật Luân ngẩn đầu lên, thẹn hoá hoá giận, không giữ gìn thực nữ đoan trang, không quan tâm anh là gì của cô nữa cô đánh anh. Đe lên người anh, liên tục đánh, đối với Duật Luân việc Khánh My đánh anh chẳng khác gì phui bụi. Duật Luân giữ eo Khánh My, đột nhiên anh xoay người đối thế, Khánh My liền nằm dưới, anh nằm trên, anh bắt lấy tay Khánh My lại.

- Còn đánh nữa, anh cắn em đấy._ Duật Luân dọa

Dọa xong cả hai mới nhận ra, tư thế này mờ ám như thế nào? Thêm cả câu nói lúc nãy, mập mờ hơn khi kênh Duật Luân chuyển đại lúc nãy trùng ngay bộ phim Mỹ, nam nữ trong phim đang XXOO nhau, tiếng rên và thở dốc trong tivi truyền đến khiến không khí càng nồng nặc mùi mờ ám.

Duật Luân nhìn Khánh My dưới thân anh, do giỡn lúc nãy quần áo bây giờ đã xóc xếch. Áo thun bị trên người Khánh My bị cuốn lên lộ ra chiếc bụng phẳng và trắng tinh như trứng gà mới bóc.

Roi vào tình cảnh không hề nghĩ tới, Khánh My nhất thời không biết làm gì, lại còn bị âm thanh trong tivi tấn công dây thần kinh nữa nên hô hấp mạnh Khánh My cũng không dám.

Duật Luân đưa tay lấy remote tắt tivi, bước xuống người Khánh My. Khánh My chưa kịp ngồi dậy thờ phào thì bị Duật Luân bế phốc lên đi vào phía trong của phòng ngủ tức là giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Buổi Sáng Mờ Ấm

Khánh My chưa kịp hết kinh ngạc việc Duật Luân bế cô lên thì ngay sau đó Duật Luân nhẹ nhàng đặt Khánh My xuống, sau đó cả người đè lên Khánh My, ánh mắt anh đục ngầu nhìn Khánh My, Khánh My bị ánh mắt đó hút hồn, người đàn ông này nhất cử nhất động đều quyền rũ chết người. Duật Luân cúi xuống hôn Khánh My. Theo sau đó là tay Duật Luân luồn vào trong áo Khánh My, di chuyển lên trên. Khánh My ở nhà vốn không mặc áo lót, mặc rất khó chịu nên cô hay chọn áo rộng phồng phình để không thấy cảnh xuân. Nên việc làm này vô tình có lợi cho Duật Luân bắt lấy nơi mềm mại trước ngực mà không hề có chướng ngại gì cản trở. Khoảnh khắc ngón tay Duật Luân chạm vào người Khánh My, trong đầu Khánh My vang lên một tiếng nổ lớn. Khánh My trở về hiện tại, tay chống lên ngực Duật Luân đẩy anh ra, nụ hôn trên miên cũng dừng lại.

- Đứng!

Khánh My có chút sợ hãi, có chút tức giận nhìn Duật Luân. Duật Luân nhận ra anh đã đi hơi quá nên rút tay trong quần áo Khánh My ra.

- Xin lỗi!

Xấu hổ nói hai từ, đi vào phòng tắm đóng cửa lại. Mở vòi sen lạnh, đứng dưới vòi rửa sạch ngọn lửa đang cháy trong người.

Khánh My trên giường tim cũng suất rớt ra. Thật sự cô không có tiền đồ, đã hai mươi bốn tuổi vẫn chưa thể chuẩn bị. Lúc trước, bởi vì quá yêu Duật Thiên, muốn giữ Duật Thiên bên mình Khánh My mới dùng thủ đoạn, hi sinh bản thân để có được Duật Thiên, và lại khi đó trong người cô có một chút rượu nên không sợ lắm còn bây giờ cô hoàn toàn tỉnh táo cả lí trí và tinh thần nên sợ việc Duật Luân vừa rồi làm với cô. Cô từng đọc ngôn tình và biết mấy chuyện này, cô thừa nhận cô không còn ngây thơ nhưng với mấy việc nhạy cảm này cô không vẫn cảm thấy ngượng và sợ.

Nghe tiếng vòi sen không còn chảy, Khánh My hoảng người nằm xoay lưng lại kéo chăn lên đắp tới vai, giả vờ đã ngủ.

Duật Luân trong phòng tắm bước ra, lúc nãy quên lấy đồ nên giờ anh chỉ quần chiếc khăn đi ra. Khánh My nhắm tịt mắt nên không thấy cảnh phong phú như thế.

Duật Luân lại từ lấy quần áo thì trở lại phòng tắm. Mỗi lúc sau cảm giác bên cạnh lưng xuống, Khánh My biết Duật Luân đang nằm bên cạnh cô.

Duật Luân kéo chăn, ôm lấy Khánh My, cả người Khánh My căng cứng như dây đàn. Duật Luân biết việc lúc này làm cô sợ rồi.

- Đừng sợ, anh nói sẽ không chạm vào em thì không chạm vào. Việc lúc này là ngoài ý muốn._ Duật Luân ái ngại nói.

Mãi một hồi sau Khánh My đi vào giấc ngủ mới thả lỏng người ra.

Đợi Khánh My ngủ, Duật Luân xuống giường, kéo ngăn tủ ra lấy lọ thuốc trong đó, xóc ra một viên uống vào, trên bàn có nước do Khánh My chuẩn bị, anh rót nước vào ly và uống cho trôi thuốc.

Trở lại giường, nằm xuống, nhớ lại chuyện lúc nãy Duật Luân chột cười bản thân. Anh làm hoà thượng bao nhiêu năm rồi vẫn tốt vậy mà chỉ một chút đã khiến anh trở thành con sói đói khát. Có lẽ là do cơ thể không xương mềm mại của Khánh My khiến anh khơi dậy dục vọng. Nhìn Khánh My rất ốm nhưng anh không ngờ Khánh My lại mềm mại đến vậy, giây phút đầu anh ôm lấy Khánh My, anh đã muốn nhập cô vào làm một với mình Luân vừa rồi làm với cô. Cô từng đọc ngôn tình và biết mấy chuyện này, cô thừa nhận cô không còn ngây thơ nhưng với mấy việc nhạy cảm này cô không vẫn cảm thấy ngượng và sợ.

Nghe tiếng vòi sen không còn chảy, Khánh My hoảng người nằm xoay lưng lại kéo chăn lên đắp tới vai, giả vờ đã ngủ.

Duật Luân trong phòng tắm bước ra, lúc nãy quên lấy đồ nên giờ anh chỉ quần chiếc khăn đi ra. Khánh My nhắm tịt mắt nên không thấy cảnh phong phú như thế.

Duật Luân lại từ lấy quần áo thì trở lại phòng tắm. Mỗi lúc sau cảm giác bên cạnh lưng xuống, Khánh My biết Duật Luân đang nằm bên cạnh cô.

Duyệt Luân kéo chăn, ôm lấy Khánh My, cả người Khánh My căng cứng như dây đàn. Duyệt Luân biết việc lúc này làm cô sợ rồi.

- Đừng sợ, anh nói sẽ không chạm vào em thì không chạm vào. Việc lúc này là ngoài ý muốn._ Duyệt Luân ái ngại nói.

Mãi một hồi sau Khánh My đi vào giấc ngủ mới thả lỏng người ra.

Đợi Khánh My ngủ, Duyệt Luân xuống giường, kéo ngăn tủ ra lấy lọ thuốc trong đó, xóc ra một viên uống vào, trên bàn có nước do Khánh My chuẩn bị, anh rót nước vào ly và uống cho trôi thuốc.

Trở lại giường, nằm xuống, nhớ lại chuyện lúc này Duyệt Luân chợt cười bản thân. Anh làm hoà thượng bao nhiêu năm rồi vẫn tốt vậy mà chỉ một chút đã khiến anh trở thành con sói đói khát. Có lẽ là do cơ thể không xương mềm mại của Khánh My khiến anh khơi dậy dục vọng. Nhìn Khánh My rất ốm nhưng anh không ngờ Khánh My lại mềm mại đến vậy, giây phút đầu anh ôm lấy Khánh My, anh đã muốn nhập cô vào làm một với mình nhưng bản thân vẫn tỉnh táo để kiềm chế. Sự việc ngoài ý muốn kia là do quá nhiều yếu tố tác động mới thành ra như thế.

Duyệt Luân thức dậy trước, anh do dự một lúc mới chậm rãi rời giường mà Khánh My trên giường vẫn ngủ mê man. Đến khi Duyệt Luân chuẩn bị xong mọi thứ, quần áo chỉnh tề anh ngồi xuống cạnh giường gọi Khánh My dậy. Khánh My nghe tiếng gọi khẽ bực bội, mảy nhíu lại, khẽ rên một tiếng, người nằm sấp, kéo chăn che tận đỉnh đầu.

Duyệt Luân nhìn con heo ham ngủ này lòng anh có dòng nước ấm áp chảy qua.

- VỢ À, DẬY NÀO._ Duyệt Luân đưa mặt lại gần tai Khánh My nói.

Thật tình anh không biết đứng tại cô không, bởi vì cô chằm chằm kín mít anh nào thấy được.

Khánh My không phản ứng. Duyệt Luân luồn tay vào trong chăn cù lét người Khánh My, ngay tức thì có hiệu quả. Khánh My từ cười ha hả sang tức giận. Bởi vì phạm vào những điều đại kị của cô, cô ghét nhất là ai đang quấy rầy khi cô đang ngủ. Cô đã cài báo thức trước điện thoại, khi tới giờ điện thoại báo thức cô sẽ tự dậy, vệ sinh cá nhân, thay đồ đến thẳng công ty không cần ăn sáng, trước giờ Khánh My toàn vậy. Nhưng hôm nay cô đã quên, cô vừa kết hôn hôm qua, cô không còn sống một mình nữa, không thể buông thả không lo bản thân như thế nhưng Khánh My đang mơ màng nào ý thức được điều đó, bây giờ trong cô chỉ tràn ngập tức giận, vì bị phá giấc ngủ.

- Đủ rồi!_ Khánh My bực dọc quát to. Mày cũng chau lại, gương mặt lộ rõ sự tức giận.

Quen Khánh My hai mươi bốn năm, lần đầu tiên Duyệt Luân bị Khánh My tức giận quát to như thế. Trước giờ anh chỉ thấy Khánh My bực bội với hai em trai anh cũng không nổi giận với anh lần nào nhưng mà lần này...

Khánh My quát xong cũng tỉnh ngủ hẳn, nhìn Duyệt Luân là nạn nhân bị cô nạt Khánh My lúc này mới ý thức được mọi chuyện. Khánh My khẽ nói "em xin lỗi" rồi lẳng lặng xuống giường đi vào nhà vệ sinh đóng cửa lại.

Với hành động lúc này của Khánh My, Duyệt Luân không giận mà cười. Anh quên mất, Khánh My cũng là cô nhóc bình thường, không phải người hoàn hảo, đương nhiên phải có tật xấu nhưng mà tật xấu này đúng là chỉ có ở chung với cô mới biết, anh trong đó. Nhưng do chạy nhanh quá nên rút đồ không hay. Duyệt Luân mở miệng định kêu thì Khánh My đã đóng cách cửa lại, Duyệt Luân đành ngậm miệng. Nhìn chiếc áo vô sò màu đen bị Khánh My làm rớt trên sàn nhà Duyệt Luân khẽ thờ dài. (ryna: khụ khụ chắc mấy đồng chí cũng biết áo gì rồi phải không?) Bước tới đóng cửa lại, nhặt lên đi tới cửa phòng vệ sinh. Do nhà vệ sinh gần liền với phòng tắm. Mở cửa bước vào không phải gặp liền bốn tấm mà chỉ là bốn đánh răng bên phải. Đi sâu vào trong mới là nơi tắm, sâu bên trong có một phòng nhỏ nữa, nơi đó mới thực sự là nhà vệ sinh.

Khánh My ở trong đã mặc xong quần, chỉ còn áo nhưng cô tìm mãi không thấy áo vô sò kia đâu thì nghe câu nói "của em đánh rơi này". Mặt Khánh My lúc này thật sự như trái cà chua chín, một tay ôm ngực che lại quay qua.

Bùm...

Đúng như Khánh My nghĩ, cái áo đó bị Duyệt Luân nhặt được, còn tự mình đưa tới tận tay cô. Ngay lúc này thật sự cô muốn đào lỗ mà chui xuống, hay lấy một cái quần đùi lên cũng được, thật sự quá mất mặt. Dù cô mặt dày thế nào, trong tình huống này cũng không dày nổi.

- Cả... Cảm ơn._ Ngay cả nói chuyện Khánh My cũng lắp bắp. Tay giựt lấy chiếc áo vô sò màu đen trên tay Duyệt Luân về phía cô. Tay kia thì che ngực.

Duyệt Luân chỉ "ừ" một tiếng rồi xoay người đi ra, mặt không biểu hiện gì. Nhưng khi anh từ phòng vệ sinh bước ra ngoài thì môi anh hơi cong lên.

Không tệ, cũng không nhỏ lắm. Dù anh dùng (ryna: mình rất chong xáng *cười ngây thơ*)

Xấu hổ thì cũng đã xấu hổ rồi, không thể ở lì mãi trong đây được nên Khánh My đem gương mặt như quả cà chua chín đi ra. Chuẩn bị xong xuôi, xuống nhà ăn sáng, lúc ăn Duyệt Luân nhàn nhã bình thường chỉ có Khánh My, đầu muốn đụng vào đĩa trứng rán và bánh mì sandwich trên bàn. Tới khi lên xe cũng thế. Đến công ty, bàn làm việc thì Khánh My nằm gục trên bàn như chẳng còn sức sống.

Thật muốn khóc a, nhưng cô khóc không ra nước mắt. Ai cho cô cù gờng hay củ hành đi, tặng thêm cái xẻng hay hang cái quần thì càng tốt. Khánh My thầm chửi bản thân không có tiền đồ.

Khánh My chỉ lo vụ cái áo rách, cô mà biết thâm chuyện bị Duật Luân thấy toàn bộ phần trên cho dù cô đã che lại thì chắc là Khánh My thật sự lấy thúng đi mua quần để đội mắt [=]]]]].

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lan Lăng Vương

Áo nào một hồi, xấu hổ một hồi Khánh My cố gắng ngồi dậy làm việc. Đến gần trưa, Khánh My quên đi chuyện đó, vung vai đứng dậy đi lấy cho bản thân một ly nước cam đúng lúc gặp trợ lý của Duật Luân ở đây.

- Thật đúng lúc, anh có chuyện cần em cầu cứu._ Minh Thành cầu cứu Khánh My.

Khánh My không hiểu nhìn Minh Thành. Minh Thành đưa cho Khánh My một cái khay, trên khay là một tách trà. Ann ta nói hôm nay công ty lại mở cuộc họp vì dự án sắp tới nhưng không biết nguyên nhân gì mà sách lược về dự án sắp tới mà mọi người đưa ra lại không hợp ý Duật Luân, quan trọng hơn là hai ngày nữa dự án đó sẽ tiến hành nhưng vẫn chưa tìm ra sách lược hợp với dự án nên Duật Luân tâm trạng cực kì không tốt, cả Duật Minh và Duật Vi cũng bị Duật Luân la. Tình hình hết sức ngặt nghèo, e là chỉ có Khánh My mới cứu được. Trước giờ dù tức giận ra sao, Duật Luân thấy cô sẽ ôn hoà lại ngay nên bây giờ chỉ có thể nhờ Khánh My cứu vãn. Thấy thế Khánh My cũng đồng ý.

Khánh My mở cửa bước vào phòng họp. Bởi cô chỉ là trưởng phòng nhỏ nhỏ nên chưa bao giờ bước vào đây được, nơi đây chỉ dành cho cấp trên của cô.

Vừa bước vào phòng, tình trạng trong đây tệ hơn lời của Minh Thành nói. Mọi thứ dường như đóng băng, cả tiếng hít thở mọi người phải cố gắng điều chỉnh.

- Căng thẳng như thế không bằng uống một tách trà. Như vậy đầu óc sẽ thư giãn hơn, công việc cũng sẽ tốt hơn._ Khánh My đi tới chỗ Duật Luân đặt tách trà xuống, dịu dàng mỉm cười.

Chân mày đang chau lên trên gương mặt yêu nghiệt của Duật Luân nghe giọng nói dịu dàng đó cũng dần ra, gương mặt cũng ôn hoà hơn. Các nhân viên cấp cao cũng khẽ thờ phào nhẹ nhõm khi thấy vị cứu tinh xuất hiện. Ai ai trong công ty cũng biết mối quan hệ của Duật Luân và Khánh My tốt đến cỡ nào. Trước giờ họ đều biết Duật Luân cực kì cưng chiều Khánh My. Nếu Khánh My muốn mua một hành tinh khác e là Duật Luân cũng sẽ mua cho cô thật. Người con gái nhỏ bé này lại có sức ảnh hưởng không hề nhỏ trong công ty.

Khánh My đưa trà vào xong rồi rời đi, trước khi đi cô bất gặp ánh mắt cảm kích của Duật Minh và Duật Vi. Nhưng Khánh My vừa đi nét lạnh trên gương mặt của Duật Luân cũng xuất hiện trở lại.

- Tôi muốn thấy một sách lược mới thật hoàn mỹ cho dự án sắp tới vào ngày mai. Nếu không có, các người nên thu dọn đồ rời khỏi nơi này._ Duật Luân chiếu chỉ.

Ngay tức thì mọi người âm thầm, đau khổ nhìn nhau.

Duật Vi định mở miệng xin thêm thời gian thì Duật Luân lại lạnh lùng nói tiếp.

- Được không?

Ngay tức thì các nhân viên cấp cao liên tục gật đầu đồng ý. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu trí tuệ họ phải hoạt động hết công suất như thế bởi nếu đã nhận mức lương hậu hĩnh và quyền lợi được hưởng từ công ty lớn thì phải bỏ ra công sức như thế.

- Cuộc họp tới đây kết thúc._ Duật Luân đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Về phòng, Duật Luân vừa mở cửa vào liền thấy người con gái nhỏ bé đó ngồi ngay ngắn trên sofa đợi anh. Gương mặt lạnh lẽo như băng ngàn năm thoáng chốc trở nên nhu hoà. Anh đi tới, ngồi xuống, không kiềm được kéo cô ôm vào lòng. Đây là điều anh muốn làm nhất mỗi khi anh mệt mỏi. Dự án về công trình khu đô thị mới ở mảnh đất phía nam ngoại thành thành phố dường như rút cạn sức lực của anh. Dự án đó là một dự án lớn, lại có tương lai đem lại lợi nhuận rất lớn nếu thành công giành được quyền đầu tư vào dự án đó những dự án lớn sau sẽ dễ dàng lọt vào tay công ty Thiên Hà nhưng nếu thất bại, e là sẽ là một chuyện gay go, là cơ hội tốt cho công ty Toàn Cầu phản đòn.

Khánh My tuy chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty nên không thể tiếp quản dự án này. Dù vậy Khánh My cũng hiểu dự án này quan trọng với công ty Thiên Hà như thế nào. Một dự án đến nỗi cả chủ tịch cũng ra mặt họp, nếu bình thường chỉ cần có mặt CEO như Duật Vi cũng đã đủ, hôm nay dường như các nhân viên lớn cấp trong công ty đều tụ lại họp. Nhìn Duật Luân mệt mỏi ôm lấy mình, Khánh My thầm ước bản thân có bàn tay vàng để giúp đỡ Duật Luân vào lúc này nhưng đáng tiếc. Do kiếp trước cô học làm biên kịch và đạo diễn nên kiếp này kinh nghiệm về thương trường của cô không nhiều. Cô lại mới ra trường nên không dám nhúng tay vào dự án này. Cả người dày dặn kinh nghiệm như Duật Luân còn mệt mỏi, vậy con nhóc như cô làm được gì?

Khánh My không muốn mở miệng bàn về công việc để Duật Luân áp lực nữa, cô nghĩ ra chuyện khác.- Nhìn anh lúc này trong cuộc họp em chợt nghĩ đến một người.

- Người nào? _ Duật Luân ngạc nhiên hỏi.

Khánh My thành công di chuyển sự tập trung của Duật Luân sang chủ đề khác.

- Lan Lăng Vương.

Nghe suy nghĩ Khánh My nói ra từ miệng Duật Luân không khỏi bật cười, sự mệt mỏi cũng dần tan biến.

- Tại sao hử? _ Duật Luân áp mặt vào mặt Khánh My. Tò mò muốn biết tại sao vợ anh lại nghĩ anh giống Lan Lăng Vương.

Khánh My gỡ tay Duật Luân ra, xoay mặt lại đối diện với Duật Luân, ngón tay chạm vào từng đường nét trên mặt anh.

- Mang gương mặt tà mị hết sức yêu nghiệt ở ngoài đời nhưng trên chiến trường lại giống một chiến thần dũng mãnh, lạnh lùng.

Nghĩ đến nhan sắc Duật Luân, Khánh My lại cảm thấy khó hiểu. Duật Luân mang một gương mặt yêu nghiệt, quyến rũ mọi người nhưng lại không tham gia vào showbiz làm idol, tính cách thì cực kì nam tính. Còn Duật Thiên thì mang gương mặt nam tính hợp với nơi thương trường, thâm sâu như thể này lại tham gia vào showbiz làm ảnh đến tính cách thì ngược lại về mặt. Nhưng mà như vậy cũng tốt, Duật Luân vốn đã ưu tú lại còn tài giỏi, không ít thu hút ánh mắt nhiều phái nữ có ý đồ với anh. Nếu anh mà tham gia showbiz như vậy, đóng mấy cảnh ôm ấp, hôn hít chẳng phải là quá lợi cho kẻ khác hay sao?

Nghĩ tới đây Khánh My nhận ra một điều không những đi ngoài đường mà cả trong công ty các nhân viên cũng có ý đồ với Duật Luân. Khánh My từng nghe Duật Minh kể cô nghe một chuyện, khi đó cô mới năm tư đại học, bạn học bù đầu chuẩn bị cho tốt nghiệp nên không tới công ty Thiên Hà gặp Duật Luân thường xuyên như trước nên không hề biết việc kinh thiên động địa này. Là vào một ngày nọ, khi Duật Luân ở lại công ty làm khuya và nghỉ ngơi tại phòng nghỉ trong công ty. Khi anh chuẩn bị đi ngủ thì thấy trên giường có thêm một người, bật đèn lên thấy một cô gái mặc một chiếc đầm ngủ mỏng manh, chiếc đầm ấy mỏng đến nỗi có thể nhìn thấy hết bên trong của cô ta. Mà bên trong cô ta chẳng mặc gì. Cường độ làm việc quá cao Duật Luân vốn mệt mỏi, thấy thêm cảnh này Duật Luân tức giận đến đen mặt. Không thương hoa tiếc ngọc, lạnh lùng đuổi thẳng cô gái đó ra khỏi phòng. Duật Minh và Duật Vĩ đem thức ăn khuya lại cho anh bắt gặp cảnh ấy. Hôm sau cô gái đó bị đuổi việc, chức vị cô ta tạm thời để trống đó một năm sau thì có người vào thế tức là Khánh My bây giờ. Khánh My còn nhớ lúc cô nhận chức này còn bị Duật Minh trêu rằng người cũ có vóc người đầy đặn, bốc lửa dù dĩ Duật Luân còn bị đuổi mà người có thân hình như học sinh lớp mười như Khánh My thì tốt nhất đừng làm việc đó. Khánh My nhớ rõ lúc ấy cô đã đánh và mắng Duật Minh một trận toí bời. Nghĩ lại việc đó Khánh My không khỏi rùng mình nhưng khi nghe Duật Luân phát ra tiếng cười ôn hoà Khánh My ý thức được nãy giờ cô đang lạc đề.

- Nhưng mà... Anh còn bộ mặt nữa mà em chưa thấy đây.

Có sao? Bộ mặt gì cơ?

Khánh My chớp chớp mắt nhìn Duật Luân như không hiểu.

- Muốn biết không? _ Duật Luân dùng giọng tà mị quyến rũ Khánh My.

Khánh My như bị trúng yêu thuật của Duật Luân, gật đầu muốn biết.

Duật Luân cong môi đầy tà mị đưa mặt đến gần Khánh My, môi áp lên môi Khánh My, dịu dàng hôn lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bạn Cũ

Nụ hôn vừa đặt xuống không lâu thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Khánh My vội đẩy Duật Luân ra. Duật Luân nhìn Khánh My nở nụ cười ranh mãnh. Khánh My thờ dãi, thâm trách bản thân không có tiền đồ, Duật Luân dùng chút sắc đẹp cô liên căn câu, lần trước suýt một lần bị ăn lần này nếu không có tiếng gõ cửa cảnh tỉnh e là bị nuốt cả thịt lẫn xương.

- Vào đi _ Nét dịu dàng trên mặt Duật Luân biến mất, thoáng trở nên uy nghiêm.

Cửa phòng mở ra bên ngoài là một chàng trai bằng tuổi Khánh My bước vào.

Là Duật Vĩ.

Duật Vĩ nhìn không khí trong phòng có chút mờ ám. Nếu như lúc trước anh không hề thấy vậy nhưng hôm nay đột nhiên anh lại thấy thế.

- Có chuyện gì vậy? _ Duật Luân tâm tình không tốt do bị quấy rầy việc tốt.

Đương nhiên điều này Duật Vĩ nhận ra sao không. Trong bốn người anh em thì Duật Vĩ là người nhạy bén chẳng kém gì Duật Luân.

- Em muốn bàn với anh một chút về chuyện đầu tư dự án đó. _ Duật Vĩ nghiêm chỉnh nói

Khánh My thấy thế, đứng dậy nói để cô đi ra, Duật Luân nắm tay cô giữ lại. Duật Vĩ thấy vậy lên tiếng.

- Cậu không cần đi ra. Dù gì việc sâu xa này, con heo như cậu nghe cũng không hiểu gì đâu.

- Vĩ! _ Lần này là tiếng của Duật Luân chứ không phải Khánh My.

Duật Vĩ thấy vậy càng xác định, hai người họ có gian tình. Nên bàn xong việc này, anh nhất định tra khảo Khánh My đến cùng.

Dù vậy Khánh My cũng không ở lại, cô đi ra ngoài vẫn hơn. Nên Khánh My vùng khỏi tay Duật Luân ra ngoài một chút. Một lúc lâu sau cô thấy Duật Vĩ đi ra, cô định đi vào phòng với Duật Luân thì bị Duật Vĩ nắm cổ áo lôi đi như điều hâu tha gà, hành động bất ngờ nên Khánh My không kịp phản kháng, đến khi phản kháng thì đã đến phòng làm việc của Duật Vĩ.

- Nói đi _ Duật Vĩ lạnh lùng, nghiêm mặt.

Gương mặt lạnh lùng này của Duật Vĩ khiến Khánh My không quen, như một kẻ nào đó xa lạ không phải Duật Vĩ vui tính, trẻ con mà cô biết.

Nghe Duật Vĩ nói thế Khánh My thờ dãi, cô chơi chung với Duật Vĩ rất lâu biết Duật Vĩ rất nhạy bén, khó có thể giấu mọi chuyện. Chợt nhớ lại lời dặn của Duật Minh hôm qua, Khánh My trầm nghĩ thả để Duật Vĩ đau một lần rồi thôi.

- Minh và anh Luân kết hôn rồi! _ Khánh My ngập ngừng nói

Biết ngay mà, từ tiền bối thành anh Luân luôn rồi, hôn nhân thật đáng sợ, biến một con chần tinh thành một con nai vàng. Chắc... Chắc. Nhưng mà...

Khánh My nói xong ngẩn đầu lên thấy gương mặt đau lòng, cùng bộ dáng tay ôm ngực trái cực kì đáng thương của Duật Vĩ, Khánh My thấy tội nhưng trách sao được Duật Vĩ rất tốt nhưng cô rất tiếc, kiếp này cô đã quyết định bù đắp thật nhiều cho Duật Luân, bù đắp những tổn thương mà kiếp trước cô gây ra cho Duật Luân, cô nợ Duật Luân quá nhiều nên phải ở bên Duật Luân đến suốt cuộc đời để trả cho hết nợ.

- Tại sao lại như vậy? _ Duật Vĩ đau khổ nói.

- Duật Vĩ à thật ra...

- Tại sao người đàn ông xấu số nhất thế gian lại là anh hai mình chứ? Tại sao một người đàn ông ưu tú như anh ấy lại cưới nhầm một thằng đàn ông, à không một con chần tinh, à không một con heo. Cuộc đời anh ấy từ nay về sau sẽ vất vả và khổ cực khi phải mày lung ra kiếm tiền nuôi heo.

Bao nhiêu lời an ủi, xin lỗi từ miệng Khánh My bắt giắc nuốt vào trong khi Duật Vĩ cắt lời cô nói ra câu này. Khoé môi Khánh My giật giật. Nhìn tên hâm này có điểm nào mà thích cô như Duật Minh nói đâu chứ. Nhưng mà nhờ vậy hôm nay Khánh My phát hiện ra một điều, phần nửa nhà họ Trịnh thật đúng là có tiềm năng làm diễn viên, hết Duật Thiên cho tới tên hâm trước mặt cô lúc này. Diễn sâu quá mức, làm cô lúc này thấy tội lỗi đầy trời thật muốn phát ra câu chửi tục.

Đột nhiên Khánh My nhớ ra một việc.

- Duật Vĩ _ Khánh My dụ dằng gọi.

- Sao ạ chị dâu? _ Duật Vĩ thích ứng ngay, ngoan ngoan đi tới như chú cún con.

Môi Khánh My lại giật giật. Tên hâm này đúng là lật mặt quá đáng, vừa nói cô là nào là đàn ông, nào là chần tinh rồi còn là heo mà giờ lại ngoan ngoãn đáp lời như thế.

- Chủ dự án công trình mà Thiên Hà muốn đầu tư là công ty nào vậy? _ Khánh My muốn giúp gì đó cho Duật Luân. Duật Luân che chở cho cô quá nhiều, làm vì cô cũng quá nhiều cô muốn một việc nhỏ này giúp lại anh.

- Là anh họ Trịnh Hoàng Khải. Nghe đầu anh ấy xây công trình đô thị đó vì người yêu anh ấy mà người đó là... _ Duật Vĩ đi lại bàn lấy máy tính bảng đem lại cho Khánh My xem

Trong máy tính bảng là một bài báo, trong đó có hình một cặp đôi. Người nam mang nét đẹp giữa Việt và Tây, người nữ mang nét khả ái, duyên dáng nhìn vào không thể không thốt lên cực kì xứng đôi. Nhưng Khánh My không như thế, đôi mắt xinh đẹp đột mở to hết sức bất ngờ.

Khánh My ngược lên nhìn Duật Vĩ. Duật Vĩ hỏi cô rất bất ngờ đúng không? Khánh My cong môi nở nụ cười xinh đẹp như đáp lại. Nhưng có điều Khánh My không hiểu, là anh họ không ưu tiên cho họ hàng sao? Hay mối quan hệ của người đó với Duật Luân không tốt?

- Duật Luân với anh ta có mối quan hệ không tốt sao? _ Khánh My nghĩ gì hỏi đó.

Duyệt Vĩ để máy tính bảng lên bàn, đi lại chỗ Khánh My đang ngồi, ngồi xuống đối diện với cô.

- Cục kì tốt chỉ là anh họ trong công việc rất sòng phẳng và ưu tiên cái gì có lợi cho bản thân hơn.

Đúng là thương nhân. Luôn nghĩ cái gì có lợi cho bản thân. Không sao, nếu cô gái đó là người mà Hoàng Khải yêu thì cô chắc rằng một trăm phần trăm dự án này thuộc về Thiên Hà.

- Nhưng mà họ quen nhau từ khi nào?

Duyệt Vĩ kể cho Khánh My nghe những gì Duật Vĩ biết và điều tra được.

Hôm sau, Khánh My không đến công ty cùng Duật Luân mà đi đến một tiệm nước hoa. Khánh My kĩ lưỡng lựa một lọ nước hoa mùi Lavender sau đó thanh toán và đến một tiệm cafe Lavender. Vừa bước vào khung cảnh trong quán chẳng khác gì một vườn hoa Oải Hương thu nhỏ, kèm theo đó là màu tím lãng mạn khiến Khánh My nhức mắt. Khánh My ghét nhất là màu tím và hồng, trước giờ từ đó Khánh My đủ màu chỉ là không có hai màu đó. Mà trước khi Khánh My nhớ không lầm rằng ai kia nói không thích màu tím chỉ thích hoa Oải Hương thôi mà sau giờ tím lòe như thế.

Thật ra màu tím ở quán không làm cho người khác khó chịu ngược lại tạo cho người ta có cảm giác như đang ở một vườn hoa Oải Hương nhỏ, chỉ là trước giờ Khánh My không thích màu tím nên cái đẹp hoá thành cái màu mè.

Khánh My bước vào quán, chọn một bàn ngồi xuống, nhân viên đi ra, theo những gì Duật Vĩ kể thì campuchino ở quán này do chính chủ quán tự tay chế biến, muốn mục tiêu xuất hiện thì trước tiên phải gây khó dễ.

- Một ly campuchinô.

Phục vụ đi vào trong chuẩn bị nước, Khánh My ngồi đây chờ nhìn những bức tranh được trang trí trên tường Khánh My chắc chắn khẳng định rằng những bức tranh này do người đó vẽ. Trong đám bạn thì có người đó vẽ đẹp nhất còn tài vẽ của Khánh My thì đừng nhắc tới. Khánh My nhớ không lầm lúc trước vẽ con khủng long khoe với Duật Luân, kết quả anh nhìn ra thành con gà. Từ đó về sau cô không vẽ nữa, tổn thương quá sâu sắc về tài năng vẽ của cô nên cô không vẽ nữa.

Suy nghĩ một chút thì phục vụ đem nước ra. Khánh My nhìn ly campuchinô liền xác định tối nay không thể ngủ do bản thân không hợp với những thức uống có chất caffeine.

Khánh My uống thức, mắt cô hơi híp lại. Thật sự là ngon đấy chứ, không ngờ người đó lại có tài như thế đáng tiếc mục đích tới đây của cô không phải là thưởng thức thức uống.

- Phục vụ đâu? _ Khánh My cất giọng gay gắt gọi.

Phục vụ nữ đi tới.

- Đây mà là campuchinô sao? Cà phê thì quá đắng, sữa thì quá béo chẳng ra gì cả. Ai pha tách này vậy? Tôi muốn gặp người đó. _ Khánh My bắt lỗi ly campuchinô vô tội.

Bắt lỗi xong Khánh My nhận ra bản thân cô cũng có triển vọng diễn xuất quá chừng, nhất là mấy vai ác hay tiểu thư kiêu kì.

Phục vụ này là một nữ sinh. Có lẽ là lần đầu vừa đi làm nên gặp tình huống bị khách gây khó dễ như thế luống cuống không biết làm sao. Khánh My thấy tội nhưng để xin lỗi sao vậy, việc bây giờ là dụ cá cắn câu cái đã.

Đúng như ý Khánh My. Một nhân viên khác thấy vậy chạy vào trong một lát sau một giọng nữ thanh thoát phát ra.

- Là tôi pha.

Nghe giọng nữ đó, dù chưa xoay người nhìn nhưng Khánh My biết là ai. Mối chột con lên kiêu diễm.

Cô gái đi ra thấy đằng bàn là một cô gái tóc dài ngang ngực, mặc áo thun đen, quần kaki trắng, bên ngoài là áo vest trắng dành cho nữ. Nhìn đáng vẻ quen thuộc lòng cô gái kia thấy bất an, chột muốn bỏ chạy.

Khánh My xoay lại thấy người con gái kia muốn bỏ chạy tức giận kêu lên.

- Trần An Nhiên, đứng lại đó cho tao.

Như một mệnh lệnh, An Nhiên thôi bỏ chạy đi lại bàn Khánh My, ngồi xuống ghế đối diện.

Các nhân viên trong quán, ngạc nhiên trở mắt nhìn thái độ kì lạ của bà chủ.

An Nhiên kêu nhân viên vào trong hết đi, mọi chuyện để cô giải quyết. Khi nhân viên vào trong rồi An Nhiên mới nhìn Khánh My, môi nở nụ cười xinh đẹp. Nhưng gương mặt Khánh My lại không giống An Nhiên, chân mày xinh đẹp chau lại, gương mặt hết sức khó chịu như đang kìm nén gì đó.

- Mày giờ sao rồi? Còn thích Duật Thiên không?_ An Nhiên dịu dàng hỏi.

Nghe câu hỏi đó chân mày Khánh My dãn ra một chút, Khánh My lắc đầu. Cô cho An Nhiên biết rằng cô đã kết hôn với Duật Luân. An Nhiên nghe thế liền cười nụ cười thật tâm.

- Cũng tốt, Duật Luân làm cho bao nhiêu chuyện, đời này mày không cưới được anh ấy là chuyện ngu ngốc nhất của mày.

Kiếp trước tao đã từng làm chuyện ngu ngốc đó rồi mày ạ.

Khánh My nhìn An Nhiên với đôi mắt đong đầy cảm xúc. Cô dường như quên mất hỏi An Nhiên sao biết Duật Luân làm cho cô nhiều việc như vậy.

- Còn mày thì sao?

Khánh My nghe Duật Vĩ nói hết những gì Duật Vĩ điều tra được. Số Khánh My đã khổ nhưng An Nhiên còn khổ hơn Khánh My. Thời cấp ba, vì người đó hy sinh hạnh phúc của bản thân, sau này hôn nhân lại không hạnh phúc chưa đến một năm thì ly hôn.

Ngày cưới của An Nhiên, Khánh My không hề đến dự vì khi nhận được thiệp mời Khánh My thấy tên chủ rể là giận đến xé nát cả thiệp mời. Khánh My lúc đó biết An Nhiên mất trí nhớ không trách được nhưng còn người kia thì càng phải trách. Con người đó gây cho An Nhiên bao nhiêu đau khổ, Khánh My càng thương An Nhiên bao nhiêu thì càng ghét người đó bấy nhiêu. Nếu Khánh My đi dự hôn lễ của người họ thì e rằng trong bữa tiệc, Khánh My hắt rượu vào mặt chủ rể trước bao nhiêu người mắt. Cũng bởi vì việc đó hơn một năm trời Khánh My không liên lạc với An Nhiên. Nhưng nghe Duật Vĩ nói xong thì thu lại sự giận dữ mà đi tìm An Nhiên.

Trước kia, mỗi khi thấy An Nhiên cùng người đó cãi nhau, làm An Nhiên đau buồn, sau lại quay lại nhắn tin, gọi điện, đi uống nước đi chơi các kiểu Khánh My tức đến nỗi không biết làm sao với bản tính cố chấp của An Nhiên nhưng sau khi sống lại lần nữa, Khánh My mới biết, cô còn cố chấp hơn cả An Nhiên. Đến tận phút cuối vẫn ôm hy vọng với người đàn ông vô tình đó để rồi nhận câu trả lời cay đắng.

- Mọi việc vẫn ổn nhờ có Steven.

Nhắc tới tên này An Nhiên nở nụ cười ngọt ngào và ngập tràn hạnh phúc.

Steven là Hoàng Khải sao? Cũng tốt, nghe Duật Vĩ nói, tính của Hoàng Khải khá giống Duật Luân, Khánh My tin An Nhiên sẽ được hạnh phúc.

Khánh My định hỏi thêm thì An Nhiên phát hiện ra túi quà màu tím, liền lấy lại xem.

- Tao biết mày mua cho tao mà, mặt mày đời nào thích màu tím. Dù sao cũng cảm ơn.

Khoé môi Khánh My giật giật, vừa nghiêm túc nói chuyện không bao lâu thì bản chất của An Nhiên cũng bộc phát. Nhưng nếu An Nhiên thấy món quà đó rồi thì cô vào vấn đề chính vậy.

- An Nhiên, tao cần mày giúp tao việc này.

An Nhiên mở nắp nước hoa ra ngửi, nghe Khánh My nói thế An Nhiên đóng nắp lại, để lại lọ nước hoa trong túi quà, ngẩng đầu lên nhìn Khánh My.

- Nói đi, được tao sẽ giúp.

Khánh My kể hết mọi chuyện cho An Nhiên nghe. An Nhiên nghe xong bình thản hỏi Khánh My tại sao lại giúp Duật Luân.

- Duật Luân làm cho tao rất nhiều việc giờ tao muốn làm một chút có ích cho Duật Luân.

Thái độ của Khánh My khi nhắc tới Duật Luân chẳng khác gì An Nhiên nhắc tới Hoàng Khải lúc này.

- Mày, không biết mày biết chuyện này không?

An Nhiên nhớ lại việc đó, đã qua rất nhiều năm nhưng mỗi khi nhớ lại An Nhiên vẫn thấy cảm động không biết Khánh My đã biết chưa.

- Chuyện gì?_ Khánh My ngẩn ngơ hỏi.

Đó là vào năm năm trước, khi An Nhiên vừa tỉnh lại sau thời gian hôn mê, Hạ Ly vào thăm An Nhiên, nghe Hạ Ly nói Khánh My bị viêm họng cấp, sốt mấy ngày giờ đang nhập viện ở phòng dịch vụ đẳng kia. An Nhiên nghỉ ngơi đến ngày hôm sau cô đến phòng bệnh của Khánh My thăm Khánh My. Mở cửa bước vào thấy khung cảnh trước mắt, An Nhiên cảm thấy gan tị thay Khánh My. Duật Luân ngủ gục bên giường bệnh của Khánh My. Khánh My vẫn đang ngủ rất say trên giường bệnh. Lúc ấy Duật Vĩ bước vào báo cô đừng làm phiền họ. Đêm qua Duật Luân chăm sóc của Khánh My cả đêm. Công tác từ nước ngoài vừa về, máy bay hạ cánh xuống làm xong thủ tục Duật Luân liền đến bệnh viện. Ngồi máy bay thời gian dài Duật Luân khá mệt mỏi nhưng nghe tin Khánh My nhập viện Duật Luân không quan tâm sức khỏe bản thân, ngày đêm trực bên giường bệnh chăm sóc Khánh My. Tuy có cha mẹ Khánh My chăm sóc nhưng Duật Luân xin thay họ ở bên Khánh My chăm sóc, lo cho Khánh My đến nỗi ngủ gục bên giường bệnh.

Khánh My nghe kể xong choáng váng đầu óc.

- Mà... Mày nói thật chứ?_ Khánh My lắp bắp hỏi.

- Không tin có thể hỏi Duật Vĩ_ An Nhiên nhướn mày nói.

Ngay sau đó Khánh My cầm túi xách đứng dậy tức tốc ra khỏi quán, bắt một chiếc taxi chạy về công ty Thiên Hà tìm Duật Vĩ.

Nhìn thái độ khảng trương của Khánh My, An Nhiên chỉ biết lắc đầu thở dài. An Nhiên nghĩ bản thân đã nhận lời của Khánh My thì nên giúp đến cùng, thế nên cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Khải.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô Vợ Nuôi Từ Nhỏ

Không phải Khánh My gặp Duật Thiên một cái liền yêu ngay, lần gặp Duật Thiên ở trường cấp ba, khi đó chỉ say nắng của một thiếu nữ thôi. Nhưng sau này Khánh My trải qua con sốt, vừa mở mắt ra thấy Duật Thiên ở bên cạnh, mà người cũng quờ quác nên nghĩ là Duật Thiên vừa quay phim xong liền tới chăm sóc cho cô, cũng bởi vì cảm đậm ân tình đó mà cô yêu Duật Thiên đến mất đi lý trí nhưng hoá ra từ đầu đến cuối là tự cô đa tình, tự cô ảo tưởng, là tại cô ngu.

Nhìn Khánh My im lặng, trầm mặt ngồi gục xuống trước bàn làm việc, Duật Vĩ biết cảm xúc Khánh My giờ ra sao.

- Cậu à không chị mới biết một chuyện mà đã muốn khóc như thế, nếu chị biết chuyện khác e là khóc đến sưng mắt mắt.

Sao có xưng hô mà gọi nhầm hoài vậy. Không trách mình được, có trách thì trách anh hai làm mọi việc thay đổi quá bất ngờ khiến mình không thích ứng kịp.

- Còn chuyện gì nữa sao? _ Khánh My muốn biết hết mọi việc mà Duật Luân làm cho cô.

Duật Vĩ kéo Khánh My đứng dậy, bảo Khánh My muốn biết thì lại ghé ngồi đằng hoàng rồi sẽ biết. Chứ ngồi như thế, không may Duật Luân đi vào trông Duật Vĩ chọc cô đến phát khóc, e là Duật Vĩ sống không yên.

Khánh My lại ghé sô pha ngồi ngay ngắn như đứa trẻ ngoan. Duật Vĩ rót cho Khánh My một tách trà uống để bình tĩnh, đợi tinh thần Khánh My ổn định xong xuôi mới cất tiếng nói.

- Chị thật sự không nhớ một chút gì về chuyện lúc nhỏ của chị và anh hai sao?

Lúc nhỏ? Cô và Duật Luân đã gặp nhau rồi sao? Không phải chỉ gặp năm năm trước thôi sao?

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Khánh My, Duật Vĩ cười khổ.

- Đúng là quên thật rồi, vậy em đành kể vậy.

Từ xưa đến nay, ba đời mối quan hệ của hai nhà Trịnh Trần đều rất tốt đẹp, cả ba đời hai nhà đều sinh con trai nhưng đột nhiên tới đời thứ tư nhà họ Trần sinh con gái, khi đó nhà họ Trần cực kì vui vẻ khi đón chào cô công chúa duy nhất trong dòng tộc chào đời. Khánh My chào đời trước Duật Minh và Duật Vĩ trước ba tháng. Sau khi Khánh My chào đời qua ba ngày sau bà Cẩm Lệ cũng đến xem khi đó bà có dẫn theo một cậu bé tám tuổi đi theo. Trước giờ dòng họ nội toàn cháu trai, chưa hề có cháu gái, bên nhà ngoại thì bà Cẩm Lệ là út nên cậu bé tám tuổi, tiểu Duật Luân kia chưa thấy bé gái sơ sinh bao giờ, chỉ thấy mấy chị gái lớn hơn tuổi bên nhà ngoại thôi. Nên nghe tin bà Diệp Hoa sinh bé gái, tiểu Duật Luân không kìm được tò mò, xin mẹ cho đi cùng.

Tới nhà họ Trần, lên tới phòng ngủ liền nghe tiếng trẻ con khóc ầm ĩ. Bà Cẩm Lệ cùng tiểu Duật Luân mở cửa bước vào.

- Sao bé khóc quá vậy? _ Bà Cẩm Lệ hỏi.

- Hôm qua ông nhà nói nay cậu đến thăm, hình như con bé nghe được hay sao đấy, cả tối qua ngủ chút ít, sáng dậy thức rất sớm, sữa thì bú rất ít.

Trẻ con là vậy, ai nói còn nhỏ thì không biết, trẻ biết nghe hết đấy, điển hình là tiểu Khánh My hiện tại.

- Đưa mình bé thừa xem nào._ Bà Cẩm Lệ đến bên.

Bà Diệp Hoa cẩn thận đưa tiểu Khánh My cho bà Cẩm Lệ. Bà Cẩm Lệ khẽ dỗ, tiểu Duật Luân thấy vậy đưa tay chạm nhẹ đôi má đang ửng đỏ vì khó của tiểu Khánh My dần.

- Em bé ơi, em ngoan nhé, đừng khóc nữa nha!

Tiểu Khánh My đang khóc oà oà, tay quơ loạn xạ, đột nhiên có ngón tay chạm mặt liền nín khóc, tay chụp lấy ngón tay đang chạm má mình, ngậm lấy.

Bạc phụ huynh thấy vậy mỉm cười, tiểu Duật Luân cũng vui vẻ cười theo.

- tiểu Luân, con muốn sau này lớn lên lấy tiểu My làm vợ không? _ Bà Diệp Hoa cười, hỏi

Tiểu Duật Luân ngây thơ, nào biết vợ là gì nên hỏi lại khiến hai bà mẹ có một trận cười lớn.

- Vợ là người sẽ ở bên con suốt đời _ Bà Cẩm Lệ dịu dàng bảo.

Khi đó tiểu Duật Luân nghĩ, có một cái bánh bao nhỏ bên cạnh, khi nào buồn lấy ra bẹo má cũng được nên liền đồng ý chứ không hề nghĩ sâu xa như bây giờ.

Không lâu sau cặp song sinh dễ thương chào đời.

Năm tiểu Khánh My bốn tuổi, biết đi lại, chạy nhảy, nói chuyện như chú sáo. Lúc đó tiểu Duật Luân đã mười hai tuổi. Dù dòng tộc họ họ Trần có rất nhiều anh chị em nhưng tiểu Khánh My không chơi với ai cả, suốt ngày chỉ đeo bám Duật Luân và chơi chung với Duật Minh - Duật Vĩ. Suốt hai mươi bốn tiếng thì gần như mười sáu tiếng Tiểu Khánh ở nhà họ Trịnh còn lại tám tiếng là về nhà ngủ. Mỗi lần kêu tiểu Khánh My về nhà rất khó khăn, đến nỗi phải nhờ nhà họ Trịnh đóng cửa đuổi tiểu Khánh My về được. Nhưng chiều đó chỉ một năm, sang năm sau tiểu Khánh My dường như đã ở luôn bên nhà họ Trịnh. Lúc nào cũng đeo bám Duật Luân như sam, ăn chung, ngủ chung, đi học chung. Cái gì cũng anh Duật Luân, có anh Duật Luân mới yên.

Khi tiểu Khánh My lên chín tuổi, Duật Luân đã mười bảy tuổi, lúc này xảy ra một biến cố khiến mọi thứ thay đổi, cũng khiến Khánh My quên cả anh Duật Luân đã từng gắn bó của cô.

Lúc còn trẻ, tính cách Duật Luân rất sôi nổi và nhiệt huyết, chứ không trầm tĩnh và lạnh lùng như bây giờ. Từ nhỏ Duật Luân được tời phú có giọng hát, dần lớn thì phát hiện ra khả năng nhảy. Kỹ năng nhảy của Duật Luân nổi tiếng hơn cả giọng hát của anh. Dường như mỗi sự kiện gì trong trường khi trình diễn đều có sự góp mặt của anh. Tài năng học hành, vẻ đẹp trai thiên phú thêm cả giọng hát ngọt ngào và kỹ năng nhảy siêu đẹp khiến Duật Luân có suy nghĩ rằng anh sẽ thi tuyển vào làm thực tập sinh của một công ty giải trí để thực hiện ước mơ. Còn công ty để cho Duật Minh - Duật Vĩ sau quản lý sẽ ổn thoả. Ngày mà Duật Luân đi thử giọng thì hay tin Khánh My mất tích không có ở trường học. Duật Luân đã đến trước cửa công ty, chỉ còn vào trong thử giọng nữa là được nhưng nhận được tin khiến anh phải bắt xe bỏ cuộc thử giọng hôm đó mà tìm Khánh My.

Tìm mọi nơi không thấy đến trời ngã về chiều Duật Luân mới nhớ ra nơi đó. Là ở cầu trượt của công viên, tiểu Khánh My đang đứng trên nhà trượt định nhảy xuống Duật Luân chạy tới.

- My, em làm gì vậy? _ Cả ngày hôm nay, khi nghe tin trái tim Duật Luân như treo ở trên cành cây, chưa bao giờ an ổn khi chưa tìm được Khánh My.

- Bạn em nói, khi cậu ấy bị thương cha mẹ sẽ luôn ở bên cạnh, không bỏ đi. Nếu bây giờ em bị thương thì anh Duật Luân sẽ ở bên cạnh em, không bỏ đi nữa đúng không? _ thấy Duật Luân, tiểu Khánh My oà khóc.

Duật Luân ngăn người, Khánh My nghe được mọi chuyện rồi sao?

- Tiểu My, ngoan xuống đây, đừng nhảy xuống, nhảy xuống rất nguy hiểm. Chỉ cần em xuống đây, anh Duật Luân sẽ không bỏ em đi nữa. _ Duật Luân dụ tiểu Khánh My xuống.

Tiểu Khánh My ngoan ngoãn nghe lời đi xuống.

- Anh Duật Luân nói thật chứ? _ Tiểu Khánh My chu mỏ nói.

Duật Luân khụy người xuống, mỉm cười gật đầu. Tạm thời trấn an Khánh My trước vậy, còn cuộc thử giọng đành hẹn lần sau.

Thấy Duật Luân gật đầu, Khánh My mừng rỡ hôn một cái vào môi Duật Luân khiến nụ cười Duật Luân cứng đờ. Nụ hôn đầu của anh và Khánh My, bị Khánh My ngốc nghếch làm mất.

- Sao lại hôn anh _ Duật Luân hiện giờ chỉ là chàng trai mười bảy tuổi nên có chút ngượng ngùng khi bị cô nhóc hôn.

- Mỗi khi em ngoan cha mẹ đều hôn như thế. Hôm nay anh Duật Luân rất ngoan.

Nghe lời giải thích của Khánh My, Duật Luân không khỏi cười khò. Thấy trời đã gần tối, Duật Luân dẫn Khánh My về, đi tới một con lộ, đứng đợi đèn xanh cho người đi bộ bật lên, cùng lúc dây giày anh tuột dây nên anh khom người buột lại. Lúc anh khom xuống, có cơn gió thổi qua, thổi bay chiếc nón Khánh My ra giữa lộ, Khánh My chạy ra nhặt. Duật Luân buột dây giày xong đứng dậy nhìn xung quanh, khi thấy Khánh My ở giữa lộ, đằng xa có chiếc xe tải chạy tới Duật Luân hoảng hốt chạy ra ôm lấy cả người Khánh My vào lòng, xoay lưng lại để Khánh My không thấy cảnh kinh hoàng sắp xảy ra. Rất may xe tải đó chạy không nhanh, thấy cảnh trước mắt, mặc dù đã thắng lại nhưng vì nhất thời quá nhanh nên xe va vào chân Duật Luân khá mạnh rồi dừng lại khiến cả người Duật Luân cả xuối, liền ngã đi. Đầu Khánh My va đập lên cánh tay Duật Luân bất tỉnh ngay sau đó. Cả hai được người tốt đưa vào bệnh viện.

Gia đình hai bên biết chuyện lập tức vào bệnh viện ngay sau đó, lúc đó Khánh My đã cấp cứu xong, được chuyển tới phòng bệnh còn Duật Luân còn bên trong phòng cấp cứu chưa ra. Gần mười hai giờ đêm đèn cấp cứu mới tắt, dần bác sĩ và y tá đi ra. Thông báo đến gia đình Duật Luân rằng anh không sao do được cấp cứu kịp thời nhưng cơ thể có chút dị thường, khả năng phục hồi lại như cũ dường như không có, có thể sau tai nạn chân anh sẽ

không được hoạt động các dịp như đá bóng, chạy đua nữa điều này cũng đồng nghĩa với việc Duật Luân không thể nhảy như trước.

Đương nhiên khi tỉnh dậy, nghe được sự thật này, tinh thần Duật Luân bị một trận khủng bố, anh dần như điên loạn. Nhà họ Trần thấy vậy đưa anh ra nước ngoài chữa trị, lấy có là đi du học nhưng chữa trị không thành, rồi anh ở đó học và thực tập đến mười năm sau anh về. Trở về anh tìm lại cô nhóc ngày xưa bám lấy anh như sam nhưng anh nghe gia đình nói cô bé bị sự việc đó làm tinh thần khủng hoảng khi tỉnh dậy thì đã quên tất cả. Lúc đầu Duật Luân không tin nhưng khi gặp Khánh My thì anh tràn ngập đau lòng và chua xót.

Duật Luân đặt khung hình xuống, trong khung hình là tấm hình cô bé cực kì đáng yêu. Có ai biết rằng, bao năm qua Duật Luân luôn đứng đằng sau giúp đỡ mọi thứ, mỗi khi cô bé đó buồn anh luôn bên cạnh nhưng mỗi khi cô vui anh chưa hề góp mặt vào chung. Kiếp trước, cả thế giới đều biết anh yêu cô riêng chỉ có cô không hề biết điều đó.

Trước kia, sau khi Khánh My kết hôn với Duật Thiên, quá đau lòng Duật Luân mới ra nước ngoài thời gian. Nhưng khi xuất cảnh được gần một tháng thì lòng lại không yên, không biết Khánh My có hạnh phúc hay không nên anh âm thầm trở về nhưng chỉ là đứng từ xa nhìn cô. Có nhiều đêm anh ngồi ngoài xe trước cổng nhà đợi mãi đến khi đèn phòng ngủ Khánh My tắt đi Duật Luân mới an tâm lấy xe đi, mỗi ngày đều đặn như thế. Có khi, rất khuya, đèn trong nhà vẫn chưa tắt Duật Luân bạo gan mở bước vào thấy Khánh My ngủ gục trên ghế sofa ở phòng khách, lòng anh khi đó xót xa không thôi. Lúc đó Duật Luân bế Khánh My vào phòng ngủ, đắp chăn cho Khánh My mới tắt đèn rồi đi. Cứ liên tiếp như thế cho tới ngày kia Duật Thiên đột nhiên về nhà bắt gặp Duật Luân từ phòng ngủ Khánh My đi xuống. Duật Luân nhớ rõ khi đó anh và Duật Thiên có ẩu đả với nhau một chút. Cứ như thế, rất nhiều lần anh thấy Khánh My tổn thương, cũng rất lâu anh đứng sau lưng Khánh My làm cho Khánh My rất nhiều, đáng tiếc đều đó Khánh My không hề biết.

Duật Luân chợt cười bản thân, gần đây anh bị sao vậy. Những chuyện đó không nên nhớ lại mà sao anh vẫn luôn nhớ như thế?

Ling... Ling... Ling... Ling

Điện thoại Duật Luân đổ chuông, Duật Luân nghe máy.

- Cô ta sắp về rồi sao? Được rồi tôi biết nên làm gì... ừm

Tắt máy, Duật Luân rơi vào trầm tư mãi đến khi cửa phòng mở ra mà không hề gõ cửa trước, gương mặt trầm suy của Duật Luân dần trở nên ôn hòa và cứng chịu.

- Đã tới giờ tan làm rồi, anh không về nhà sao? _ Giọng nói dịu dàng vang lên.

Duật Luân đứng dậy rời khỏi ghế đi tới ôm Khánh My vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô.

- Về chứ! Làm sao anh nỡ lòng để vợ ở nhà chờ anh được.

Khánh My ngã đầu vào lòng Duật Luân. Duật Luân chưa hề nói lời yêu cô, cũng chưa từng thề non hẹn biển với cô nhưng cô tin Duật Luân nhất định sẽ mang cho cô hạnh phúc. Thế là vợ chồng Duật Luân ra về.

Tối hôm đó Khánh My vào phòng tắm, Duật Luân ở ngoài điện thoại nhận được một tin nhắn, một số lạ. Duật Luân mở ra xem.

"Em sắp về gặp anh rồi, chờ em. Em nhớ anh nhiều lắm, yêu anh".

Duật Luân xóa tin nhắn, né điện thoại vào góc trên giường vừa kịp lúc Khánh My đi ra. Khánh My nằm xuống, chui vào lòng Duật Luân. Cô gơ bàn tay lên cho Duật Luân xem, hỏi anh thấy gì không. Duật Luân không trả lời chỉ cầm tay cô và hôn.

- Ý em không phải như vậy, ngón này thiếu gì đó! _ Khánh My chỉ ngón áp út.

Là nhẫn cưới, Duật Luân biết Khánh My sẽ đòi nên anh đã đặt làm theo ý riêng trước, không bao lâu chắc sẽ có. Nhưng Duật Luân muốn trêu Khánh My một chút.

- Gì cơ? Anh không hiểu.

- Là nhẫn cưới đó đồ ngốc. Em mặt dày ngo lời trước đã đành, bỏ nhà theo anh đã đành, cả áo cưới và nhẫn cưới em vẫn chưa có. Sao anh vô tâm với em quá vậy, hừ! _ Khánh My đẩy Duật Luân ra, quay lưng lại với anh.

Thực ra cô không trẻ con đến vậy, chỉ là muốn biết Duật Luân tiêu soái năn nỉ vợ sẽ ra bộ dáng như thế nào thôi. Nhưng mà chuyện chưa tới đâu thì có khách tìm đến khiến Khánh My ngồi bật dậy bay vọt vào phòng tắm đóng cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phần Nộ Và Phần Bội

Chỉ là Khánh My không ngờ, nguyệt san của cô lại sớm hơn mấy ngày. Hôm trước đi siêu thị còn ý y không mua bây giờ thì không có mà xài chẳng lẽ tối nay cô ngủ trong toilet sao? Khánh My đang rầu rĩ thì trong đầu Khánh My nghĩ ra sáng khiến. Đã mất mặt nhiều lần rồi, nếu mất mặt nữa không biết có sao không? Nhưng nhìn Duật Luân cao ngạo như thế cô thật sự thấy không nỡ để anh đi vào siêu thị mua cho cô như vậy còn mặt mũi nam nhân nào nữa. Nhưng mà không nhờ thì cô ở đây suốt đêm hay sao? Haizz đúng là nhức óc mà. Khánh My chống tay lên cảm sâu não.

Cộc... Cộc

Tiếng gõ cửa vang lên ánh mắt Khánh My ngược nhìn cánh cửa ở xa kia.

- Bụng em không tốt à! _ Giọng Duật Luân bên ngoài vọng vào.

Trả lời sao đây?

Đột nhiên hai bên vai Khánh My hiện ra một Ác Ma, một Thiên Thần.

Thiên Thần bảo Khánh My đừng cảm nói cho Duật Luân nghe. Duật Luân cưng cô như thế cô nói gì chắc chắn anh sẽ làm.

Thiên Thần đang bay lơ lửng trước mặt Khánh My luyên thuyên thì bị Ác Ma đá một cước bay ra xa.

Như thế không được, Duật Luân ưu tú như thế đi mua chắc chắn anh sẽ mất mặt. Chưa nói tới việc thu hút ánh nhìn của các cô gái nữa. Ác Ma cho một ý kiến khác.

Thiên Thần bay lại nói: chẳng lẽ để Khánh My ngồi ở đây cả đêm hay sao. Chỉ nhìn thôi mà cũng đau biến Duật Luân thành chồng họ đâu!

Ác Ma lườm Thiên Thần quay qua nói với Khánh My.

Nghe lời tôi đi không thôi cô mất chồng đó.

Khánh My đàn mặt ra. Há? Nhờ đi mua đồ phụ nữ mà mất chồng hả?

Thiên Thần dùng móng đẩy Ác Ma ra khỏi tầm nhìn của Khánh My và nói:

Chẳng lẽ cô muốn ngủ ở đây đêm nay sao?

Khánh My gật đầu nghĩ cũng đúng. Nhưng mà lúc này Ác Ma và Thiên Thần đang đấu tranh với nhau, cãi nhau ầm ĩ mà bụng dưới Khánh My đã bắt đầu quặn đau. Cơ thể Khánh My là thể hàn, nên mỗi khi tới mấy ngày này thì lại đau như sắp chết. Đây chỉ là đau nhẹ, nếu không uống thuốc và giữ ấm thì sẽ đau nhiều hơn.

Khánh My đứng dậy, ôm bụng đi tới cửa mở ra.

- Mua dùm em thuốc đau bụng và BVS đi ạ.

Nhất thời Khánh My quên mất cái gọi khác của thứ kia là gì rồi nên nói toẹt ra.

Duật Luân gật đầu bảo cô lên giường nằm nghỉ đợi anh mua đồ về rồi đi. Nhưng Khánh My thân thể như thế sao dám lên giường nằm cơ chứ. Đàng ngồi trong toilet đợi Duật Luân mua đồ về.

Duật Luân trước giờ giỏi về kinh doanh, lợi nhuận nào biết mấy cái này nên anh gom về hết. Ra tới quầy tính toán nhân viên siêu thị nhìn anh với ánh mắt hâm mộ, anh nào để ý. Chỉ nhanh chóng thanh toán tiền đi về. Rồi siêu thị anh lại ghé một tiệm thuốc, anh nói với người bán thuốc là mua thuốc đau bụng, người bán thuốc hỏi anh là đau bụng gì anh không ngần ngại trả lời là đau bụng đó. Mặt anh không hề đổi sắc khi nói ra câu đó.

Khi Duật Luân mua thuốc về đến nhà liền gõ cửa toilet đưa cho Khánh My. Sau đó anh lên mạng search để tìm hiểu thêm thì anh xuống bếp. Khánh My thay đồ xong đi ra, uống viên thuốc cùng với nước mà Duật Luân đã chuẩn bị cho cô, nhìn lại không thấy Duật Luân đâu cô đi xuống phòng khách vẫn không thấy nên cô vào phòng bếp thấy Duật Luân đang tìm gì đó trong tủ lạnh.

- Luân, anh tìm gì vậy?

- Anh tìm gừng tươi _ Duật Luân trả lời nhưng vẫn tìm kiếm

Để làm gì?

- Em không có mua gừng _ Cô ít xài nên không mua, trước kia mua nhưng tới khi cô xài thì nó đã mọc mầm mất rồi.

Nghe Khánh My nói vậy Duật Luân không tìm nữa, nhưng anh lại lấy ấm đun nước đổ nước vào và ghim điện. thấy Duật Luân đang tìm gì đó trong tủ lạnh.

- Luân, anh tìm gì vậy?

- Anh tìm gừng tươi._ Duật Luân trả lời nhưng vẫn tìm kiếm

Đề làm gì?

- Em không có mua gừng._ Cô ít xài nên không mua, trước kia mua nhưng tới khi cô xài thì nó đã mọc mầm mất rồi.

Nghe Khánh My nói vậy Duật Luân không tìm nữa, nhưng anh lại lấy ấm đun nước đổ nước vào và ghim điện.

- Duật Luân, gọt cục anh làm gì vậy?_ Khánh My hỏi lại lần nữa

- Anh đọc trên mạng cách giúp em giảm bớt đau bụng.

Khánh My nghe thế trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, cô khẽ mỉm cười dịu dàng rồi ôm chầm lấy anh.

- Cảm ơn anh, em uống thuốc là được rồi. Không cần anh làm gì hết.

Thật muốn khóc, thật sự cô muốn khóc. Rốt cuộc cô thấy bản thân mình có gì tốt mà Duật Luân yêu đến như thế. Đã vậy bản thân trước kia không biết quý trọng, không hề để anh vào mắt mà cầm đầu đi yêu người đàn ông vô tình kia.

...

Liên tiếp mấy ngày sau Khánh My đến công ty với lý do gặp bạn cũ. Nhưng thực chất là cô tìm tới Ryan và Steven về chuyện đầu tư cùng với vụ đấu thầu sắp tới.

Như đã nói, công trình xây dựng khu đô thị ở phía Nam ngoài thành phố do Steven luôn là con mồi béo bở của các nhà đầu tư cũng như xây dựng. Nhưng không chỉ đơn giản như thế, hạng mục này liên quan đến giới chính phủ thế nên công ty nào giành được hạng mục này chắc chắn sẽ tạo lợi thế trên thương trường từ nay về sau. Bởi lý do đó mà Toàn Cầu lo lắng Thiên Hà sẽ giành được. Hiện tại trên thương trường vị trí của Thiên Hà vốn đã không lay động được nếu giành được hạng mục đầu tư này chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh khi đó Toàn Cầu chẳng phải ở tít đằng sau Thiên Hà hay sao?

Điều này Khánh My nghe Duật Vĩ nói qua. Lúc đầu Khánh My chỉ biết là hạng mục này có tương lai phát triển hơn nữa, nếu giành được hạng mục này thì những hạng mục công ty khác sẽ dễ dàng hơn nào ngờ nó có sức ảnh hưởng đến thế. Làm hại mấy buổi nay Khánh My chạy tới chỗ An Nhiên hỏi phương án như thế nào thì Steven mới chọn. An Nhiên cũng đáng thương quá đi, phải dụ dỗ Steven hết lời mới mới được chút thông tin nhưng chút thông tin đó khiến hai cô nàng ngu ngơ không biết gì. Ai ngờ Khánh My nói lại với Duật Vĩ thì Duật Vĩ chột nở nụ cười thần bí và tự tin nói với Khánh My rằng vụ đấu thầu lần này, hạng mục đầu tư đó chắc chắn sẽ thuộc về Thiên Hà.

Nhìn vẻ đắc thắng của Duật Vĩ, Khánh My cầu mong như thế.

Trước hôm đấu thầu một ngày, Duật Vĩ gọi Duật Minh, Khánh My và Duật Luân đến xem phương án mà anh đã chuẩn bị cho vụ đấu thầu ngày mai. Sau khi xem xong Khánh My không ngờ tới bình thường bộ dạng trẻ con của Duật Vĩ như vậy mà làm ra phương án hoàn mỹ như thế. Cả Duật Luân cũng mở miệng khen tốt. Duật Vĩ như thế càng cong môi cười tự tin riêng chỉ có Duật Minh im lặng. Đến khi mọi người ra về Duật Minh đến tìm Duật Vĩ mượn laptop coi lại phương án lúc sáng để tránh sai sót hay xảy ra lỗi nhỏ gì. Duật Vĩ đưa cho anh mượn mà không một chút chần chừ.

Hôm sau, buổi đấu thầu cũng đến, hôm nay Khánh My cực kì căng thẳng, cô còn lo lắng hơn cả Duật Luân. Duật Minh và Duật Vĩ cùng hai trợ lý đã đi đến buổi đấu thầu, vợ chồng Duật Luân ở lại công ty chờ kết quả. Khánh My ngồi trong phòng Duật Luân như ngồi trên đồng lửa, đi tới đi lui, một lát uống nước, một lát thở dài khiến Duật Luân đang tập trung làm việc cũng ngán đầu lên nhìn Khánh My. Duật Luân ngừng công việc rồi bàn làm việc đến sô pha ngồi xuống kéo con mèo đang chạy tới chạy lui vào lòng.

- Em lo lắng về việc đấu thầu sao? Việc đó đâu phải em đảm nhiệm không cần khẩn trương như thế. _ Duật Luân khẽ cười.

- Dạ._ Khánh My ngoan ngoãn đáp lời.

Dù vậy trong lòng vẫn lo lắng không thôi.

Đúng lúc ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Khánh My rời khỏi Duật Luân sang ngồi bên cạnh anh. Duật Luân sau đó lên tiến cho vào. Bước vào là một người đàn ông nhỏ hơn Duật Luân vài tuổi, ăn mặc gọn gàng lịch sự mặt khá điển trai.

- Chủ tịch, đồ anh dặn đã làm xong._ Người đàn ông đó đưa cho Duật Luân một hộp gấm.

Khánh My lúc này mới nhìn người đó thoáng chốc cô sững người. Khi người đó đi ra cô mới giật mình tỉnh lại.

- Luân, anh ta là ai sao trước giờ em chưa thấy?_ Khánh My dò hỏi.

- Cậu ấy là trợ lý bên cạnh anh lâu rồi, hay thay anh giải quyết một số công việc. Không xuất hiện thường Hải Minh nên em không biết.

Nghe Duật Luân giải thích xong hô hấp Khánh My có phần khó khăn. Lúc này cô không giấu được mà thể hiện ra bên ngoài làm Duật Luân thấy được và lo lắng.

- Em không sao. Anh nhờ anh ta làm gì vậy?_ Khánh My chuyển chủ đề.

Duật Luân mở hộp gấm ra, bên trong là một cặp nhẫn. Duật Luân cầm tay Khánh My lên đeo nhẫn vào ngón áp út và hôn lên bàn tay cô.

- Không lâu nữa hôn lễ sẽ được tổ chức._ Duật Luân như thông báo cho Khánh My.

Hoá ra anh đã chuẩn bị hết mọi thứ. Luôn luôn chu toàn, luôn luôn lo nghĩ cho cô.

Khánh My cầm chiếc nhẫn kia lên định đeo cho Duật Luân thì không may làm rớt. Khánh My cúi xuống nhặt mới thấy dòng chữ trong lòng nhẫn "shrnily"

See how much i love you

Khánh My giả vờ như không có việc gì xảy ra và thản nhiên nhặt nhẫn lên đeo cho Duật Luân rồi ôm lấy anh sau đó.

- Luân, những chuyện cũ em đã lãng quên thật rồi. Vì em anh hãy nhìn về tương lai được không?

Sén sửa cũng được, mất mặt cũng được nhưng cô chỉ cho Duật Luân biết. Duật Thiên cô đã lãng quên, cô không muốn anh nhìn lại những chuyện đau lòng trong quá khứ mà cô gây ra cho anh. Những chuyện mà khi cô chưa tròng sinh vô tình làm tổn thương anh. Cả đời này cô toàn tâm toàn ý một đời với anh, hiện tại, tương lai và vĩnh viễn sau này cũng sẽ như thế.

Duật Luân không hỏi lý do sao đột nhiên cô nói câu đó mà chỉ ừ một tiếng như đồng ý mà không thêm nghĩ suy gì. Bởi người con gái trong lòng này là tâm can của anh, là tất cả của anh. Cô nói gì anh cũng nghe theo. Cả khi cô kêu anh moi tìm ra cho cô anh cũng sẽ gặt đầu nghe mà làm theo lời cô.

- Em thấy mệt, em về nhà trước._ Khánh My ôm Duật Luân một lúc thì buông ra, nhỏ giọng yếu ớt nói.

Duật Luân định về cùng cô nhưng cô nói không sao bảo anh còn công việc rất nhiều, cô ỉn hết cả.

Trong lúc Khánh My và Duật nói chuyện xong thì buổi đấu thầu đã bắt đầu từ lâu và tới lượt của Toàn Cầu. Khi màn hình lớn trên máy chiếu chiếu dự án của Toàn Cầu thì gương mặt của Duật Vĩ lạnh xuống hơn cả âm độ.

- Tổng giám đốc sao có thể như thế được._ Trợ lý của Duật Vĩ không tin vào mắt mình khi phương án của Toàn Cầu lại giống với phương án của Duật Vĩ y như bản gốc 100%.

Tay Duật Vĩ siết thành nắm đấm. Nếu không có nhiều người ở đây, nếu hạng mục chưa thuộc về Thiên Hà thì Duật Vĩ chắc chắn rằng anh sẽ tóm lấy cổ áo của Duật Minh ngay tại đây và đâm vài cú đâm vào mặt Duật Minh. Trước giờ đều anh nghi ngờ cũng xảy ra, kể từ lúc người con gái đó xuất hiện anh đã dự phòng tình huống xấu nhất nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện tồi tệ ngày hôm nay. Công sức của ba anh gây dựng, của anh trai anh duy trì và phát triển tất cả những thứ đó cũng không bằng người con gái vừa xuất hiện.

Duật Vĩ nhìn không được khi nghe từng câu chữ mà Toàn Cầu nói lại chẳng khác gì những lời anh sắp nói, nên đã đứng dậy rời khỏi ghế mà đi thẳng vào nhà vệ sinh nam. Cởi áo vest ra, để một bên bõn. Mở vòi nước rồi tạt vào mặt cho hạ lửa giận trong lòng xuống. Lúc trước khi

anh nghe Khánh My hiểu lầm anh thích cô ấy thì anh đã nghĩ rằng điều đó do Duật Minh nói ra nhưng anh không quan tâm cũng đã bỏ qua thể mà không ngờ hôm nay Duật Minh làm điều tồi tệ như thế. Phẫn bội lòng tin tất cả mọi người chỉ vì một người con gái. Và anh dám chắc rằng mục tiêu Duật Minh nhắm tới đầu tiên là anh. Không biết sao vụ này còn việc gì sẽ tới với anh nữa.

Duật Vĩ đang đắm chìm suy nghĩ nhìn bản thân tồi tàn trong gương, đột nhiên điện thoại đổ chuông. Duật Vĩ lấy điện thoại trong túi quần ra xem, là trợ lý của anh gọi.

- Tổng giám đốc, tôi lượt công ty mình rồi.

- Tôi biết rồi._ Duật Vĩ nghiêm chỉnh đáp lại lời hỏi hã trong điện thoại.

Cắt điện thoại vào túi sau khi ngắt kết nối. Sau đó vút lại tóc trong gương, ánh mắt kim nén lửa giận dịu xuống thay vào đó là một tầng băng dày phủ kín. Duật Vĩ cầm áo vest vắt lên tay rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh nam trở lại nơi diễn ra buổi đấu thầu.

- Tổng giám đốc, bây giờ chúng ta phải làm sao?_ Trợ lý của Duật Vĩ lo lắng nói.

Duật Vĩ lấy từ trong túi áo vest ra 1 USB đưa cho trợ lý, quay qua lạnh lùng nhìn Duật Minh rồi nhìn lại trợ lý.

- Mọi thứ diễn ra bình thường. Cậu phụ trách máy chiếu, tôi sẽ triển khai phương án._ Duật Vĩ lạnh nhạt cất tiếng.

Bộ dáng này Khánh My nhìn thấy sẽ không nghĩ tới là Duật Vĩ mà cô quen bởi quá tiêu soái. Không cả lơ, cả phất như thường ngày.

Duật Vĩ đi lên trên để chuẩn bị triển khai phương án. Khoảnh khắc anh đứng trên cao, trong chiếc áo sơ mi màu tối, quần tây đen, giày da thì đã làm say mê bao nhiêu cô thư kí có mặt ở đây. Thêm vào đó là gương mặt điển trai và thần thái cực kì tiêu soái làm cho bầu không khí của cuộc đấu thầu càng căng thẳng.

Duật Vĩ đứng trên cao nhìn xuống phía Angel, tổng giám đốc Toàn Cầu. Đang nở nụ cười chiến thắng khiêu khích anh. Nhưng anh chỉ lạnh lùng không

quan tâm tới. Tiếp theo đó là phương án mà Duật Vĩ triển khai.

- Để tôi coi Thiên Hà kì này làm sao giành được hạng mục đầu tư này._ Angel thăm nói trong miệng. Trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười kiêu ngạo của kẻ chiến thắng.

Nụ cười kiêu ngạo đó chợt đông cứng khi trên màn hình chiếu là phương án hoàn toàn khác phương án lúc nãy mà cô ta vừa triển khai.

Tại sao có thể như thế được?

Angel quay xuống chỗ Duật Minh ngồi nhìn Duật Minh định chất vấn, cô ta liền thấy vẻ mặt bất ngờ của Duật Minh chẳng khác gì cô.

Phút cuối Duật Vĩ đưa ra con ách chủ bài thật sự. Lần này cậu ta đã lật ngửa ván bài mà cậu ta giấu. Cậu ta giấu cả mọi người sao?

Steven, ông chủ của hạng mục mà bao công ty khao khát giành được hạng mục này đang im lặng tập trung lắng nghe Duật Vĩ nói.

Khi Duật Vĩ triển khai xong mọi người bên dưới vỗ tay, Duật Vĩ nhìn về phía Steven nở nụ cười, vỗ tay. Steven cười đáp lại trong lòng thầm nói:"thằng nhóc này đã trưởng thành rồi".

Khoảng khắc Duật Vĩ cười với Steven như cười với anh trai làm cho cả hội trường suýt chúc nữa hét lên vì nụ cười yêu nghiệt đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bức Tranh - Gặp Gỡ - Niềm Tin

Dù mọi người nói gì em cũng sẽ không quan tâm, em chỉ tin anh. Nếu đây là một ván cược lớn thì em sẽ cược tất cả để tin anh.

Buổi đầu thầu kết thúc, thời gian đó vẫn chưa hết giờ tan ca nên hai trợ lý mừng rỡ định về báo với công ty riêng sắc mặt Duật Vĩ và Duật Minh không tốt như họ.

Duật Vĩ ra tới xe nở nụ cười khinh bỉ dành cho Duật Minh rồi tức giận bước vào xe đóng mạnh cửa lạy, phóng xe vọt đi.

- Tổng giám đốc vẫn còn bức sao? Dù sao buổi đầu thầu đã thành công rồi mà._ Cô thư kí của Duật Minh không hiểu.

- Về thôi._ Duật Minh lên tiếng cắt đi việc bàn luận chuyện này.

...

Về đến nhà Khánh My lên thẳng phòng liền ngã xuống giường về mặt mang đầy mệt mỏi.

Rốt cuộc ông trời cho Khánh My sống lại một kiếp nữa là cho Khánh My cơ hội hay hành hạ bản thân cô, để cô biết những việc Duật Luân làm vì cô, để cô tự cảm nhận được tổn thương và đau khổ mà kiếp trước Duật Luân phải chịu vì cô.

Ở kiếp trước, khi kết hôn xong, Duật Thiên cứ bỏ đi mãi, Khánh My ở nhà một mình. Một mình tự làm tất cả, cái gì cũng tự thân vận động. Không lâu sau Khánh My phát hiện có ai đó luôn đứng sau giúp đỡ mình. Có một lần Khánh My giả vờ gặp chuyện khó khăn khi xách cả đồng hồ từ siêu thị về nhà, lúc ấy người đàn ông kia xuất hiện. Lúc đó Khánh My có hỏi như anh ta lừa cô, bảo là trợ lý của Duật Thiên. Nhưng hoá ra là do Duật Luân ngốc lừa cô.

Khánh My đột nhiên ngồi bật dậy.

Đúng rồi, trước kia khi Khánh My mất sợi dây chuyền thì không lâu sau Duật Luân xuất hiện tìm dùm Khánh My. Khi đó do mất sợi dây chuyền nên Khánh My không có tâm trạng quan tâm chuyện tại sao Duật Luân biết Khánh My biết khi mới vừa về nước. Chắc chắn lúc đó do trợ lý đó nói với anh nếu làm sao anh biết, vậy mà cô không hề nghi ngờ. Phải chăng do trước giờ cô luôn tin tưởng Duật Luân hay tại vì khi đó sự chú ý của cô mãi đặt lên người trước mặt mà chẳng hề quan tâm những người bên cạnh?

Lúc trước vì mất sợi dây chuyền nên Duật Luân bù lại cho mình một sợi dây khác kèm theo chiếc lắc. Nhưng kiếp này do mình không làm mất nữa nên không thấy sợi dây chuyền ấy, chỉ thấy chiếc lắc. Không lẽ mình giả vờ làm mất sợi dây chuyền này để Duật Luân tặng sợi dây kia rồi giả vờ tìm ra. Không được như thế không được, làm vậy Duật Luân sẽ hiểu lầm mình không trân trọng quà anh tặng mà chỉ gượng ép. Haizz, đành chịu vậy thôi, coi như sợi dây chuyền mặt con cáo đó kiếp này không gặp lại nó vậy.

Khánh My ngã người xuống giường, định nhắm mắt ngủ một giấc nhưng vừa nhắm mắt thì tiếng sấm vang lên. Khánh My nhớ đồ phoi ở bang công dưới

nhà chưa lấy vào nên cô xuống lấy.

Vào mùa thu, trời cứ vào mưa suốt. Hôm nay lại có cả gió, gió rất mạnh. Khánh My lấy đồ vào sau đó đóng cửa lại. Khi cất đồ vào tủ trên phòng ngủ, Khánh My đi xuống nhà chuẩn bị cơm chiều, dù sao cũng không ngủ được nữa với lại sắp tới giờ Duật Luân về nhà rồi.

Đi ngang phòng sách nghe tiếng gió thổi ù ù vào.

Hử? Phòng sách chưa đóng cửa sổ sao? Khánh My đi vào đóng cửa sổ lại. Săn đó sắp lại tài liệu trên bàn cho Duật Luân, để mấy quyển sách lên kệ nhờ vậy Khánh My vô tình phát hiện ra một tập giấy vẽ của Duật Luân.

Là mẫu thiết kế trang sức anh tặng cho cô, còn có hình của cô.

Khoan đã, còn có dòng chữ sao mỗi tấm tranh vẽ.

Sau tấm nhãn cưới là dòng chữ! "see how much i love you"

Đến tấm sau đó khiến Khánh My chấn động.

Đây chẳng phải là lúc cô gặp Duật Luân khi anh mới về nước sao? Lúc đó cô cũng gặp Duật Thiên. Trong tranh là hình vẽ một chàng trai đứng dưới gốc cây nhìn cô, mà cô gái kia không nhìn lại chàng trai mà đang mỉm cười nhìn chàng trai đối diện trước mặt. Nếu Khánh My nhớ không lầm, chàng trai đứng dưới gốc cây kia là Duật Luân, còn cô gái đang mỉm cười nhìn chàng trai trước mặt là cô và Duật Thiên. Khánh My lật ra sau tranh xem.

"Chỉ cần nụ cười của em, dù đôi lấy đau thương cũng cam tâm".

Tò tiếp theo vẫn là cảnh, cô gái ngượng ngùng đứng đối diện với chàng trai, còn anh chàng kia đứng từ xa nhìn. Đằng sau đó kèm theo dòng chữ khiến Khánh My đau lòng.

"Sẽ ổn thôi vì tình yêu của anh cần lớn hơn nhiều. Anh biết ngay từ đầu, người đó không phải là anh!"

Tay Khánh My đã run lên, Khánh My không biết bản thân có thể xem tiếp nữa hay không? Bởi đây như là nhật kí riêng của Duật Luân, không nhiều chữ, chỉ hình ảnh và một hai câu cũng đã diễn tả được cảm xúc trong lòng anh. Khánh My hít một hơi thật sâu vào. Sau đó xem tò tiếp theo. Hô hấp Khánh My dường như ngừng lại khi thấy hình ảnh được vẽ trong tờ giấy. Đó là cảnh chàng trai ôm cô gái trong lòng, tay của cô gái đã buông lỏng xuống, đầu cô gái thì áp vào ngực chàng trai. Gương mặt chàng trai cực kì đau khổ, dưới đất có một vũng nước.

"Con ác mộng đó vẫn mãi đeo bám tôi suốt 4 năm qua".

Tập trang vẽ rơi từ trên tay Khánh My rớt xuống sàn. Khánh My cố gắng thở nhưng dường như có một tảng đá đã đè lên cuống phổi của cô khiến hô hấp khó khăn hơn.

Duật Luân vẽ bức tranh đó là sao? Tại sao lòng cô lại đau lòng đến vậy? Nước dưới đất đó chính là máu, còn cô gái nằm trong chàng trai kia chính là xác chết của cô, chàng trai đau khổ kia chính là Duật Luân. Bức tranh đó có phải... Có phải toàn cảnh kiếp trước khi cô đã nhảy lầu không?

Tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, Khánh My biết Duật Luân về liền nhặt tập tranh vẽ lên để lại chỗ cũ, gương mặt cũng mỉm cười trở lại.

Duật Luân đi tới thấy cửa không đóng anh nhìn vào thấy Khánh My bên trong đột nhiên anh nghĩ tới tập tranh vẽ.

- My, em làm gì ở đây vậy?

Nghe giọng Duật Luân, Khánh My quay lại.

- Nãy em thấy cửa không khoá nhìn vào thấy gió thổi tung màn cửa, em sợ mưa tạt vào nên vào đây đóng cửa.

Với lời giải thích của Khánh My, Duật Luân không hề nghi ngờ, anh chỉ gật đầu xem như đã nghe.

Khánh My đi lại đứng trước Duật Luân, ôm lấy Duật Luân.

- Em không ngủ sao? _ Vì anh nghe Khánh My nói mệt ở công ty.

Khánh My lắc đầu.

- Đầu đau sao rồi anh!

- Thành công tốt đẹp.

Duật Luân định nói về việc phương án của công ty bị Toàn Cầu biết nhưng lại thôi dù sao mọi chuyện đều đã tốt đẹp hết rồi.

- Thành công em ạ. Khánh My nghe thế mỉm cười.

- Về phòng thôi._ Cứ ôm mãi như thế ở phòng sách cũng không tiện. Tuy Duật Luân rất thích Khánh My ôm anh nhưng nên lựa nơi khác tốt hơn.

Khánh My nghe thế liền nũng nịu đòi Duật Luân ôm về phòng. Duật Luân cười khổ tính trẻ con của Khánh My nhưng vẫn bế Khánh My về phòng.

...

Từ trong trung tâm mua sắm, một cô gái buột tóc đuôi gà, mặc áo T-shirt màu trắng, quần jeans ôm đeo ba lô trên vai bước ra. Cô gái đó đi tới cột đèn giao thông, đợi khi đèn xanh cho người qua đường bật lên cô đi mới bước qua.

Lúc này từ đằng kia Duật Vĩ đang lái xe với tốc độ chết người, 120km/h phóng tới. Sau khi rời khỏi buổi đầu thâu, Duật Vĩ lái xe như này về phía trước, anh không biết nơi anh chạy tới sẽ là đâu, anh chỉ biết lái xe chạy mãi như thế cho đến khi con giận trong anh tiêu tan.

Một dự kiến ngoài suy nghĩ của anh, đột nhiên con đường này có đèn giao thông, thêm nữa là đang có cô gái qua đường chỉ một chút nữa thôi Duật Vĩ sẽ đụng chết cô gái đó. Ngay tức thì Duật Vĩ phanh xe gấp lại.

Cô gái đang qua đường, nghe tiếng hét kinh hãi của bạn cô từ phía sau cô liền nhìn sang bên phải thì một chiếc xe đâm về phía cô rồi phanh lại một tiếng kít thật lớn. Tiếng phanh xe đó mang cả linh hồn cô gái đi theo. Hai chân cô mềm nhũn vì chuyện vừa xảy ra, cả người té phịch một tiếng xuống đường.

Hai bên đường xe vẫn lưu thông như cũ chỉ chừa một khoảng cho họ. Rất nhiều người hai bên đường nhìn về phía này.

Duật Vĩ trong xe thấy cô gái đang trước ngã xuống anh tưởng đụng phải cô nên liền gỡ dây an toàn bước xuống xe xem.

- Cô không sao chứ?_ Duật Vĩ đi tới đỡ cô gái đó đứng dậy.

Cô gái kia nghe giọng Duật Vĩ liền hoàn hồn, ngược mặt lên nhìn. Mày chau lại, tay giựt ra khỏi tay Duật Vĩ tự thân đứng dậy.

Giây phút này Duật Vĩ thoáng ngẩn người, ngay sau đó trầm mặt.

Cô gái này rất giống Diệp Chi nhưng nhỏ tuổi hơn nhiều, nét mặt man và lạnh lùng và mạnh mẽ không giống Diệp Chi. Không hề có sự yếu đuối để người khác che chở như Diệp Chi.

- Đúng là muốn tìm cái chết. Bản thân chết một mình được rồi còn muốn kéo người vô tội theo. Thật uổng công cha mẹ nuôi anh khôn lớn.

Cô gái kia lạnh lùng mắng Duật Luân. Bạn cô bên đường chạy qua hỏi thăm cô có sao không cô chỉ lắc đầu rồi nhàn nhạt liếc Duật Vĩ một cái rồi nắm tay cô bạn của cô bỏ đi. Qua bên kia đường cô bắt một chiếc xe buýt rồi lên đó. Nhưng cô không hay khi cô rời đi đã rơi thẻ sinh viên lại ngay chỗ Duật Vĩ.

Duật Vĩ nhíu mày nhìn cô gái đó vừa đi, anh xoay người thì chân đạp lên thẻ sinh viên của cô. Nhặt lên thấy thông tin của cô.

Tên Triệu Linh Lan sao? Học IT, đã hai mươi rồi sao? Vậy mà anh cứ tưởng cô chỉ mới mười sáu tuổi.

Duật Vĩ cầm thẻ sinh viên trong tay chợt mỉm cười. Trong lòng thầm nghĩ nên trả cho chủ sẽ tốt hơn. Sau đó trở lại xe và lái đi. Đối với cô gái lúc này, Duật Vĩ xác định cô gái đó thực chất là tàn băng ngàn năm. Với loại con gái lạnh lùng như thế anh không thích, với lại cô gái đó quá nhỏ con so với Khánh My chẳng khác gì nên anh hoàn toàn không có cảm giác gì gọi là hứng thú. Nhưng nếu nghĩ thì anh chợt cảm thấy đáng thương cho anh chàng nào mà theo đuổi tàn băng ấy, Duật Vĩ cảm thấy buồn cười. Nhưng có một việc mà Duật Vĩ nào biết, sự cố vừa rồi vô tình đã khiến con giận của anh tan biến lúc nào không hay, tâm tình của anh cũng tốt lên không kém.

Qua một buổi chiều sinh hoạt cơm nước, tắm rửa của hai vợ chồng xong, tối đó trên giường ngủ. Khánh My nằm xấp, tay chống lên cảm nhìn Duật Luân đang chăm chú làm việc bên cạnh. Người ta nói đúng, đàn ông đẹp trai nhất chính là lúc họ làm việc.

Đột nhiên Duật Luân rút tờ khăn giấy đưa cho Khánh My. Khánh My đang chăm chú nhìn Duật Luân, thấy anh đưa cô liền nhận một lát mới ngẩng ra.

- Anh đưa em cái này để làm gì?_ Khánh My nhìn tờ khăn giấy không hiểu hỏi Duật Luân.

- Lao máu cam ở mũi của em._ Duật Luân giải quyết xong công việc, tắt laptop và đi qua bên bàn sau đó trở lại giường.

Nghe Duật Luân nói, Khánh My tưởng thiết liền lấy tay chạm thử, không thấy máu Khánh My ném tờ khăn giấy qua một bên nhào tới nằm đè lên Duật Luân, cắn lên xương quai xanh của anh. Khánh My cắn rất đau đến nỗi Duật Luân phải nhíu mày.

- Lăn sao đừng cắn ở đó, mà cắn đây này._ Duật Luân chỉ vào môi anh.

Khánh My lờm Duật Luân, người đàn ông này ngày càng lưu manh. Khánh My không thèm nói với anh nữa, ngoảnh mặt đi, Duật Luân kéo cả người Khánh My ôm vào lòng.

- Nếu có một người con gái khác thề non hẹn biển với anh, anh tin không?_ Khánh My nhớ lại những việc hôm nay, cô muốn hỏi Duật Luân vài điều.

Với Khánh My tình yêu, không phải dùng từ ngữ có thể miêu tả được mà thay vào đó là dùng hành động. Nhưng những việc cô làm trước khi trùng sinh, là cái bóng tổn thương quá lớn trong lòng Duật Luân, cũng từ đó Duật Luân rất nhạy cảm thế nên cô cần phải nói lời này để dẹp bất an trong lòng của

Duật Luân.

- Với cô gái khác, anh không tin nhưng với em thì anh tin._ Duật Luân nghiêm túc nói.

Khánh My ngẩn người ra.

- Vì sao?

- Vì em là vợ anh!

Vì anh không cần tình yêu của những cô gái khác, anh cần tình yêu của em, chỉ cần mỗi em. Những lời thề non hẹn biển của những cô gái khác suy cho cùng, cũng chỉ là lời đầu môi, họ nói ra nhưng rất ít khi làm được. Bởi vì anh có mọi thứ nhưng nếu đến lúc nào đó anh không còn gì trong tay nữa thì liệu họ còn bên cạnh anh nữa hay không?

Cùng lúc đó giữa màn đêm ở một nơi khác, không khí náo nhiệt không kém nhưng có tâm tình của một người ở nơi đây cực kì tệ.

- Được rồi, anh đừng uống nữa mà._ Một giọng nữ dịu dàng vang lên, kèm theo đó là bàn tay cô lấy ly rượu mà chàng trai đang cầm xuống. Ngăn cho anh uống bởi tối nay anh đã uống quá nhiều.

- Đừng cản anh, cứ để anh uống._ Chàng trai đó đã sai, gương mặt có vẻ bất mãn khi bị ngăn cản nhưng anh không hề tức giận chỉ buồn phiền nói.

Cô gái kia đưa tiền cho phục vụ và bảo đừng đem rượu lên đây nữa. Phục vụ nhận tiền và rời đi. Lúc này chàng trai bên cạnh cô, đau khổ nói.

- Diệp Chi, em hãy tin anh, anh không làm việc đó anh không có phản bội mọi người. Anh bị người khác hãm hại.

Nói xong, chàng trai đó gục đầu vào lòng cô gái đó ngủ như đứa trẻ. Lúc ngủ chân mày của chàng trai đó vẫn không giãn ra chút nào.

Diệp Chi thấy người ấy khổ sở trong lòng cô cũng không vui gì. Chuyện của anh cô cũng đã biết, cô thật sự tin anh không làm gì.

Duật Minh, em biết anh không bao giờ làm việc tồi tệ đó, em tin anh. Dù mọi người nói gì em cũng sẽ không quan tâm, em chỉ tin anh. Nếu đây là một ván cược lớn thì em sẽ cược tất cả để tin anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ai Mới Là Kẻ Thay Thế?

"... quãng đường dài nhất mà anh đi, chính là con đường của em."

Vào thứ bảy, khi Duật Luân đang phê duyệt công văn thì nghe tiếng gõ cửa, theo thói quen anh cất giọng cho phép vào. Lúc đó anh đứng dậy đi lại bàn rót nước uống. Đột nhiên có một vòng ôm sau lưng anh, mới đầu Duật Luân tưởng Khánh My, môi hơi cong lên nhưng khi mùi nước hoa từ người đang sau bay vào mũi anh liền lạnh lùng gỡ tay người đó ra xoay người lại.

Đúng là như Duật Luân nghĩ, người ôm anh lúc này không phải là Khánh My. Mà cô gái khác, đáng người cực đẹp, gương mặt sắc xảo hơn Khánh My rất nhiều, dù vậy cơ mặt Duật Luân không giãn ra mà mày còn chau lại.

- Sao vậy? Diễm Kiều của anh về rồi, anh không vui sao?

Diễm Kiều định giơ tay chạm vào chân mày của Duật Luân nhưng Duật Luân lạnh lùng né tránh.

Nụ cười trên môi Diễm Kiều đông cứng lại vì Duật Luân né tránh cô.

- Duật Luân, anh thay đổi rồi sao?_ Diễm Kiều đau lòng nói

- Tôi vẫn vậy._ Duật Luân nhàn nhạt mở miệng.

Chỉ là cô không phải Khánh My mà anh yêu nên không trách anh lạnh lùng như thế.

Diễm Kiều nghe thế liền nhào vào lòng Duật Luân ôm lấy. Duật Luân cầm tay Diễm Kiều định gỡ ra thì giọng nữ gay gắt vang lên.

- Hai người đang làm cái gì vậy?.

Duyệt Luân nghe thế liền nhanh chóng gỡ tay ra. Khánh My đi tới đứng bên cạnh Duệ Luân nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt.

Cô gái này xinh đẹp đến động lòng người, trước giờ Khánh My chưa thấy cô gái nào xinh đẹp đến vậy nhưng mà gương mặt cô ta tại sao lại quen đến vậy? Chẳng lẽ Khánh My đã gặp qua cô ta rồi hay sao?

Duyệt Luân nắm lấy tay Khánh My, Khánh My bấm móng tay vào tay Duệ Luân, môi Duệ Luân khẽ cong lên.

Diễm Kiều chứng kiến toàn bộ quá trình đó, lòng cô chấn động đến không ngờ. Cô không tin, chắc chắn là Duệ Luân đang giận cô vì cô ở bên Mỹ suốt bốn năm không chịu theo anh về, chắc chắn là như thế rồi.

- Xin hỏi chị đến đây để làm gì? _ Khánh My lịch sự, dùng giọng dịu dàng hỏi trên môi còn nở nụ cười xinh đẹp.

Nhưng tất cả chỉ là bên ngoài, còn bên trong Khánh My thầm nghĩ rằng: "thứ nói đến tìm chồng bà đi, bà cào cho nát mặt".

- Luân, anh nói rõ với cô ấy mọi chuyện đi, em giờ đã trở về rồi, anh không cần coi cô ta là thế thân của em nữa. Anh hãy nói gì đi. _ Diễm Kiều không quan tâm câu hỏi của Khánh My mà nói tiếp với một Duệ Luân từng thần thờ đến ngày người khi gặp cô lần đầu tiên, một Duệ Luân cười ảm áp với cô, một Duệ Luân lẳng tử, ngồi trước hàng ngàn người trong trường, ôm cây ghi ta hát bài hát chỉ dành cho cô nhưng giờ đây tất cả đã khác, thời gian bốn năm đã thật sự làm thay đổi con người anh.

Thế thân! Hai từ này đủ sức đẩy Khánh My đến vực thẳm của tổn thương. Khánh My cũng quay sang nhìn Duệ Luân, đôi mắt cô cũng biểu hiện: "anh hãy nói gì đi".

Ngay lúc này cảm giác sợ hãi bao trùm đến Khánh My. Trước giờ cô nghe Duệ Luân kể rất nhiều cô gái vì Duệ Luân yêu đến điên cuồng, làm không biết bao nhiêu hành động đáng xấu hổ. Nhưng cô gái này khác, Khánh My chắc rằng cô ta là bạn học của Duệ Luân bên Mỹ. Và Khánh My sợ, Duệ Luân thừa nhận giống như lời cô ta nói thì Khánh My thật sự mất Duệ Luân. Từ trước tới nay, Khánh My chỉ nghĩ bản thân bù đắp lại những tổn thương kiếp trước do Duệ Luân gây ra, cô chỉ nghĩ bản thân chỉ rung động một chút hay cảm động về những điều mà Duệ Luân đã làm cho cô thôi. Cô chưa bao giờ dám thừa nhận những điều đó là tình yêu bởi nó qua mong lung. Nhưng hoá ra rồi tình đã cắm sâu vào tim của Khánh My từ lúc nào chẳng hay.

Cười nhau không lâu, đôi khi cô hỏi Duệ Luân rất nhiều điều nhưng chưa bao giờ dám hỏi tại sao Duệ Luân lại yêu cô đến vậy, bởi cô nghĩ tình yêu chỉ cần hành động thôi những lời nói cuối cùng cũng chỉ là đầu môi chót lưỡi, nói rất dễ nhưng làm lại cực kì khó.

- Tại sao anh lại im lặng. Chẳng phải lúc trước bên Mỹ anh làm rất nhiều điều cho em hay sao? Anh còn đứng trước mọi người đảm ghi ta hát vì em, chẳng lẽ những điều này anh quên rồi sao? Có phải anh giận em vì em ở lại bên Mỹ cùng Wild mà không về chung với anh nên anh chọn cô ta để thế thân em, làm dịu đi cô đơn mà em đã tạo cho anh. Có phải như vậy hay không? _ Diễm Kiều lại thêm một câu đã kích.

Khánh My lúc này thấy Diễm Kiều rất giống cô, thật sự rất giống cô chỉ là cô ta sắc xảo và trưởng thành hơn nhiều. Khánh My nhận ra những bức tranh đó có khi nào là Diễm Kiều hay không? Nếu vậy? Chẳng lẽ tự bản thân cô đa tình một lần nữa sao?

- Luân, có phải những điều cô ta nói là thật không? _ Khánh My rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Duệ Luân. Cổ nín giọng thật bình tĩnh.

Duyệt Luân đau lòng, cảm giác mất mát khi Khánh My rút khỏi bàn tay của anh.

- My, hãy tin anh. _ Duệ Luân nắm lấy tay Khánh My.

Diễm Kiều ở một bên lòng đầy khó chịu khi Duệ Luân nhẫn nhịn nói với Khánh My.

- Trước giờ em luôn tin anh. Vậy anh nói đi?

Anh hãy nói những điều cô ta nói để em chắc chắn rằng cho mai sau cô ta hỏi bao nhiêu trò chia cắt đôi ta em vẫn sẽ tin tưởng ở anh.

- Anh xin lỗi. . . Đúng vậy, nhưng mà thực chất anh chỉ xem cô ta là em.

Em nên biết, quãng đường dài nhất mà anh đi, chính là con đường của em.

Một đòn phản dame đầy uy lực đánh về Diễm Kiều. Cô ta không ngờ rằng Duệ Luân có thể như thế. Trước giờ Duệ Luân luôn im lặng dù chuyện gì xảy ra, không hề giải thích mọi việc nhưng bây giờ lại giải thích, sợ cô gái trước

- Sao có thể như thế được, Luân có phải anh vẫn còn giận em đúng không? _ Diễm Kiều không chấp nhận kết quả nên lại hỏi.

- Tôi đã nói rõ mọi chuyện, là tự cô đa tình.

Bởi vì đôi mắt đó đôi lần khiến Duệ Luân sa lầy vào, cứ tưởng là Khánh My nên làm những việc chỉ dành cho Khánh My khiến Diễm Kiều hiểu lầm. Nhưng Duệ Luân chưa bao giờ nói lời yêu thương cho Diễm Kiều cả. Với lại, Diễm Kiều chỉ có đôi mắt là sạch giống Khánh My chứ thực chất, người con gái trước mặt này lại là cao thủ tình trường, cặp rất nhiều thiếu gia nhà giàu trong trường. Người như thế làm sao Duệ Luân có thể có tình cảm?

- Nếu không có chuyện gì thì mời chị về. _ Lần này là Khánh My.

Nghe Duật Luân nói xong, Khánh My nhận ra Diễm Kiều là người ảo tưởng mọi thứ. Đã thế còn dám tìm đến đây tìm Duật Luân, thật là thứ mặt dày, không biết liêm sỉ.

Diễm Kiều mặt lập tức tối sầm khi Khánh My đuổi cô về, trước khi về cô còn nói, cô chắc chắn sẽ khiến Duật Luân phải hối hận, rồi đẩy cửa tức giận bước ra.

Ở hành lang lầu mười của Thiên Hà, Diệp Chi thấy bóng lưng của người đàn ông mặc áo sơ mi màu tối trước mặt liền đi nhanh lại.

- Duật Minh.

Người đàn ông đó quay lại, Diệp Chi ngỡ ngàng.

- Cả tôi và Duật Minh cô cũng nhận nhầm nữa sao? _ Duật Vĩ mỉa mai nói.

Diệp Chi biết Duật Vĩ trước giờ không có thiện cảm với mình nên lập tức lùi ra xa.

- Cậu trở lại công ty làm rồi sao? _ Diệp Chi cố lấy sang chuyện khác.

Nhưng Diệp Chi càng lùi, Duật Vĩ càng tiến tới. Càng nhìn về yếu đuối, rụt rè của Diệp Chi, Duật Vĩ càng kinh tởm vì sự giả tạo của Diệp Chi. Duật Vĩ nghi ngờ, Diệp Chi đã cho Duật Minh uống thuốc gì mà Duật Minh yêu Diệp Chi nhiều như vậy. Đến nỗi còn làm cả việc phản bội, nhớ lại chuyện này càng khiến Duật Vĩ tức giận.

- Bây giờ cô nhận nhầm thì không sao nhưng đến đêm tân hôn mà nhận nhầm thì không được rồi. _ Duật Vĩ khinh bỉ nói.

Ba. . .

Diệp Chi tát một cái thật mạnh vào mặt Duật Vĩ, Duật Vĩ tức giận chụp lấy bàn tay của Diệp Chi vừa tát anh. Anh lạnh lùng nói "cô có tư cách gì mà tát tôi". Ngay sau đó liền bị một cú đấm vào má phải. Duật Vĩ buông tay Diệp Chi ra, nhìn kẻ vừa đánh anh là Duật Minh, người anh song sinh của anh. Duật Vĩ phồng má phải, hơi đau, rồi anh cười lạnh khi nhìn Duật Minh che chở Diệp Chi trước mặt anh.

- Có nghĩ cũng không ngờ người anh song sinh của mình, đánh mình vì một người con gái đó. Thật mai khi nhà họ Trịnh, tôi có đến ba người anh, nếu không họ Trịnh đã đổi thành họ Thẩm rồi. Tôi kinh tởm khi mình chung họ với tên phản bội.hừ! _ Duật Vĩ xoay người bỏ đi.

Duật Minh bị những lời đầy gai của Duật Vĩ đã thương. Anh biết, Duật Vĩ trước giờ không giống như vậy. Anh làm.sai điều gì sao? Không, anh không có làm việc gì sai cả. Sao này người hối hận sẽ là Duật Vĩ không phải anh.

Duật Minh ôm Diệp Chi vào lòng, khẽ nói xin lỗi. Xin lỗi đã làm liên lụy cô xin lỗi đã khiến cô chịu uất ức cùng anh. Vì thế, anh càng yêu cô nhiều hơn.

. . .

Thang máy đến tầng trệt, cửa thang máy mở ra. Diễm Kiều từ bên trong đi ra.

- Nói đi, cô đến đây là có mục đích gì? _ Giọng nam trầm vang lên.

Diễm Kiều dừng bước, nhìn sang bên trái, thấy người đàn ông nhỏ hơn cô ba tuổi, mặc áo sơ mi màu tối, quần tây đen, giày da, đang khoanh tay dựa lưng vào tường đẩy lăng tũ.

Diễm Kiều bất ngờ khi Duật Vĩ ở đây, cô ta liền thay đổi gương mặt, nhào tới ôm lấy Duật Vĩ, mặt úp vào ngực của Duật Vĩ.

- Jason em nhớ anh. Anh đi đâu mà bỏ em ở Mỹ một mình như thế!

Duật Vĩ đẩy Diễm Kiều ra, nhìn Diễm Kiều với cái nhìn giá lạnh. Nếu nói Duật Vĩ kinh tởm Diệp Chi chính thì Diễm Kiều sẽ là mười. Sai lầm nhất trong thời gian du học bên Mỹ của Duật Vĩ chính là hẹn hò với người con gái à không người phụ nữ nhiều mặt này. Trước kia Duật Vĩ đã quen qua vô số loại con gái nhưng trong số đó, Diễm Kiều là người khiến Duật Vĩ ấn tượng nhất về độ đa biến của cô ta. Mới nói lời yêu thương, ôm ấp anh sáng nay, tối lại lên giường với bạn của anh. Nếu anh không vô tình tới nhà tìm bạn anh thì anh sẽ không chứng kiến cảnh cô ta lăng lơ cùng bạn anh rồi. Thật may khi anh chỉ hẹn hò mà chưa chạm vào cô ta. Giờ nhớ lại, thật buồn nôn.

- Có phải cô đến để tìm anh hai đúng không?

Sau khi biết chuyện Diễm Kiều lăng lơ, Duật Vĩ còn biết thêm chuyện Diễm Kiều từng theo đuổi Duật Luân, và từng được Duật Luân làm những điều âm ỉ. Mãi khi Duật Luân và Khánh My kết hôn thì Duật Vĩ mới biết, Duật Luân và anh giống nhau. Đều bị ánh mắt sạch sẽ và xinh đẹp đó bị làm cho ngứa ngáy. Không phải anh yêu Khánh My nên mới hẹn hò Diễm Kiều vì cô ta có đôi mắt giống Khánh My. Mà bởi vì, khi anh vừa sang Mỹ, một mình nơi xa lạ này rất cô đơn. Bất gặp ánh mắt của Diễm Kiều anh chợt thấy gần gũi giống Khánh My. Và tiếp xúc với Diễm Kiều thời gian, anh bị những hành động thả thính của cô dần rung động khiến anh hẹn hò cô ta. Nếu không biết bản chất của cô ta, e rằng anh đã giống Duật Minh như bây giờ.

Diễm Kiều ngăn người, khi Duật Vĩ gọi Duật Luân là anh hai. Cô giờ mới phát hiện, Duật Vĩ có rất nhiều nét giống Duật Luân, thế nên trước khi cô mới điên cuồng dụ Duật Vĩ sa lưới tình yêu của cô.

Thấy thái độ của Diễm Kiều, Duật Vĩ liền biết đáp án, anh bóp cảm Diễm Kiều.

- Tôi cảnh cáo cô không được đến đây thêm lần nào nữa. Anh hai đã có vợ. Loại phụ nữ dơ bẩn như cô không thể nào lọt vào mắt anh hai được đâu, đừng mơ mộng viễn vông. _ Duật Vĩ cảnh cáo.

- Nếu cậu nói vậy thì sẵn đây tôi cho cậu biết. Lần sau, tôi không chỉ tới mà còn ngồi lên vị trí tổng giám đốc nữa đấy. Hiện tại tôi đang giữ mười lăm phần trăm cổ phần của Thiên Hà. _ Diễm Kiều cười nụ đắc thắng. Rồi hất tay Duật Vĩ ra, bỏ đi.

Duật Vĩ bất ngờ bởi điều mà Diễm Kiều vừa nói! Cô ta giữ mười lăm phần trăm, anh chỉ giữ có mười phần trăm trong công ty. Số cổ phần cô ta có hơn cả Duật Minh. Điều này không thể được, Diễm Kiều là kẻ có tham vọng, cô ta lên được chức phó chủ tịch, chắc chắn sẽ chiếm luôn cả Thiên Hà. Anh nên làm một điều gì đó để ngăn chặn việc này. Đáng chết, là cô đồng nào đã bán cổ phần cho cô ta???? Anh phải điều tra rõ mọi chuyện mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tôi Đâu Muốn Khóc

Chiều hôm đó, Khánh My và Duật Luân về nhà bình thường, cứ tưởng dường như không có gì xảy ra nhưng thực tế thì...

Duật Luân tắt laptop, trở về phòng ngủ, vừa mở cửa ra thì một cái gối bay về phía Duật Luân, đập thẳng vào mặt Duật Luân. Nhưng gối này vừa rơi xuống thì gối kia lại tới, rất may là lần sau Duật Luân né kịp.

- Anh ôm hết qua phòng bên ngủ đi! _ Khánh My tức giận nói.

- Đây là phòng của anh, sao anh phải qua phòng khác ngủ?

Trái với vẻ tức giận của Khánh My là sự điềm tĩnh cùng với ôn nhu của Duật Luân. Anh cúi người nhặt gối lên đi tới giường, đặt nó lên giường.

- Được, anh không đi thì em đi! _ Khánh My đứng dậy ôm gối, chặn đi lướt qua Duật Luân.

Duật Luân nắm tay giữ Khánh My lại. Khánh My giật mạnh tay ra mà đi.

Duật Luân đau đầu, phái nữ đúng là loài động vật kì lạ. Sau khi Diễm Kiều rời khỏi công ty thì mọi chuyện vẫn im lặng. Cả trên đường về Khánh My và anh không có một lời cái vãi. Như thực tế đây chính là bình yên trước cơn giông. Duật Luân day day thái dương rồi xoay người đi tìm Khánh My.

Khánh My đi đến cửa, tay đặt lên núm cửa, chưa kịp mở ra thì Duật Luân đột nhiên bế Khánh My lên. Bị bất ngờ bế lên Khánh My có chút hoảng hốt, sau đó vùng vẫy. Khánh My vùng vẫy suốt đường về phòng. Khi Duật Luân chuẩn bị đặt cô xuống giường, Khánh My vùng vẫy vô tình móng tay cô quào một đường đỏ ửng trên cổ Duật Luân đến rướm máu. Khánh My biết mình sai mới ngừng lại. Duật Luân thấy cô ngừng lại lúc này anh mới cất tiếng.

- Em ghen sao?

- Không có! _ Khánh My ngoảnh mặt đi.

Duật Luân ném đồng chặn, gối trên người Khánh My đi, đè lên người cô, ôm lấy cô.

- Vậy em đang phát tiết chuyện gì? _ Duật Luân hỏi vào tai Khánh My.

- Anh còn nói... Thà hát cho tình nhân nghe còn vợ thì không. _ Khánh My quay mặt lại phát tiết vô tình mũi đụng mũi Duật Luân.

Anh quên mất, dù sao Khánh My cũng chỉ là cô bé hai mươi bốn tuổi.

Duật Luân khẽ cười, nụ cười ma mị.

- Muốn anh hát đến vậy sao? _ Duật Luân hỏi lại.

Khánh My bị gương mặt điển trai đó chút xíu nữa đã đầu hàng. Lấy lại tinh thần trong phút chốc. Đẩy Duật Luân ra, ngồi dậy, nói "đúng thế".

Duật Luân lại cười.

- Muốn anh hát cũng được nhưng phải có điều kiện. Em nên biết không dễ gì chủ tịch như anh phải hát.

Khoé môi Khánh My co giật.

Cô cứ trách sao bốn anh em nhà họ Trịnh đều nhả nhặn, điếm tình riêng chỉ có Duật Vĩ lại tự luyến như thế. Hoá ra Duật Luân cũng có nhưng lại không thể hiện thường xuyên như Duật Vĩ.

- Rõ ràng anh hát cho cô ta nghe không đòi gì sao tới em anh lại đòi!

- Được rồi, anh chịu thua em đó!

Thật ra Duật Luân tính lấy chuyện Khánh My bật đèn xanh cho anh để làm điều kiện. Nhưng thật sự thì anh không đầu lại Khánh My. Ai bảo anh yêu cô đến vậy. Đành lựa dịp khác vậy.

Duật Luân im lặng, nhìn Khánh My. Đôi mắt Khánh My đang chờ mong anh. Thật ra thì có một bài hát, bài hát này đã rất lâu rồi. Cứ mỗi lần hát lên như cả một ký ức đau thương của anh từ kiếp trước trở về.

Tôi đâu có muốn khóc khi tình em xa đòi tôi

Tôi đâu có muốn khóc khi nhìn em bên người ta

Nhưng tự ứa ra dòng lệ xót xa

Lòng nín nhưng lệ cứ tuôn

Bao năm tôi vẫn khóc khi lòng chợt nghĩ về em

Đêm khuya tôi lái xe trên đường xa tôi khóc òa

Vì buồn quá đi vì tiếc nuôi em

Tình tôi khi đó là tất cả người ơi là mối tình đầu

Người đàn ông mà cứ phải khóc vì em

Là người ta yêu yêu em quá nhiều

Còn gì đâu bằng đánh mất người yêu

Tình đẹp khi tình đang dở

Người đàn ông mà cứ phải nhớ một mình em

Là người ta yêu yêu em suốt đời

Dù mai sau có hạnh phúc với ai

Nhưng lòng anh vẫn

Nghĩ về em thôi. Duật Luân định hát đoạn cuối nhưng câu hát buột phải nuốt ngược trở vào trong khi thấy Khánh My khóc không một lý do. Duật Luân nào biết lý do Khánh My khóc là đau lòng vì anh.

Bình thường Khánh My không hờ ra là khóc như đứa trẻ thế đâu nhưng mà gần đây thì dường như sắp trở thành như vậy. Bởi vì trong vô thức cô nhận ra, anh luôn là điểm mềm yếu nhất trong lòng cô.

Nếu có một người đàn ông dùng cả cuộc đời chỉ để được ở bên cạnh bạn thì xin bạn hãy giữ chặt anh ấy bên mình. Vì một khi mất đi anh ấy rồi sẽ chẳng còn người đàn ông nào ngốc nghếch ở bên cạnh bạn như anh ấy nữa.

- Đừng khóc, nhìn em khóc anh rất đau lòng._ Duật Luân kéo Khánh My lại, ôm cô vào lòng.

Khánh My im lặng không đáp vốn chỉ còn tiếng thút thích nhưng nghe Duật Luân lo lắng hỏi Khánh My như đứa trẻ lại khóc òa lên.

- Ngoan, đừng khóc!

- Đồ ngốc, anh đúng là đồ ngốc, em không xứng để anh làm vì em nhiều chuyện như vậy!_ Khánh My cuối cùng cũng lên tiếng, đau lòng mắng Duật Luân.

- Ngốc như vậy mới xứng với nàng khờ như em._ Duật Luân cũng hiểu ra chuyện Khánh My khóc. Dù anh không hiểu hết mọi chuyện nhưng anh chỉ biết Khánh My khóc vì anh. Như vậy là đủ rồi.

Kiếp trước, không biết bao nhiêu lần Duật Luân vỗ Khánh My ngừng khóc. Nhưng đáng tiếc, những lần khóc đó, Khánh My đều khóc vì Duật Thiên

không phải anh. Để được cô khóc vì anh, anh phải làm rất nhiều thứ.

Khánh My nói rất đúng, anh đúng là một kẻ ngốc. Bởi vì là một tên ngốc nên anh đã đánh đổi cả một kiếp, một cuộc đời chỉ để bên em, dù cho em mãi chẳng bao giờ là của anh. Nào ai biết, để có được hạnh phúc như bây giờ anh buộc phải trả giá đắt. Đau khổ có, tổn thương có, thậm chí là cái chết.

Đỗ Khánh My một lúc thì cô cũng ngủ, Duật Luân cười khổ, anh không biết anh là chồng Khánh My hay là vú nuôi của Khánh My nữa. Với anh dù là gì cũng được, chỉ cần bên cạnh Khánh My mãi mãi về sau là được rồi.

Duật Luân đắp chăn cho Khánh My, sao đó anh rời giường, qua phòng đọc sách, ngồi vào ghế sofa, châm một điếu thuốc hút và ngắm cảnh đêm bên ngoài. Kì thật thói quen hút thuốc này trước nay anh không hề có, thậm chí là khi du học bên Mỹ cũng không có nhưng kể từ kiếp trước, khi chứng kiến cảnh Khánh My cảm dỗ Duật Luân. Nhìn thấy cảnh Khánh My quý, chán trước Duật Thiên để xin thành toàn cho cô và Duật Luân kể từ đó thuốc lá dường như trở thành bạn của anh mỗi khi anh thấy cô đơn, kể cả rượu. Sau khi Khánh My kết hôn với Duật Thiên, chứng nghiện thuốc lá của Duật Luân trở nên nặng hơn. Mỗi ngày, số lượng bao thuốc lá của Duật Luân đã hút trên năm gói.

Cứ mỗi khi trời càng về khuya, Duật Luân không ngủ được, lấy xe lái đi khắp nơi trong thành phố một cách vô thức mà không biết đích tới là nơi đâu. Để cuối cùng dừng lại thì Duật Luân nhận ra, hóa ra không phải lý trí đưa anh đến nơi này mà chính là trái tim anh dẫn lối. Cứ thế, như một kẻ ngốc luôn đứng phía sau Khánh My quan sát cô mỗi ngày lẫn đêm. Những đêm cố gắng uống thật say, thật say để lý trí và trái tim một mõi ngủ quên, không đi đến nhà nhìn trộm Khánh My từ xa nữa. Nhưng đáng tiếc, anh không đến thì trong cơn say anh lại bật khóc ôm khung hình của Khánh My gọi tên Khánh My trong cơn say triền miên cùng màn đêm vô tận. Là đàn ông nhưng số lần anh khóc vì Khánh My không biết bao nhiêu lần. Người anh nói anh lụy, anh đều mặc kệ, họ không là anh họ làm sao biết sự sống của anh đều thu nhỏ vào thành một Khánh My. Thế nên, khi Khánh My mất, sự sống của anh cũng bằng không.

Nhìn khói thuốc bay lượn lơ trong không trung Duật Luân khẽ cụp mắt. Kì thật, chỉ cần có Khánh My bên cạnh điều khó khăn cách mấy anh đều sẽ làm được. Chứng nghiện thuốc khó cay ở kiếp trước Duật Luân cũng dần bỏ được, tuy vẫn còn nhưng chỉ thỉnh thoảng. Khi Duật Luân nằm mơ thấy ác mộng kiếp trước, giặt mình tỉnh dậy dường như không thể ngủ nữa khi ấy anh lại hút thuốc. Khi kết hôn rồi anh bỏ hẳn, nhưng hồ nay vô tình nhớ lại chuyện cũ, dù đã hạnh phúc nhưng lòng anh lại lo lắng. Sợ một ngày nào đó nó sẽ bay mất, khi đó anh không dám chắc rằng anh sẽ trở thành như thế nào.

Đột nhiên, từ phía sau có một vòng tay nhỏ bé ôm lấy vai Duật Luân từ phía sau, cả người của Duật Luân như hóa đá.

- Vẫn chưa ngủ sao? _ Duật Luân dập tắt điếu thuốc quay lại nói.

Khánh My không đáp lại, mà áp môi lên môi Duật Luân, chủ động hôn lấy anh. Hành động bất ngờ của Khánh My khiến Duật Luân có chút ngạc nhiên.

Em phải làm sao để lấp đầy khoảng trống trong anh? Phải làm thế nào để lấp đi những tổn thương mà trong quá khứ em đã gây ra cho anh? Anh có biết nhìn anh buồn em cũng chẳng vui gì. Nhìn anh càng cô đơn em càng cảm thấy đau lòng!

Nhưng nụ hôn của Khánh My không giống như đùa nghịch thường ngày mà nó mang theo chút lửa cùng với đó là hành động bạo gan. Tay Khánh My hông ôm cổ Duật Luân mà luồn vào trong áo anh, cố gắng cởi áo ở nhà của anh ra. Duật Luân liền ngừng lại, đẩy Khánh My ra.

- Em biết mình đang làm gì không? _ Anh chỉ sợ Khánh My sẽ hối hận. Bởi hành động Khánh My hôm nay quá bất thường.

- Anh biết và em hiểu rõ bản thân mình muốn gì? _ Khánh My nghiêm túc nhìn Duật Luân.

- Tại sao em lại đột nhiên làm vậy? _ Duật Luân muốn biết lý do tại sao Khánh My chủ động.

Lúc này Khánh My chột ngẩn ra. Cô cũng không biết bản thân tại sao lại làm vậy?

Lý trí không thể nghĩ ra được nguyên nhân nhưng trái tim đã cho ra câu trả lời.

- Bởi vì em yêu anh. Em sợ mất anh! Duật Luân, chúng ta có con được không?

Sự xuất hiện của Diễm Kiều khiến Khánh My nảy sinh cảm giác lo sợ, sợ Duật Luân một ngày nào đó sẽ bị cướp mất. Sợ Diễm Kiều sẽ dùng thủ đoạn kiếp trước của Khánh My với Duật Thiên cho Duật Luân. Cô rất sợ, sợ hôn nhân của cô có một vết nứt không thể hàn gắn lại.

Duật Luân khá bất ngờ vì câu trả lời của Khánh My. Hóa ra, cả cô và anh đều sợ mất nhau, nếu vậy thì chi bằng cả hai hãy nắm tay nhau thật chặt đi trên đoạn đường dài từ nay cho đến mãi mãi về sau.

Duật Luân áp Khánh My lên tường, định hôn thì Khánh My ngăn lại. Duật Luân không hiểu nhìn Khánh My

- Về phòng ngủ vẫn tốt hơn. _ Khánh My ngượng ngùng nói.

- Được _ Duật Luân mỉm cười.

Phé phốc Khánh My lên, đem Khánh My về phòng.

...

Hôm sau, Duật Vĩ từ một quán cà phê bước ra, đi tới xe, tay đặt lên cửa xe chuẩn bị mở ra thì thấy bên đường một bóng hồng xa lạ nhưng quen thuộc đó làm anh chú ý. Nhưng sự chú ý đó không kéo dài quá ba phút thì Duật Vĩ đã mở cửa xe bước vào và lấy xe đi. Xe Duật Vĩ chạy về hướng Bắc còn bóng hồng nhỏ bé kia lại đi về hướng Nam.

Duật Vĩ chạy một chút thì bánh xe chuyển bánh quay về hướng Nam chạy đi. Một chiếc xe chạy qua Linh Lan, để lại một đồng khối bụi từ xe khiến cho Linh Lan phải nhúm mày.

- Muốn chết hay sao chạy kiểu đó như thế? _An Hạ bực bội nói.

- Chạy như vậy có ngày _Linh Lan không nói gì nhiều chỉ nhún nhún nói ra năm từ rồi ặc ặc đi tìm nhà tiếp.

Lựa chọn sai lầm nhất của Duật Vĩ trong hai mươi mấy năm chính là chọn sai đường đi, đi nhầm ngay đường kẹt nhất để giờ không thể quay đầu đi lại đường khác.

Không hiểu sao trong tiếng xe ồn ào của con đường này, tai Duật Vĩ lại nghe được giọng mềm mại của Linh Lan, khiến anh không nhận được mà hạ kính xe xuống nhìn.

- Tìm đã khắp con đường gần đây rồi không thấy chỗ nào để cho thuê phòng, _An Hạ chán nản thờ dài.

Linh Lan cũng thờ dài, cúi đầu đau khổ nói.

- Chẳng lẽ số tao không thể tự lập được sao?

Duật Vĩ vốn định nghe thêm nhưng những xe sau đã bóp còi inh ỏi nhìn lại, xe trước đã chạy đi, Duật Vĩ cũng không buồn mà nán lại nghe tiếp cuộc hội thoại nữa nên cũng chạy đi. Khi Linh Lan vừa ngẩng đầu lên thì cửa kính xe Duật Vĩ cũng kéo lên và xe anh cũng chạy đi. Thực ra không chỉ hai lần họ vô tình lướt qua nhau mà đã rất nhiều lần như thế, chỉ là khi ấy họ không biết sự tồn tại của nhau mà thôi. Vậy cuối cùng là họ vô duyên hay duyên thực sự chưa tới?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đỉnh Điểm Của Mâu Thuẫn

- Sao thế! Trong người đã khoẻ hơn chưa?

Khánh My nghe câu hỏi ấy, mặt đang nhìn ra khung cảnh ngoài cửa xe nghe thế liền quay qua nhìn con sói xám, đang choàng móng vuốt trên tay cô. Khánh My quên mất, dù Duật Luân có nhẫn nại tốt đến mấy, bình thường lạnh lùng như không có chuyện gì đến mấy thì quy cho cùng anh vẫn mãi là đàn ông. Một đêm phóng túng cùng anh, hậu quả là ngày hôm sau Khánh My ngủ tới 10h trưa mới dậy, trên người thì đầy dấu tích của anh để lại, bước xuống giường thì chân mềm nhũn hẳn ra. Đúng là giống như trong ngôn tình hay miêu tả.

- Anh nghĩ thử xem? _ Khánh My nhún mày nói.

- Lần sau anh sẽ nhẹ hơn! _ Duật Luân khề thì thầm vào tai Khánh My.

Khánh My híp mắt nhìn Duật Luân, chẳng hiểu sao trong mắt Khánh My, Duật Luân mọc ra hai tai sói trên đầu.

- Anh lo mà tập trung lấy xe đi, _ Khánh My đẩy Duật Luân ra.

Đèn xanh bật lên, tiếng còi xe inh ỏi từ phía sau phát ra, buột Duật Luân phải ngừng giờ trò thả dề lại.

Vốn dĩ, Duật Luân định hôm nay chở Khánh My đi chụp ảnh cưới nhưng mà mấy dấu tích trên người Khánh My vẫn chưa mất nên đành chờ vậy.

- Anh chở em đi đâu thế? _ Khánh My lúc này mới ngăn người hỏi.

- Về nhà của ba mẹ anh. Ba mẹ gọi chúng ta qua nói Duật Minh dẫn Diệp Chi về nhà ra mắt. Sẵn đây anh sẽ nói cho cha mẹ biết chuyện của chúng ta.

Nói sao? Cũng phải thôi, cái gì cũng đã xảy ra rồi giấu làm chi nữa.

Xe tới nhà họ Trịnh, Duật Luân nắm tay dẫn Khánh My vào nhà. Ở sô pha chỉ có Duật Minh và ông Trịnh ngồi ở đó. Khánh My và Duật Luân chào ông Trịnh. Khánh My cũng kêu ông bằng ba. Đúng lúc bà Trịnh đi ra, Khánh My và Duật Luân chào bà. Thấy hai người đeo nhẫn cưới bà Trịnh kinh ngạc.

- Hai đứa...

- Tụi con đã kết hôn rồi mẹ._ Duật Luân nắm chặt tay Khánh My, cả hai nhìn nhau cười.

Ông bà Trịnh ngây ngốc ra một lúc rồi bật cười, nói tốt mọi chuyện rất tốt.

Lúc này Khánh My và Duật Luân mới thấy Diệp Chi. Khánh My và Diệp Chi khẽ chào nhau. Khánh My chỉ nghe mọi người trong Thiên Hà nói tốt về Diệp Chi nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Giờ thì gặp thấy đúng như lời đồn, người con gái dịu dàng như nước, bốn từ nét na, thủy mị gắn lên người Diệp Chi chắc chắn sẽ không uống. Diệp Chi nhìn có vẻ khá yếu đuối rất thích hợp với Duật Minh. Người đàn ông mạnh mẽ, che chở cho cô ấy.

- Com đã nấu xong rồi mọi người vào ăn nào? _ Bà Trịnh nói.

- Thằng nhóc Duật Vĩ này, tối giờ này chưa về sao? _ ông Trịnh nhìn ra cửa trông ngóng Duật Vĩ.

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo tới.

- Ba đang nhắc con sao? Đã bao ngày không gặp có phải hai người đã nhớ đứa con trai này rồi phải không?

Duật Vĩ bước vào nhà, ôm lấy bà Trịnh. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu tối, quần jean và giày thể thao. Tóc bỏ luống, không vuốt lên nhưng nhìn vẫn đẹp trai.

- Có mặt đủ rồi thì mọi người vào ăn đi._ bà Trịnh vỗ nhẹ lên tay Duật Vĩ đang ôm vai bà.

Duật Vĩ buông ra, xoay qua nhìn Khánh My vô tình thấy dấu hôn trên cổ cô liền nở nụ cười gian ác đi lại choàng tay qua vai Duật Luân thông báo với mọi người là nhà này sắp có cháu bé rồi. Ông bà Trịnh tưởng Duật Vĩ liền có chút ngỡ ngàng. Ông Trịnh mắng Duật Vĩ không theo phép tắc làm chuyện mất mặt gia đình còn mạnh mẽ lên tiếng. Bà Trịnh thì kêu anh đem cô gái đó về. Nghe hai ông bà, người nói một câu khiến đầu Duật Vĩ đầy vạch đen. Ai nói út là sướng chứ? Làm cái gì cũng bị la.

- Con đâu nói con, con nói anh hai kia. Cha mẹ chửi anh ấy đi, lấy gia pháp ra mà đánh.

Mọi người khá ngạc nhiên khi Duật Vĩ nói thế, Khánh My là người trong cuộc nhưng lại ngạc nhiên nhất. Cô nhìn Duật Luân, rồi lại nhìn ông bà Trịnh. Nhưng thái độ ông bà Trịnh không gắt gao như với Duật Vĩ lúc nãy. Mà lại vui vẻ hỏi thăm Khánh My, khiến Khánh My ngượng đỏ mặt. Từ từ giải thích là không có gì.

Duật Vĩ thấy ông bà Trịnh không la một tiếng mà còn hơn hờ vui vẻ nữa làm anh cảm thấy uất ức.

- Nhà này phân biệt đối xử với con quá rồi. Con nghi ngờ có phải là năm xưa cha mẹ nhốt con ở ngoài đường đem về?

- Con muốn được như anh hai con thì dẫn về đây ra mắt cha mẹ cô con dâu đi. Cả nhà bây giờ chỉ còn mỗi con chưa có gia đình thôi đấy!

Bà Trịnh liền từ tốn nói khi nghe Duật Vĩ phân bì.

Nhắc tới hôn nhân Duật Vĩ lại tỏ thái độ né tránh không quan tâm.

Nói cho cùng nhà còn anh và anh cả mà, đâu có mỗi anh. Anh nhớ rõ cả nhà không chấp nhận hôn nhân đồng giới mà, sao không nhắm vào anh cả mà bẻ lấy sang anh rồi. Anh chỉ mới gần hai mươi lăm thôi mà kêu anh lấy vợ rồi, cho anh xin đi anh vẫn còn muốn hưởng thụ cuộc sống tự do độc thân lắm. Anh không muốn ký giấy trung thân sớm như vậy đâu.

Duật Vĩ cất đề tài hôn nhân và gia đình, kêu mọi người ăn cơm. Đi vào tới bàn thấy Duật Minh và Diệp Chi đang chuẩn bị cơm thì thần sắc của Duật Vĩ trầm xuống.

Anh xoay người trở ra, nói anh còn một việc chưa làm anh đi trước, xin lỗi mọi người.

Vừa xoay người đi ra bị Duật Luân giữ lại. Duật Luân kêu Duật Vĩ ở lại ăn bữa cơm với gia đình rồi hãy đi.

Duật Vĩ lạnh lùng nói:"xin lỗi bữa cơm này em nuốt không trôi!".

Duật Luân thấy thế không giữ nữa, buông tay Duật Vĩ, Duật Vĩ đi được vài bước thì bị câu nói kêu đứng lại của Duật Minh khiến anh không thể đi được nữa. Duật Vĩ trước giờ rất nghe lời các anh của mình nhưng vì chuyện xảy ra ở buổi đầu đầu hôm trước khiến anh trở nên không nghe theo nữa. Nhưng vì thói quen lâu ngày nhất thời khiến bản thân không thể thay đổi được nên khi Duật Minh kêu đứng lại Duật Vĩ liền đứng lại, chỉ là không hề xoay người lại đối mặt.

Khánh My tới bây giờ không hiểu giữa cặp song sinh này xảy ra chuyện gì khiến thái độ Duật Vĩ trở nên kì lạ như thế. Rõ ràng lúc này là rất vui vẻ mà sao bây giờ lại như thế.

Chuyện này không chỉ mỗi Khánh My không biết, cả ông bà Trịnh cũng thế. Trước giờ bốn người con trai ông bà luôn yêu thương nhau, chưa bao giờ cãi nhau lần nào vậy mà hôm nay như vậy. Mấy hôm trước ông bà nghĩ Duật Vĩ không về nhà là do tính ăn chơi không bỏ được nhưng hôm nay chứng kiến, thấy rõ Duật Vĩ chán ghét Duật Minh và Diệp Chi. Khiến ông bà nghi ngờ, phải chăng Duật Vĩ không về nhà là do xích mích với Duật Minh?- Đã về rồi tại sao không ở lại ăn bữa cơm mà bỏ đi? _ Duật Minh lạnh lùng hỏi dù trong lòng anh đã biết đáp án.

Con người thật kì lạ, dù biết sự thật rất phũ phàng nhưng vẫn ôm hy vọng nó có thể đáng yêu một chút.

- Anh đã biết đáp án tại sao vẫn hỏi tôi?_ Duật Vĩ vẫn đứng xoay lưng lại nói chuyện như thế.

Tay Duật Minh siết thành nắm đấm khi nghe Duật Vĩ đáp lại lời lẽ như thế. Dù bên ngoài tức giận nhưng trong tim vẫn cứ thấy nhói.

Người ta nói những cặp song sinh đôi khi tâm linh tương thông. Người này buồn, người kia cũng chẳng vui. Như vậy Duật Minh đang đau lòng khi Duật Vĩ làm những việc vô tình như thế đối với anh.

- Chỉ với những suy luận vô lý mà em trở mặt với anh?_ Duật Minh không nhận được nửa nói thẳng.

Ngay sau đó là tràng cười khinh bỉ từ Duật Vĩ vang lên.

- Suy luận vô lý. Chính mắt tôi thấy, chính tay tôi nghe đó là suy luận vô lý sao? Đúng là từ khi anh yêu người con gái như cô ta thì đầu óc anh ngày càng trở nên ngu muội mất rồi. Hừ!

Chính mắt Duật Luân thấy trước hôm đầu thầu, Duật Minh mượn laptop của anh. Hôm sau, phương án của Toàn Cầu lại chẳng sai một ly nào so với phương án của anh, từng câu từng chữ, nếu như Duật Vĩ không chuẩn bị phương án thứ hai thì có lẽ buổi đầu thầu đó đã thua hoàn toàn trong tay Toàn Cầu rồi. Chẳng hề có một suy luận vô lý nào để vu khống Duật Minh cả.

Duật Vĩ không nói thêm lời nào xuống gara lấy xe rời đi. Ông bà Trịnh hoang mang không biết chuyện gì xảy ra, định lên tiếng hỏi thì Duật Luân lên tiếng bảo mọi người vào ăn cơm, đừng quan tâm chuyện không vui nữa.

Mọi người đi vào chỉ còn Duật Minh đứng đó, bàn tay vẫn còn siết thành nắm đấm, siết chặt đến nỗi gân tay nổi lên cả. Đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé, mềm mại nắm lấy tay Duật Minh. Bàn tay Duật Minh lúc này mới thả lỏng nhìn chủ nhân của nó.

- Minh vào trong thôi anh._ Diệp Chi dịu dàng như nước nói với Duật Minh.

Duật Minh nắm chặt tay Diệp Chi, ngón tay của anh đan xen vào ngón tay của Diệp Chi, cả hai cùng nhau bước vào trong.

Về phần Duật Vĩ, sau khi rời khỏi nhà họ Trịnh anh nhận được cuộc gọi. Duật Vĩ nghe máy, chân mày Duật Vĩ chau lại. Xe anh dừng ở đèn đỏ, vô tình anh nhìn sang cửa sổ, qua cửa kính thấy một cô gái ngồi trong tiệm trà sữa trò chuyện và cười đùa rất vui vẻ cùng bạn. Trên bàn có chậu hoa Lan Ý, trong đầu Duật Vĩ chợt nghĩ tới từ "Hoa Lan biết cười". Bất giác chân mày của anh dần ra. Anh tắt điện thoại, đoạn suy nghĩ điều gì đó mãi đến khi tiếng còi xe hối thúc từ xe sau, anh mới mỉm cười mà lấy xe đi.

Duật Vĩ vừa chạy xe đi, cô gái trong quán nhìn ra ngoài cửa kính. Chỉ thấy dòng xe chạy qua lại như bình thường, rồi lại nghe nhỏ bạn nói chuyện về chuyện tình của nó tiếp. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác lúc này có ai đó nhìn cô nhưng quay qua không thấy. Có lẽ dạo gần đây cô bị bài luận văn hành sắp đến rồi.

Có đôi khi trong cuộc sống, ta vô tình lãng lẽ lướt qua một người mà ta không biết rằng mình đã để mất một người mà bản thân đã đợi từ rất lâu.

...

Mấy ngày sau, đến trưa thì vợ chồng Duật Luân mới vào công ty. Mỗi lần vào công ty thì Khánh My đều mang một thần sắc mệt mỏi đến công ty do thiếu ngủ và do "vận động" quá sức. Kể từ ngày Khánh My bật đèn xanh cho Duật Luân thì bản chất sắc lang của anh bại lộ ra trước Khánh My khiến Khánh My. Nhiều lúc Khánh My mệt đến muốn ngủ, nhưng con sói xám nào đó vẫn lên lúc làm bậy. Khánh My phát hiện thì con sói xám kia lại nói rằng "em cứ ngủ đi, còn làm việc quan trọng cứ để anh làm".

Nếu đêm đó yên bình không có việc gì xảy ra thì đến trưa, chắc chắn con sói xám sẽ giờ trò trong công ty. Nhiều lúc vào công ty, Khánh My chẳng thể làm được việc lâu. Làm một chút thì cả người mệt mỏi nằm dài xuống bàn, đến khi tỉnh dậy là đang thấy nằm trên giường của con sói xám nào đó.

- My, Chủ tịch gọi em lên kia._ Phó Trưởng Phòng đi vào nói.

Khánh My nhú mày, không biết "con sói xám" đó gọi cô lên có chuyện gì không hay lại giờ trò lưu manh nữa đây? Nhưng mà dù sao cũng cần đi một chuyến.

Khánh My rời khỏi phòng đi tới thang máy, gặp Duật Vĩ trong thang máy. Chuyện Duật Vĩ và Duật Minh, Khánh My cũng đã biết. Khánh My biết tính Duật Vĩ bình thường không nóng tính như thế nhưng thái độ Duật Vĩ khó chịu với Duật Minh e là chuyện này khó giải quyết. Tạm thời giữ Duật Vĩ ở lại công ty rồi điều tra mọi chuyện sẽ rõ. Khánh My cảm thấy có uẩn khúc nào đó trong chuyện này.

- Cậu chịu trở lại công ty làm rồi sao?_ Khánh My vui vẻ hỏi.

- Không, em đến công ty giúp chị và anh hai làm chút chuyện.

Vừa nói xong thang máy đã vang lên một tiếng "tong". Tới tầng của Duật Luân. Cả hai bước ra khỏi thang máy, đi về phía phòng làm việc của Duật Luân.

Gõ cửa phòng, bên trong truyền ra tiếng Duật Luân cho phép vào, Khánh My và Duật Vĩ mới đẩy cửa bước vào. Duật Vĩ thấy Diễm Kiều trong đó mặt trầm xuống, Khánh My nổi lên suy nghĩ trong đầu là Duật Luân kêu cô lên dẹp tiểu tam. Nghĩ tới việc làm sao phải quét cái con người đó đi, Khánh My

chợt thở dài trong lòng.

- Cô lại đến đây làm gì? _ Đây là câu hỏi của Duật Vĩ chứ không phải Khánh My.

- Tôi đến yêu cầu Duật Luân chuyển chức Tổng Giám Đốc của cậu.

Người con gái này rốt cuộc có ý đồ gì? Lần trước tôi nói yêu Duật Luân, nhắc lại chuyện quá khứ. Bây giờ thì quay lại đòi làm chức Tổng Giám Đốc. Cô ta nghĩ chức Tổng Giám đốc muốn làm là cô thể làm sao? Dù Khánh My không biết cô ta có được ngồi lên vị trí Tổng Giám Đốc hay không nhưng mục đích cô ta khá rõ ràng rồi, ăn không được sẽ phá cho hôi. Cũng lâu rồi Khánh My chưa đấu với ai, nếu cô ta muốn Khánh My sẽ chiến với cô ta tới cùng.

- Cô nên biết, chức Tổng Giám Đốc phải được hội đồng quản trị bầu ra. Không thể nói một hai câu là có thể lên được! _ Duật Luân chưa kịp nói gì thì Khánh My đã lên tiếng trước.

Diễm Kiều đứng dậy đi lại trước mặt Khánh My, khẽ nhếch môi cười.

- Tôi biết, và càng biết hơn hôm nay sẽ có cuộc họp Hội Đồng Quản Trị nên đến đây nói với mấy người vài lên để khi biết chuyện, bớt hoang mang.

Đối với thái độ ngông cuồng, hống hách của Diễm Kiều là thái độ lạnh lùng, đầy nguy hiểm của Khánh My. Khánh My không tức giận hay cho Diễm Kiều một bạt tay để bỏ thói hống hách mà chỉ chớp nhẹ mắt, nụ cười xinh đẹp nhưng đầy nguy hiểm như bông hồng đầy gai nói "vậy sao".

Thái độ của Khánh My khiến Diễm Kiều có chút bất ngờ. Nhìn Khánh My nhỏ bé, yếu đuối như thế ai ngờ lại toả ra sự nguy hiểm đến vậy. Nhưng rất nhanh sau đó Diễm Kiều trở về vẻ bình tĩnh vốn có. Cô ta nói với Khánh My một câu đầy đe dọa trước khi đi.

- Đừng để tôi ngồi vào vị trí Tổng Giám Đốc nếu không cô sẽ mất tất cả từ vị trí nhỏ bé trong tập đoàn này và cả Duật Luân.

- Được, tôi sẽ chờ xem cô làm thế nào để đạt được điều đó! _ Khánh My mỉm cười xinh đẹp nói. Tay búng liên tiếp ba cái rồi chỉ ngón trỏ về phía Diễm Kiều.

Duật Luân và Duật Vĩ ở bên ngoài thấy giữa hai người con gái nổi lên ngọn lửa. Duật Vĩ lo Khánh My sẽ không đấu lại Diễm Kiều. Nhưng Duật Luân lại tin rằng Khánh My dư sức hạ được Diễm Kiều. Kiếp trước, Khánh My từng một mình lặn lội trong thế giới Showbiz đầy rắc rối mà không cần ai giúp đỡ. Trọng Thái mưu mô như thế Khánh My còn xử được, huống chi là chị gái của cậu ta, Diễm Kiều. Nhưng dù thế nào, Duật Luân cũng sẽ âm thầm ở bên giúp đỡ Khánh My. Anh làm sao để Khánh My một mình đấu với hạng người xấu xa như Diễm Kiều được.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: 22: Sự Hy Sinh Của Duật Vĩ

Cuộc họp Hội Đồng Quản Trị diễn ra, từ lúc bắt đầu đã cảm thấy căng thẳng khi có mặt của Diễm Kiều, còn có cả Khánh My. Mọi chuyện càng căng thẳng hơn khi Diễm Kiều đề nghị mọi người bầu lại chức vị Tổng giám đốc trong Thiên Hà. Có một số người phản đối, phân nửa kia đồng ý. Càng cho thấy, việc này đã nằm trong kế hoạch của Diễm Kiều từ lâu thế nên nước cờ hôm nay Khánh My và Duật Luân phải đi cẩn thận mới được. Không để cô ta có cơ hội ngồi vào vị trí đó, nếu không Thiên Hà sẽ bị cô ta làm đảo lộn tất cả.

Khi mọi người chuẩn bị bỏ phiếu thì Duật Vĩ lúc này mới lên tiếng.

- Hôm nay sẵn cuộc họp Hội Đồng Quản Trị. Tôi xin từ chức Tổng giám đốc!

Duật Luân và mọi người bất ngờ. Các Cổ Đông bắt đầu xôn xao. Có một Cổ Đông hỏi lý do tại sao Duật Vĩ từ chức, Duật Vĩ liếc nhìn Duật Minh rồi chỉ nói năm từ: "lòng tin bị phản bội".

Duật Minh trong lòng nảy lửa khi Duật Vĩ nói thế. Vì anh biết, Duật Vĩ bởi vì anh mà mới từ chức. Làm anh em ruột bao nhiêu năm, chỉ vì một chút hiểu lầm mà Duật Vĩ làm như vậy. Làm thế chẳng khác nào công khai với mọi người là vì anh khiến Duật Vĩ uất ức mà từ chức?

- Nếu như vậy thì chuyển qua cho cô Diễm Kiều đi, cô ta chẳng phải cũng có 10% cổ phần hay sao? _ Một Cổ đông khác nói.

Diễm Kiều khẽ mỉm cười. Thật ra cô đã tính trước mọi chuyện, số cổ phần cô nắm tuy không bằng Duật Vĩ nhưng do Duật Vĩ và Duật Minh đang trở mặt nhau. Bây giờ bầu chọn, cô chắc rằng cô sẽ được Duật Minh bỏ phiếu, vị trí Tổng giám đốc nằm gọn trong tay cô. Nhưng ai ngờ mọi chuyện càng thuận lợi hơn khi mâu thuẫn của Duật Minh và Duật Vĩ đã lên đến đỉnh điểm khiến Duật Vĩ phải từ chức, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Diễm Kiều.

Bây giờ cô cứ tận hưởng cảm giác trên mây đi, một lát sao tiêu sẽ kéo cô xuống mười tám tầng địa ngục. Duật Vĩ nhìn về mặt đắc ý của Diễm Kiều, thầm nói.

- Đúng thế, chúng ta khỏi cần bầu chọn cứ chọn cô Diễm Kiều là xong.

- Đúng vậy!

- Tôi cũng đồng ý!

- Tôi cũng vậy!

Các Cổ đồng lần lượt lên tiếng nói.

Ngay lúc này Khánh My cảm thấy lo lắng, cô nghĩ bản thân cần phải làm gì đó để ngăn ngừa hậu quả này mới được nếu không thì... Đang lúc rối rít có bàn tay nắm lấy tay Khánh My từ phía dưới, khiến Khánh My ngăn người nhìn Duật Luân. Duật Luân mỉm cười trấn an Khánh My. Thấy ánh mắt Duật Luân trầm ổn, Khánh My cũng cố định thần lại. Nếu Duật Luân không lo cô cần gì phải lo. Chỉ cần tin ở Duật Luân là được.

- Xin các vị hãy cho tôi nói hết lời của mình._ Duật Vĩ lên tiếng dẹp loạn khiến mấy tiếng hùa theo im phăng phắc nghe anh.

- Đây là toàn bộ giấy tờ mà tôi đã sang nhượng cổ phần cho cô Trần Khánh My. Và sẽ đề cô ấy làm Tổng giám đốc tân thời. Với số cổ đông cô ấy hiện có và số cổ phần của tôi, hiện cô ấy có 17% cổ phần công ty...

- Tôi một phiếu bầu cho cô Trần Khánh My._ Duật Luân lên tiếng khi Duật Vĩ chưa nói hết câu.

Khoé môi Duật Vĩ khẽ giật. Ông anh này, chuyện gì không nhanh liên quan đến vợ là trở thành thần tốc.

- Tôi cũng bỏ cho cô Trần Khánh My _ Diệp Chi lên tiếng

- Tôi bầu cho cô Trần Khánh My._ Duật Minh cũng nói.

Duật Minh từng nghĩ nếu bầu cử giữa Duật Vĩ và Diễm Kiều hiện giờ, anh sẽ bỏ phiếu cho Diễm Kiều nhưng giờ đổi thành Khánh My. Duật Minh biết năng lực Khánh My không tệ. Nhưng vừa ra trường vào làm chức nhỏ, chức vị ấy không phù hợp để Khánh My bộc lộ tài năng quản trị của cô nên Duật Minh bỏ một phiếu giúp cô. Anh chắc rằng khi anh bỏ phiếu cho Khánh My thì Cổ đông khác sẽ theo anh, bỏ phiếu cho Khánh My vì họ là những người biết nắm bắt thời cơ.

Việc Khánh My được đề cử cho vị trí Tổng giám đốc nằm ngoài dự tính của Diễm Kiều. Cô có nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới việc Duật Vĩ dùng chiêu này. Nếu Khánh My ngồi vào vị trí Tổng giám đốc thì mọi kế hoạch cô định sẵn buộc phải hủy bỏ sao? Không, không thể nào, cô không thể bỏ nó được. Bằng mọi giá cô phải có được một vị trí trong Thiên Hà.

Kết thúc cuộc bầu cử cho vị trí Tổng giám đốc, Khánh My được 6 phiếu cộng thêm phiếu tự bầu cho bản thân là 7 phiếu hơn Diễm Kiều một phiếu nên chức vị Tổng giám đốc thuộc về Khánh My. Duật Luân là người khởi xướng câu chúc mừng và tràn pháo tay. Những cổ đông khác cũng hùa theo bắt trước.

Về chuyện này, thật tình thì không chỉ Diễm Kiều kinh ngạc mà cả chính bản thân của Khánh My cũng bất ngờ. Khánh My nào nghĩ sẽ ngồi vào vị trí này. Cô chỉ nghĩ, bản thân xuất hiện trong cuộc họp này chỉ trên danh nghĩa là cổ đông thôi, chỉ muốn hỗ trợ Duật Vĩ giữ được chức Tổng giám đốc, không để Diễm Kiều có cơ hội chen chân vào nhưng ai ngờ cuối cùng Duật Vĩ là tặng hết số cổ phần mà anh có cho cô. Còn đề cử cô vào vị trí không hề nhỏ này. Nói thật lòng, cô chưa từng nghĩ tới bản thân ngồi vào vị trí này sớm như thế. Tóm lại, việc này vẫn khiến cô bất ngờ không hề nhỏ. Nhưng dù sao cũng không để Diễm Kiều chen chân vào là được.

Thế nhưng mọi chuyện chuyển biến lại đi quá giới hạn của nó, khi Duật Minh đề nghị cho Diễm Kiều ngồi vào vị trí Phó Tổng giám đốc. Việc này khiến suýt nữa Duật Vĩ nhào tới nắm cổ áo, đâm cho Duật Minh vài phát để thức tỉnh anh, để anh nhận ra bản thân đang làm việc gì. Nhờ ánh mắt của Duật Luân như ngụ ý kêu Duật Vĩ nhẫn nhịn, nên Duật Vĩ im lặng bỏ qua theo ý của Duật Luân. Còn Duật Luân cũng đồng ý cho Diễm Kiều ngồi vào vị trí Phó Tổng giám đốc.

Thực chất, anh làm như vậy chẳng qua là chỉ muốn xem trong hồ lô của Duật Minh và Diễm Kiều có bán thuốc gì thôi. Và ngay từ đầu Duật Minh đề nghị, anh đã vạch sẵn ý nghĩ này. Nếu Duật Minh thật sự phản bội Thiên Hà, tiếp tay cho Diễm Kiều hay Toàn Cầu thì anh sẽ không niệm tình nghĩa anh em ruột nữa mà ra tay hạ sát thẳng. Anh không thể một chút tình cảm mà ảnh hưởng đến công sức xây dựng của cha anh bao năm qua.

Cuộc họp kết thúc, các cổ đông ra về, Duật Minh và Diệp Chi cũng chuẩn bị rời khỏi ngay lúc ấy Khánh My đi đến trước mặt Duật Minh nhìn Duật Minh với ánh mắt thất vọng.

- Từ khi biết chuyện cậu và Duật Vĩ. Minh luôn nghĩ có gì đó khiến cậu chịu uất khúc nhưng hôm nay khi cậu nói ra đề nghị ấy mình chợt rút suy nghĩ đó về. Minh mong những gì cậu làm là đúng và không khiến mình với mọi người thất vọng.

- Thật xin lỗi, trước tiên đã khiến cậu thất vọng._ Duật Minh chỉ để lại một câu rồi lạnh lùng lướt qua Khánh My, rời khỏi phòng họp.

Khánh My đứng ở đây nhìn bóng lưng Duật Minh đang rời khỏi cô nhận ra, Duật Minh không còn là chàng trai năm xưa nữa. Không còn là cậu bạn thân hay tự luyến, đi treu ghẹo cô nữa. Mọi thứ dường như đều thay đổi theo thời gian. Cuộc sống là vậy, cây đến mùa thì sẽ thay lá, người đến lúc cũng sẽ thay lòng. Nhưng trong lòng cô rất mong, cô và Duật Minh không đổi đầu nhau.

Duật Vĩ đi lại an ủi Khánh My. Vỗ vỗ đầu Khánh My như vỗ đầu một đứa trẻ đến nỗi Duật Luân phải lên tiếng nhắc nhở Duật Vĩ việc Khánh My là chị

dầu của anh, anh mới nhớ ra và rút tay về.

Dù bị Duật Vĩ đùa nhưng Khánh My vẫn cảm kích Duật Vĩ tặng toàn bộ số cổ phần cho cô. Cô không nghĩ Duật Vĩ lại tặng cô bất ngờ như thế.

- Coi như quà cưới em tặng cho hai người. Với lại, em thả để một thằng đàn ông như Khánh My làm chị dâu em đỡ hơn người bản thủ như Diễm Kiều!

Khánh My nghe xong lời này của Duật Vĩ, nuốt bao nhiêu sự cảm kích trở ngược vào trong, khoé môi giật giật. Thật đúng là đầu cô lũng lổ rồi sao mà đi cảm kích Duật Vĩ. Nhưng nói thật lòng, món quà cưới rất lớn, dù không muốn nhận thì cũng đã là của cô rồi, Khánh My chỉ có thể chấp nhận thôi. Sau này, quà cưới của Duật Vĩ, cô và Duật Luân sẽ tặng một món lớn hơn như thế. Nhưng mà Duật Vĩ chuyển hết cổ phần cho cô rồi, Duật Vĩ sẽ làm gì?

- Cổ phần em sang cho My hết, còn em thì sao? _ Duật Luân ngày hôm nay cũng cảm động với cậu em út này.

Người ta nói, đồng vợ đồng chồng, tâm tư tương thông. Vợ nghĩ đến việc đó, chưa kịp hỏi thì chồng đã hỏi dùm rồi.

- Thật ra qua Mỹ em học ngành IT chứ không phải quản trị kinh doanh. Em hiện đang có cảm hứng và đang tìm hiểu sâu để viết ra app đó nên em dự định sẽ lập công ty riêng cho mình.

Đến nước này, Duật Vĩ không giấu nữa mà thú thật với Duật Luân, dù Duật Luân có ngăn cản nhưng mọi thứ cũng đã vào tay của vợ anh rồi, anh không lẽ bắt vợ anh trả lại cho Duật Vĩ. Với một người yêu vợ như Duật Luân, Duật Vĩ chắc chắn rằng Duật Luân sẽ không ngăn cản Duật Vĩ. Chỉ có thể bắt lực mà thành toàn cho Duật Vĩ thôi.

Bốn người con trai nhà họ Trịnh, mỗi người đều có đam mê riêng. Duật Thiên thì đam mê đóng phim ảnh, Duật Luân đam mê làm idol nhưng đáng tiếc vì sự cố anh đã từ bỏ. Duật Minh là người duy nhất đam mê kinh doanh, còn anh thì đam mê công nghệ. Ngay từ nhỏ anh đã thích những món đồ công nghệ, khi lớn tình cảm anh dành cho nó sâu đậm hơn. Nên khi qua Mỹ, thay vì học ngành quản trị kinh doanh theo ý ba mình thì Duật Vĩ học làm lập trình viên và mang một ý định lập công ty riêng khi ra trường. Đáng tiếc do chưa đủ kinh phí và chưa có kinh nghiệm kinh doanh, đấu trên thương trường nên Duật Vĩ ở lại Thiên Hà phụ Duật Luân một thời gian cũng như học hỏi từ người anh trai tài giỏi trong giới kinh doanh này để sau này còn có thể tự đấu tranh, nay anh nghĩ đủ bài học để tự lập mọi thứ cho bản thân. Nhưng việc Duật Vĩ chuyển cổ phần cho Khánh My còn có mục đích khác, đó là...

- À chị dâu, căn nhà ở quận X của chị cho em được không?

Từ lúc trợ lý của Duật Vĩ gọi thông báo là Diễm Kiều sẽ vào công ty, đòi vị trí Tổng giám đốc thì Duật Vĩ rất đau đầu và bất lực không thể làm gì để ngăn cản Diễm Kiều. Rồi vô tình Duật Vĩ thấy nụ cười của Hoa Lan Nhỏ kia, nhớ chuyện Hoa Lan Nhỏ vẫn đang tìm phòng trọ chợt nhớ ra Khánh My có căn biệt thự riêng nhưng giờ ở chung với Duật Luân nên căn biệt thự đó giờ bỏ trống, đúng lúc Duật Vĩ cũng dọn ra riêng chỉ bằng xin Khánh My căn biệt thự đó. Nghĩ lại, xin không đúng nên Duật Vĩ đã dùng cổ phần này đổi với căn biệt thự của Khánh My. Dù biết số cổ phần trị giá lớn hơn căn biệt thự kia rất nhiều nhưng làm vậy vừa giúp Thiên Hà, vừa giúp Khánh My và Duật Luân cũng tốt, thế nên Duật Vĩ đã làm vậy. Chỉ là mấy năm sau Duật Vĩ cũng không hiểu, tại sao bản thân lại nghĩ ra quyết định sáng suốt như thế. Bởi căn biệt thự kia sắp tới đây sẽ là thời gian hạnh phúc nhất trong khoảng thời gian thanh xuân của Duật Vĩ.

Dù trong lòng Khánh My rất tò mò là Duật Vĩ muốn căn biệt thự của cô để làm gì. Nhưng Khánh My vẫn không ngăn ngại, hào phóng tặng lại căn nhà cho Duật Vĩ. Không lâu nữa cô sẽ sang nhượng giấy tờ nhà cho Duật Vĩ.

...

Duật Minh ra khỏi cửa đi vào thang máy cùng Diệp Chi, gặp Diễm Kiều ở đây. Duật Minh nhấn số tầng mà phòng làm việc của anh ở đó, để thang máy đi tới. Trong thời gian chờ thì Diễm Kiều đưa tay.

- Rất vui khi chúng ta trở thành đồng minh của nhau.

Duật Minh nhìn gương mặt mỉm cười của Diễm Kiều rồi nhìn bàn tay đang đưa ra chờ Duật Minh bắt lấy như kí hiệp ước. Đáng tiếc, Diễm Kiều chờ mãi không thấy Duật Minh đưa tay ra mà chỉ thấy anh cười lạnh và nói:

- Đừng nghĩ tôi làm vậy là giúp cô. Và cũng đừng nghĩ tôi sẽ về phe cô. Tôi là trung - lập.

Duật Minh vừa nói xong, thang máy vang lên tiếng "tong" cửa thang máy mở ra, Duật Minh và Diệp Chi bước ra. Ai ngờ Diễm Kiều đi theo sau.

- Thiên Vũ trị bệnh thành công và đã về nước. Anh họ muốn gặp cô. Nhờ tôi chuyển lời giúp anh ấy rằng, 7h tối mai anh ấy sẽ đợi cô ở sân bóng đá năm xưa. Không gặp không về.

Nói xong Diễm Kiều trở vào thang máy.

Và cô ta không biết, chỉ một câu nói khiến tâm tình của hai người trở nên rối loạn cảm xúc.

Đối với Duật Minh, Thiên Vũ là cái tên khiến Duật Minh mất bình tĩnh nhất. Với cái tên ấy Duật Minh chỉ muốn người đó biến mất trên đời này nhưng vì Diệp Chi, anh không thể làm như thế.

Về Diệp Chi, Diệp Chi bây giờ rất đang rối rắm. Không biết bản thân có nên đi hay không? Càng không biết chừng đây chỉ là kế hoạch chia rẽ cô và Duật Minh của Diễm Kiều. Những lúc như bây giờ là cô nên ở bên cạnh Duật Minh nhất, Duật Minh bị người thân và mọi người hiểu lầm. Không còn ai tin tưởng anh nữa. Không ai tin rằng anh bị người ta hại. Chỉ có cô tin, chỉ có cô khiến Duật Minh trụ vững như thế này. Nếu như cô đi, không biết Duật

Mình sẽ như thế nào. Từ lần đầu gặp anh cho đến bây giờ, anh hoàn toàn xa lạ, không giống Duật Minh mà cô từng quen biết nên cô rất sợ. Sợ khi cô rời khỏi, anh sẽ không còn là Duật Minh thật sự nữa.

Diệp Chi đi vài bước mới phát hiện Duật Minh này giờ chưa đi tức là những điều Diễm Kiều nói với cô lúc nãy, anh cũng đều nghe hết.

- Ngày mai 7h tối anh sẽ đợi em ở khu vui chơi. Anh vẫn chờ đáp án của em.

Duật Minh nói xong rồi đi. Bỏ Diệp Chi đang sầu sả ở lại. Tại sao phải chọn ngay lúc 7 giờ tối chứ. Hai người này thật sự muốn giết cô hay sao. Nhưng mà thời gian ba ngày mà Duật Minh cho cô cũng đã tới rồi, cô nghĩ cũng phải cho Duật Minh một câu trả lời. Nên đi tiếp hay dừng lại của cô và Duật Minh đều chỉ quyết định vào ngày mai thôi.

Tối hôm đó tại nhà của vợ chồng Duật Luân.

- Sao vậy, anh làm gì sai mà bà xã đại nhân lại giận rồi._ Duật Luân ôm lấy Khánh My khi Khánh My đang xem lại toàn bộ tài liệu mà Duật Vĩ giao cho cô.

Kể từ khi cuộc họp kết thúc, Duật Vĩ đi ra, căn phòng chỉ còn hai vợ chồng họ. Duật Luân ôm lấy Khánh My, hôn lấy cô nhưng bị cô từ chối đẩy ra rồi không nói lời nào lạnh lùng bỏ đi. Khi về nhà cũng vậy, Khánh My im lặng nấu ăn, rồi im lặng dọn dẹp sau khi ăn xong dù Duật Luân đã giành rửa bát để thu hút sự chú ý của Khánh My nhưng Khánh My chỉ để anh một mình rửa rồi im lặng đi ra. Im lặng cho đến giờ khiến Duật Luân phải lên tiếng.

Khánh My chỉ lạnh lùng, tiếp tục coi tài liệu mà không ngó ngang gì đến Duật Luân, buộc Duật Luân phải nghiêm túc nói ra.

- Anh biết em đang lo cho anh. Em hãy yên tâm, anh biết bản thân mình đang làm gì.

- Nhưng việc Diễm Kiều vào Thiên Hà quá nguy hiểm. Anh quyết định sai rồi._ Khánh My đóng tài liệu lại, lên tiếng nói những gì trong lòng chịu đựng chiều giờ.

Trái ngược với nỗi bất an lo lắng của Khánh My là sự điềm tĩnh cùng dịu dàng của anh. Duật Luân ôm chặt cô vào lòng, tỉ mỉ cảm lên vai Khánh My.

- Trước giờ anh không làm điều gì sai cả. Hãy tin anh!

Nói không làm điều gì sai thì là nói dối. Trong cuộc đời anh, việc làm sai nhất cũng như đúng nhất chính là yêu em. Nhưng em hãy tin anh, anh luôn có lí do của mình khi quyết định làm điều gì đó. Trước giờ mỗi khi quyết định làm ra điều gì anh luôn chưa cho bản thân một con đường sống để đi ra.

Khánh My gỡ tay Duật Luân đang ôm cô ra. Duật Luân ngẩn lên nhìn cô. Khánh My quay lại nhìn Duật Luân, hai tay ôm lấy Duật Luân.

- Chỉ cần anh nói em sẽ tin.

Duật Luân mỉm cười, vuốt tóc Khánh My rồi từ từ đè Khánh My xuống.

Thật tình, dù thế nào anh cũng không bỏ qua cơ hội nào.

- Luân, nay em không khoẻ._ Khánh My chống tay lên ngực Duật Luân, cau có nói.

- Vậy để anh xem em khoẻ ở đâu được không hử?

Khánh My trừng mắt với Duật Luân. Chỉ có thể trừng một cách bất lực mà không thể ngăn cản con sói xám làm gì cô. Tiếp theo đó là những hình ảnh và âm thanh ái muội tràn ngập trong phòng ngủ của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yêu Em Bằng Tất Cả Những Gì Mình Có

Duật Vĩ dọn đồ chuyển vào nhà Khánh My cho anh. Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thoả, Duật Vĩ viết một bảng "Cho thuê phòng trọ ở trước nhà". Có rất nhiều người đi vào hỏi phòng trọ, thậm chí có các cô gái rất xinh đẹp vào hỏi nhưng Duật Vĩ lại nói vừa có người thuê rồi mãi cho tới khi Linh Lan xuất hiện.

Linh Lan nhấn chuông cửa, đi cùng cô là An Hạ. Cả hai đợi một lúc thì trong nhà sau cánh cổng là một chàng trai, mặc áo phông trắng, quần joggin bước ra mở cửa. Thú thật lòng là Linh Lan không rõ gương mặt của Duật Vĩ khi đứng xe cô bởi cô vốn không để tâm nhan sắc của Duật Vĩ lúc ấy vào trong mắt. Bản thân cứ cho là vô tình gặp xui xẻo thoáng qua trong đời rồi thôi nhưng An Hạ thì lại nhớ, có điều An Hạ không nói ra chỉ kinh ngạc khi thấy người mở cửa là Duật Vĩ.

Ấn tượng lần thứ hai khi Linh Lan gặp Duật Vĩ là anh rất đẹp trai. Hơn nữa là nhìn rất quen như đã gặp qua ở đâu rồi nhưng do bản tính vô tâm, không để ý nên nhất thời không nhớ ra.

- Cho hỏi ở đây cho thuê phòng đúng không ạ. _ Thái độ Linh Lan khác xa với lần gặp do tai nạn trước đó. Giọng cũng không lạnh lùng và đanh đá như lần trước. Ngược lại rất dịu dàng và ngọt ngào. Duật Vĩ chợt nhận ra giọng của Linh Lan rất hay khi dịu dàng.

Thực ra tính Linh Lan không bánh bèo như thế. Bình thường rất cá tính và bá đạo. Nhưng khi gặp những người lạ, mà bản thân cô cần họ giúp thì cô sẽ giấu đi móng vuốt của cọp cái vào trong. Trở thành con thỏ đầy yếu đuối và nhu nhược. Những điều này chỉ cần người thân xung quanh Linh Lan mới biết. Còn người lạ, chỉ gặp qua vài lần như Duật Vĩ bị lừa là phải.

Thấy Linh Lan dịu dàng như vậy, với lại mục đích Duật Vĩ muốn Linh Lan dọn đến đây sống nên anh nhất thời không chọc diện Linh Lan. Có điều, tại sao Duật Vĩ lại muốn Linh Lan dọn đến đây sống, chính bản thân anh cũng không biết mãi sau này cũng vậy.

- Đứng rồi, em vào trong xem đi.

Duật Vĩ cho Linh Lan và An Hạ vào trong nhà, đóng cổng lại. Linh Lan và An Hạ đi theo Duật Vĩ. Phòng của Linh Lan mướn nằm ở dưới cầu thang. Phòng khá rộng rãi và thoáng mát. Còn có phòng tắm chung trong phòng. Nói chung là một phòng thượng hạng. Có cả tủ quần áo và giường, trên giường còn có sẵn đệm, vừa nhìn ai cũng đều ưng ý kể cả Linh Lan.

- Phòng bếp em có thể dùng chung với tôi. Tiền phòng là 800 ngàn một tháng, không cần tiền đặt cọc trước. _ Duật Vĩ khoanh tay đứng dựa lưng vào cửa nói.

- Vậy tôi có thể gặp chủ nhà được không? _ Linh Lan quay lại nhìn Duật Vĩ, hỏi.

- Tôi chính là chủ nhà. _ Duật Vĩ nghiêm chỉnh nói.

Ngay tức thì Linh Lan cần suy nghĩ lại. Căn phòng tốt lắm đó nhưng nhà chỉ có cô và Duật Vĩ, cô nam quâ nữ cô cần suy xét lại. Về điều này An Hạ cũng lo cho Linh Lan nên kêu Linh Lan suy nghĩ lại. Linh Lan nói cần về suy nghĩ lại, hai ngày sau nếu cô đến tức là cô thuê phòng, còn không thì Duật Vĩ cứ cho người khác thuê, sau đó ra về.

Khi Linh Lan về rồi Duật Vĩ bước vào nhà nhìn gương mặt điển trai của mình trong gương. Nhìn tới nhìn lui mặt anh giống những tên dê xồm hay yêu râu xanh lắm sao mà Hoa Lan Nhỏ sợ ở chung với anh? Lúc nãy khi Linh Lan và An Hạ thì thầm, Duật Vĩ đều nghe thấy hết. Nhưng mà dù nhìn ngang dọc thế nào thì mặt anh rất đẹp trai mà. Chẳng phải mấy cô gái trẻ như Hoa Lan Nhỏ của anh luôn thích mấy câu chuyện ngôn tình, được ở chung nhà với soái ca hay sao? Với lại, mấy cô gái trước đến nghe anh là chủ nhà càng muốn thuê, thế tại sao Hoa Lan Nhỏ nghe anh là chủ nhà lại muốn bỏ chạy????

. . .

Trưa ngày hôm sau Duật Vĩ vào công ty thu dọn đồ đạc. Vừa vào tới phòng thấy giấy tờ nhà đất, Khánh My đã đặt trên bàn, Duật Vĩ mở ra xem thì tên anh đã có trong đó. Như lời hứa, Khánh My đã sang nhà cho Duật Vĩ.

- Duật Vĩ, cậu thấy việc Duật Luân cho Diễm Kiều vào công ty làm việc có ổn không? _ Dù Duật Luân đã trấn an nhưng Khánh My vẫn cứ lo

Duật Vĩ thu dọn đồ đạc xong ngồi xuống ghế sofa, dựa vào ghế, chân trái gác lên đùi phải, một dáng ngồi của bậc đế vương.

- Chị yên tâm đi. Anh hai biết anh ấy đang làm gì mà! _ Trái với thái độ lo lắng của Khánh My là sự an nhiên của Duật Vĩ.

- Nhưng mà. . .

- Chúng ta còn Trọng Thế. Trọng Thế yêu anh cả nhiều như thế sẽ không thể đứng về phe Diễm Kiều, dù rằng họ là chị em ruột.

Giờ? Trọng Thế và Diễm Kiều là chị em ruột. Bây giờ Khánh My mới biết đấy. Chà trách lúc đầu khi thấy Diễm Kiều, Khánh My cứ có cảm giác như đã gặp qua ở đâu rồi. Hoá ra là gặp Trọng Thế, cả hai người có nét rất giống nhau. Thật tình, chị em nhà đó đều nhắm vào người đàn ông nhà họ Trịnh. Trọng thể thì yêu Duật Thiên say đắm, còn Diễm Kiều thì Khánh My không chắc tình cảm Diễm Kiều dành cho Duật Luân là thật hay không vì ngoài tình yêu ra thì dã tâm của Diễm Kiều rất lớn, lớn hơn tình yêu mà cô ta hay nói rất nhiều.

Khánh My ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, khẽ cười như con ngốc. Tâm trạng qua nay treo trên cành cây của Khánh My tạm thời có thể gỡ xuống được rồi. Khánh My quên mất, Duật Luân trải đời hơn cô nhiều rồi, thành tích của anh trên thương trường nhiều vô số kể vậy mà ở đó lo cho anh. Không biết từ lúc nào Khánh My lại lo cho Duật Luân như thế. Nhưng mà, kèm theo mỗi một sự quan tâm là tình cảm ngày càng sâu đậm của Khánh My dành cho Duật Luân. Bản thân đã bỏ lỡ một lần nên lần thứ hai đều rất trân trọng. Có rất nhiều thứ bỏ lỡ chính là để mất nhưng cũng có rất nhiều thứ bỏ lỡ chính là sự cố ý của bản thân để tìm cái khác tốt đẹp hơn.

Nhiều người khi đi vào ngõ cụt sẽ đổ lỗi cho ông trời với lý do này nọ. Sẽ than trách trời cao không có mắt. Sẽ luôn trách rằng tại sao bản thân luôn sống tốt nhưng không được đền đáp này nọ còn người ác luôn được hạnh phúc. Thực tế, ông trời mà họ than trách vẫn luôn dõi theo họ. Nếu bản thân đã đi vào ngõ cụt, thay vì ngồi đó than trách thì tại sao bản thân không phá vỡ ngõ cụt đó để tạo ra một đường mới cho chính mình. Đừng cứ than trách khi kẻ mình ghét cứ luôn gặp những điều an lành mà chưa thấy báo ứng. Bởi thật ra, báo ứng chỉ đến khi chính bản thân ta đã không còn hận họ nữa. Giống như Trọng Thế và Khánh My. Kiếp trước, Khánh My tự mình đi vào ngõ cụt. Thay vì mạnh mẽ đứng lên tạo ra con đường mới. Chỉ cần cô đập vài vết nứt trên tường thì bên kia Duật Luân thế nào cũng tiếp ứng để giúp cô tạo ra con đường mới. Ấy thế mà bản thân lại không làm, cứ ngu ngốc yếu đuối cam chịu để cuối cùng tự lập nấp mồm cho chính mình trong ngõ cụt ấy.

Đối với Trọng Thế - Duật Thiên, Khánh My từng xem họ là vết nhơ mà kiếp sau khi tỉnh dậy muốn quimh đi vào ngõ cụt. Thay vì mạnh mẽ đứng lên tạo ra con đường mới. Chỉ cần cô đập vãi vết nứt trên tường thì bên kia Duật Luân thế nào cũng tiếp ứng để giúp cô tạo ra con đường mới. Ấy thế mà bản thân lại không làm, cứ ngu ngốc yếu đuối cam chịu để cuối cùng tự lập nắm mồ cho chính mình trong ngõ cụt ấy.

Đối với Trọng Thế - Duật Thiên, Khánh My từng xem họ là vết nhơ mà kiếp sau khi tỉnh dậy muốn xoá sạch nhất. Cô cũng đã từng hận họ đến tận xương tủy, cũng đã từng gào thét với số phận mà ông trời bắt công sắp đặt. Nhưng rồi theo thời gian, Duật Luân dường như làm lu mờ đi những điều tiêu cực đó, làm cho hai chữ hận thù trong Khánh My tan biến. Khi tỉnh táo Khánh My nhận ra, cuộc sống của Duật Thiên và Trọng Thế thật ra cũng chẳng hạnh phúc gì nhưng kiếp trước cô thấy. Không thể công khai dù đã là thế kỷ hiện đại. Và càng không thể hạnh phúc khi người nhà của một trong hai luôn có dã tâm chia rẽ hai người.

Thấy họ bây giờ, dù không hạnh phúc Khánh My cũng không vui về gì. Từ lâu khi Khánh My nhận ra Duật Luân là người cô cần nhất thì họ đã không còn là mối quan tâm của cô nữa. Nhưng đôi lúc nhìn lại Khánh My vẫn hăm mộ họ. Hăm mộ tình cảm mà họ dành cho đối phương, một tình cảm sây sặc mà không thể nào tách rời được. Khánh My cũng sẽ như vậy, cô cũng sẽ cố gắng giống như họ dành cho Duật Luân tình cảm và niềm tin như thế.

Duật Vĩ thu dọn đồ đạc xong, tỉnh nói vài lời với Khánh My nhưng thấy Khánh My ngồi trên sofa nhìn hình Duật Luân trong điện thoại rồi khẽ cười thần thờ như con ngốc khiến Duật Vĩ nhủ mảy. Thật tình, số anh hiện đang Ế mà đi đâu cũng gặp mấy cặp đôi yêu nhau thắm thiết hơn cả mạng sống, từ cặp vợ chồng này cho tới cặp vợ chồng sắp cưới kia, nghĩ lại người thiệt thòi trong nhà này nhất chính là anh. Là út đã đành, cái gì cũng sau mấy anh trai. Từ tuổi tác đến cả tình yêu. Khi ai cũng sắp lấy vợ thì anh vẫn là độc thân, thôi kệ tình yêu suy cho cùng cũng là điều phiền phức vấy vào càng khiến bản thân mệt mỏi thêm thôi.

Duật Vĩ ôm đồng hồ đeo tay rời khỏi phòng làm việc từng là của anh. Lúc đi ngang bậc thang của lối thoát hiểm Duật Vĩ vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Diễm Kiều và Diệp Chi.

- Cô còn nhớ cuộc hẹn 7g tối nay ở sân bóng chứ?

- Tôi biết rồi, tôi chắc chắn sẽ đến. _ Diệp Chi trả lời xong thì bỏ đi.

Duật Vĩ nghe nhưng giả vờ không quan tâm, bình thần rồi khỏi công ty. Ấy thế mà về nhà suy nghĩ sân bóng đó ở đâu thì cuối cùng nghĩ ra sân bóng ở gần trường học cấp 3 năm xưa. Nhưng tại sao Diễm Kiều hẹn Diệp Chi thì anh cần phải đi xem mới được.

Duật Vĩ thay đồ rồi cầm chìa khoá lái xe rời khỏi nhà. Tới gần sân bóng Duật Vĩ thấy một chiếc xe khác không phải của Duật Minh. Từ xa Duật Vĩ nhìn ra người đàn ông kia chính là Thiên Vũ mối tình đầu của Diệp Chi, cũng chính là CEO của Toàn Cầu.

Duật Vĩ mở cửa đi lại gần họ, đứng sau cánh cổng im lặng nghe họ nói gì. Thật ra Duật Vĩ không muốn nghe lén nhưng Duật Vĩ muốn biết xem bộ mặt thật của Diệp Chi như thế nào để Duật Minh còn thức tỉnh.

- Diệp Chi, anh yêu em chúng ta làm lại từ đầu được không? _ Thiên Vũ nắm lấy tay của Diệp Chi.

Diệp Chi im lặng nhìn Thiên Vũ rồi cup mắt rút tay về.

- Thật ra em cũng rất yêu anh, chỉ có anh là người khiến em rung động, khiến em biết cảm giác thích một người là như thế nào và cũng cho em biết cảm giác yêu một người như thế nào.

Duật Vĩ mở điện thoại lên ghi âm lại đối thoại này. Anh biết, anh nói Duật Minh sẽ không tin nhưng có chứng cứ này Duật Minh chắc chắn sẽ không chối bỏ được sự thật.

Diệp Chi nhớ lại thời gian trước kia. Khi còn là một Chiếc Lá Nhỏ, một đàn em lớp dưới thích đàn anh lớp trên. Nhớ những khoảnh khắc ngọt ngào khi Thiên Vũ hét lên này đến lần khác che chở cho cô, dịu dàng với cô.

Thời gian đó Diệp Chi đã từng sống hết mình vì tuổi trẻ, đã dành hết những điều tốt đẹp nhất về mối tình đầu như Thiên Vũ. Nhưng mọi thứ vỡ tan khi Thiên Vũ quen người con gái khác trước mặt cô, để rồi một Duật Minh bá đạo, cuồng cuồng xuất hiện. Anh xoá nhòa đi Thiên Vũ trong lòng cô, ba năm theo đuổi cô không từ bỏ dù xung quanh có nhiều người tốt hơn cô. Đến khi cô chấp nhận được Duật Minh thì sự thật khác phơi bày. Là Thiên Vũ cũng rất yêu cô, nhưng vì bệnh không biết bản thân sống hay chết nên giả vờ không yêu cô đi yêu một người con gái khác. Trước khi đi chữa bệnh thì Diệp Chi vừa biết sự thật này. Qua năm năm trị bệnh Thiên Vũ rốt cuộc cũng trở về, Diệp Chi cũng đến lúc đưa ra câu trả lời của bản thân, không thể tiếp tục dây dưa mãi với hai người đàn ông như thế chỉ làm họ khổ mà bản thân cũng đau thêm thôi.

Nhưng làm sao có thể chọn khi đứng giữa một bên Thiên Vũ ôn hoà, ấm áp luôn luôn dịu dàng với cô. Một bên là Duật Minh, bá đạo, trầm tình nhưng lại là người đứng sau che chở cho cô.

- Nhưng đó chỉ là đã từng vì bây giờ người em yêu thật sự là Duật Minh.

- Anh biết em còn giận anh chuyện năm đó anh giấu em nhưng em biết mà, anh yêu thật lòng. Quay về đi, chúng ta sẽ bắt đầu một câu chuyện mới. _ Thiên Vũ nắm lấy tay Diệp Chi.

Diệp Chi lắc đầu, rút tay ra và lùi về sau ba bước.

- Em biết anh yêu em thật lòng. Nhưng người con trai ấy đã yêu em hơn cả sinh mạng của mình và đã yêu em bằng tất cả những gì anh ấy có. Anh ấy

từng rất ngông cuồng, kêu ngoao nhưng vì em giờ đã trưởng thành, trầm tĩnh. Anh ấy chưa bao giờ để em chịu thiệt thòi, thà để bản thân anh ấy nhận tất cả chứ không muốn bản thân em chịu tổn thất gì. Anh ấy không giống anh, không đứng trước che chắn cho em mà chỉ có thể đứng sau âm thầm bảo vệ dù cho em không biết. . . Mất em, anh ấy vẫn sống như em không dám chắc rằng sức sống của anh ấy còn hay không? Thiên Vũ em xin lỗi, cảm ơn tình cảm của anh rất nhiều nhưng giờ em yêu Duật Minh rất nhiều. Anh ấy hiện giờ rất cần có em, em không thể bỏ mặc anh ấy._ Diệp Chi nói xong vội vàng quay lưng đi

- Anh cũng cần em _ Thiên Vũ cất tiếng nói khiến Diệp Chi dừng bước.

- Nhưng đáng tiếc em không cần anh nữa rồi._ Diệp Chi trầm giọng để lại câu nói rồi cất bước đi.

Vì vội vã nên lướt qua Duật Vĩ mà không hay. Khi Diệp Chi đi rồi Duật Vĩ mới cất điện thoại vào túi từ từ bước ra xe.

Diệp Chi ra đường lớn bắt taxi nhưng đợi mãi không thấy. Đã 9h tối, trễ hơn hai tiếng cô biết Duật Minh đợi cô. Ít nhất cũng tới 9h30 anh mới về dù cô có tới hay không. Nhưng ở đây với chỗ hẹn của Duật Minh khá xa, taxi thì lại không thấy. Uber hay Grab cũng không có gần đây, làm sao cô đến kịp chỗ hẹn với Duật Minh đây? Nếu hôm nay không tới, cô không dám chắc ngày mai bộ dạng Duật Minh sẽ suy sụp tới đâu. Khi nghe tin Thiên Vũ hẹn cô, Diệp Chi biết Duật Minh rất lo sợ và đã kích lăm rồi. Nếu hôm nay không cho anh câu trả lời thì những chuyện tiếp theo cô không dám nghĩ đến nữa.

"tìng. . . Tìng"

Diệp Chi nhìn lại chiếc xe thể thao màu đen, cửa xe hạ xuống là Duật Vĩ. Lúc đầu còn tưởng Duật Minh, Diệp Chi có chút bất ngờ nhưng nhìn lại thì là Duật Vĩ. Duật Minh rất ít khi mặc đồ màu tối hay có xe màu tối như thế, bởi Diệp Chi thích màu sáng, Duật Minh chiều theo cô nên thành thói quen lẫn sở thích.

- Lên xe đi! _ Duật Vĩ tiêu soái nói.

Diệp Chi liền lên xe.

- Đi đâu?

- Đến công viên X, trong vòng 20 phút được không? Xin cậu đấy! _ Diệp Chi cầu xin Duật Vĩ.

Duật Vĩ nhú mày, bảo Diệp Chi thắt dây an toàn vào. Rồi chạy cái vào đi.

- Anh ba chiều cô riết thành hư. Không để cô tập lái xe đi.

Nghe Duật Vĩ nói thế Diệp Chi nhận ra. Đúng là như thế, Duật Minh đưa rước cô suốt nên cô chưa từng nghĩ tới việc tập lái xe đi luôn. Thật tình cái này đúng là một điểm xấu. Nhưng mà với tay lái thần thánh của Duật Vĩ, trong vòng 15 phút, Diệp Chi đã đến tới chỗ hẹn của Duật Minh. Diệp Chi xuống xe chạy bán sống bán chết vào khu du quay. Như cô nghĩ, Duật Minh vẫn còn ở đó chờ cô. Thấy Diệp Chi, Duật Minh đứng ở đó không bước tới. Nên Diệp Chi đành bước tới

- Trịnh Duật Minh anh nghe rõ đây, em đồng ý lấy anh làm chồng. Nên anh nhất định không được bỏ em dù sau này em có xấu xí như thế nào anh biết không? _ Diệp Chi giờ bàn tay đã đeo nhẫn cưới mà ngày trước Duật Minh cầu hôn với cô, anh cho cô thời gian trả lời. Bây giờ thì cô đã cho anh đáp án.

Chỉ là người trước mặt Diệp Chi tối hôm nay vừa được kéo lên từ vực thẳm tuyệt vọng nên khi nghe câu trả lời của Diệp Chi, biểu cảm có chút chậm chạp và ngốc nghếch. Mãi một lúc lâu sau anh mới vỗ oà ôm lấy Diệp Chi và hôn sâu sắc. Còn về Duật Vĩ, anh đứng từ xa chụp hình họ lại sau đó rời đi.

Trước khi rời đi anh còn mỉm cười một nụ cười và thật tâm chúc phúc. Nhưng khi về tới nhà nằm xuống giường Duật Vĩ liền thảm chửi ông trời bất công. Tại sao nhà họ Trịnh chỉ còn mình anh độc thân thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thỏa Thuận 1

- Nhắm mắt lại đi!

- Anh định tạo bất ngờ gì cho em vậy?

- Em cứ nhắm mắt lại đi.

Khánh My nghe theo lời của Duật Luân, liền nhắm mắt lại. Sáng sớm khi vừa tỉnh giấc, mọi thứ diễn ra như mọi khi, nhưng cho đến khi lên xe đi được

một đoạn đường Khánh My mới nhận ra con đường này không phải là đường mà cô và Duật Luân hay đến công ty, đây hoàn toàn là con đường xa lạ. Đến nơi thì Duật Luân lại thần thần bí bí bảo cô nhắm mắt, được thôi cô sẽ nhắm mắt để xem Duật Luân định tạo cho cô bất ngờ gì.

Sau khi nhắm mắt, Khánh My từ từ xuống xe, Duật Luân cẩn thận dẫn Khánh My vào trong. Đến khi vào bên trong, Duật Luân bảo Khánh My mở mắt ra. Dù tinh thần đã lên dây cót trước nhưng khi vừa mở mắt ra Khánh My vẫn không kìm được ngạc nhiên mà che miệng khi trước mặt Khánh My là chiếc váy cưới mây trắng cực kì lộng lẫy.

- Đòi người chỉ có một lần và anh muốn trong lần duy nhất đó em là cô dâu xinh đẹp nhất bên cạnh anh. _Duật Luân bước tới ôm lấy Khánh My từ phía sau, khẽ nói.

Khánh My bị chân tình của Duật Luân làm cho cảm động.

- Cảm ơn anh rất nhiều, Duật Luân.

- Đừng cảm ơn anh, đây là những thứ mà anh nợ em.

Nếu như kiếp trước chúng ta đã để lỡ mất nhau vì những cố chấp của bản thân, thì kiếp này anh sẽ giữ chặt hạnh phúc mà đã cố giành được.

- Thế anh dẫn em tới đây chỉ để xem áo cưới thôi sao?

- Ngốc, đương nhiên là tới chụp ảnh cưới rồi. _Duật Luân cúi đầu Khánh My rồi bật cười dẫn Khánh My và trong.

Thật ra người nợ không phải anh mà em, kiếp trước dù em thế nào anh vẫn bên cạnh dõi theo em, vẫn luôn đứng sao che chở em. Khi ấy dường như cả thế giới quay lưng với em nhưng chỉ có anh duy nhất là vẫn ở cạnh bên sẽ chia em từng chút, đáng tiếc, nhưng điều tốt đẹp đó, những hành động đó của anh, mãi tới kiếp sau, khi ông trời cho em cơ hội làm lại một lần nữa thì em mới biết. Kiếp trước và cả kiếp này em đều nợ anh Duật Luân à. Nợ anh cả một đời hạnh phúc. Thế nên kiếp này, em nguyện bên anh suốt cả đời để trả đi món nợ này.

Sau khi chụp hình cưới xong thì Duật Luân nhận được một cuộc gọi từ Duật Vĩ. Chân mày của Duật Luân chau lại khi nghe cuộc gọi đó, Khánh My đứng bên cạnh nhìn dù không biết là chuyện gì nhưng cô đoán ra được phần nào, chuyện khiến thái độ Duật Luân như vậy là liên quan đến Diễm Kiều.

Nhắc đến Diễm Kiều thì Khánh My đau đầu cũng không kém Duật Luân. Sau vài tháng làm ở trong Thiên Hà thì Diễm Kiều cũng bắt đầu hành động, Khánh My thật sự không biết nên vui hay nên buồn. Thêm chuyện hôm nay nữa, Khánh My dám chắc rằng việc này có liên quan đến Diễm Kiều.

Duật Luân nghe xong điện thoại thì vào trong xe. Khánh My rất muốn hỏi liền nhưng lại không biết mở lời như thế nào. Mãi đến khi xe dừng đèn đỏ Khánh My mới khó khăn mở lời hỏi.

- Này Duật Vĩ gọi anh có chuyện gì sao?

- Diễm Kiều bắt đầu mua chuộc các cổ đông trong tập đoàn, anh e là không lâu nữa khi cuộc họp bầu chủ tịch hội đồng quản trị bắt đầu, phần trăm thắng lợi của chúng ta sẽ rất ít. _Duật Luân trầm mặt nói, nếu nhìn kỹ chân mày của anh hơi chau lại

Đây là lần đầu mà Khánh My thấy Duật Luân lo lắng trên thương trường như thế. Bình thường anh luôn mang vẻ điềm tĩnh, tự cao tự đại, không sợ điều gì nhưng bây giờ vì Thiên Hà mà chân mày anh chau lại, rõ ràng anh rất lo lắng. Khánh My biết, Thiên Hà là cơ đồ bao nhiêu năm qua của cha anh nhưng nay xuất hiện một Diễm Kiều có ý xấu với Thiên Hà. Duật Luân dù đã dự tính một con đường cho Thiên Hà nhưng e, hành động này của Diễm Kiều vẫn khiến Duật Luân lo lắng.

- Không sao đâu dù sao vẫn còn có em và Duật Minh - Duật Vĩ bên cạnh anh mà. _Khánh My nắm tay Duật Luân, nắm ngón tay của cô xen kẽ vào nắm ngón tay của Duật Luân.

- Ừm _Duật Luân đưa đôi bàn tay đang xen kẽ vào nhau lên hôn, chân mày dần ra rồi miệng lại bật cười.

Đang sau tiếng còi xe inh ỏi, Duật Luân nghe thế mới lảng bánh xe chạy đi.

Khánh My nhìn đôi bàn tay của cô và Duật Luân đang đan chặt vào nhau, lòng thầm nói:"anh yên tâm, bất kể mọi cách, em cũng sẽ giữ lại Thiên Hà cho nhà họ Trịnh".

...

Tại nhà riêng cũ của Khánh My.

Khánh My ngồi trên sofa, Duật Vĩ từ trong bếp đem nước ra, đặt xuống bàn cho Khánh My.

- Thật ngại, dù biết em đang chuẩn bị cho việc ra mắt công ty nhưng chị vẫn đến quấy rầy em.

Đạo gần đây Duật Vĩ bận rộn với việc lập công ty riêng và ra mắt APP mới mà anh áp ứ bấy lâu.

Với thái độ có lỗi khi quấy rầy của Khánh My, Duật Vĩ khẽ cười, thật không quen với con người thực nữ và lịch sự như thế. Trước kia nào có như thế, bây giờ làm chị dâu của anh rồi thì lại nghĩ tới từ ngại khi làm phiền anh, con gái khi yêu đúng là kì lạ. Duật Vĩ rất muốn trêu đùa nhưng nhìn vẻ mặt

nghiêm túc của Khánh y, Duật Vĩ biết có chuyện nghiêm trọng nên anh đành dìm ý định trên ghẹo xuống.

- Chị tìm em có chuyện gì không? _Duật Vĩ nghiêm túc hỏi.

Khánh My kể mọi chuyện cho Duật Vĩ nghe, nghe Khánh y kể Duật Vĩ cũng không ngạc nhiên lắm dù gì thì anh cũng biết Diễm Kiều cũng sẽ dùng chiêu này. Nhưng nghe Khánh My kể cho anh nghe, vậy đến đây tìm anh hai lý do. Một là nhờ anh giúp đỡ, hai là muốn nhúng tay vào việc này giúp Duật Luân. nhưng việc Khánh My giúp Duật Luân như thế nào thì tạm thời Duật Vĩ chưa biết. Cho đến khi Khánh My hỏi về số cổ phần trong công ty do ai nắm thì Duật Vĩ liệt kê ra.

Trước kia khi tập đoàn Thiên Hà lập ra số cổ phần được chia ra đồng đều cho các cổ đông, qua thời gian số cổ phần vẫn vậy. Nếu như Duật Vĩ không làm thì số cổ phần mà nhà họ Trịnh nắm là 40%, 40% đó được chia đều cho cho bốn anh em của họ, mỗi người được 10%. 60% còn lại thì chia đều ra cho các cổ đông trong tập đoàn. Hầu như mỗi cổ đông đều chỉ nắm 5% là mức cao nhất.

Nghe Duật Vĩ nói vậy, Khánh My bắt đầu phân tích, nếu cuộc họp cổ đông diễn ra thì theo như phiếu bầu Duật Luân có 10%, cộng thêm số cổ phần mà cô hiện có do Duật Vĩ chuyển qua là 25%, với 10% của Duật Thiên tổng cộng là 35%, bây giờ chỉ cần thuyết phục được Duật Minh về phe nữa chắc chắn sẽ lời được Linh Lan theo. Như thế Duật Luân được 60% cổ phần do cổ đông bầu cử chắc chắn sẽ thắng.

- Nếu như theo những gì chị nói thì dễ quá rồi, đáng tiếc không phải như vậy!

- Về Duật Minh, không sao, chị sẽ thuyết phục. _Khánh My hiểu lầm ý của Duật Vĩ.

- Vấn đề không phải ở anh tư mà là anh cả. 10% số cổ phần của anh ấy hiện giờ không hề nắm giữ mà đã chia ra, 5% cho anh hai, còn 5% cho Trọng Thế.

Khánh My nghe xong đực mặt ra, cô cứ nghĩ vấn đề ở Duật Minh ai ngờ ở Duật Thiên. Cái tên này bị tình yêu che mờ lí trí rồi, làm sao có thể để 5% cho Trọng Thế. Nếu tình huống xấu nhất, Trọng Thế bầu cho Diễm Kiều thì làm sao giờ? Haizz, đúng là một vấn đề nan giải mà. Tại sao chuyện gì phải liên quan đến cặp đôi uyên ương đó mới được vậy trời.

Nhưng mà lúc này nghe Duật Vĩ gọi Duật Minh, thái độ như bây giờ không còn gắt như trước nữa, phải chăng lúc anh em họ đã làm hòa rồi?

Khánh My không để bụng lâu, liền hỏi ngay Duật Vĩ, Duật Vĩ nghe vậy lảng ra cười, hỏi Duật Luân chưa nói cô nghe sao?

Thật ra anh và Duật Minh không hề có giận nhau, chuyện lúc trước là do anh và Duật Luân bày ra vì biết trước đó là kế hoạch của Toàn Cầu. Chứ một người rành về IT như Duật Vĩ làm sao để một người bên ngành kinh tế như Duật Minh lấy cắp được tài liệu???? Ngay từ đầu Duật Luân đã nhìn ra thư kí của Duật Minh có vấn đề nên Duật Luân bày ra vở kịch đó để thấy được bộ mặt thật của gián điệp. Đương nhiên Duật Minh không hề biết chuyện này, mà Duật Vĩ phải làm tốt bốn phận nên phải diễn mọi lúc với Duật Minh. Tới ngày kia Duật Minh vô tình nghe Duật Luân và Duật Vĩ nói thì mới biết sự thật, ngay hôm đó Duật Minh đập Duật Vĩ một trận toí tã. Nghĩ lại, Duật Vĩ nói có kẻ ngốc mới gây sự với nhà họ Trịnh, ngay khi anh là một phần của nhà họ Trịnh vẫn phải sợ đây này.

Duật Vĩ kể xong, Khánh My cũng bắt đầu nghi ngờ, cô nghĩ có khi nào Duật Luân có dự định sẵn mà cô không biết hay không? Giống như việc này nhưng mà dù gì Khánh My cũng phải đi gặp mặt Trọng Thế để bàn việc xem sao.

Khánh My đứng dậy chuẩn bị ra về thì từ ngoài cửa, một cô gái khoảng chừng hai mươi, hai mươi mốt tuổi từ ngoài cử đi vào. Cô gái ấy nhìn xa khoảng hai mươi nhưng nhìn gần thì khoảng mười bảy, mười tám tuổi là cùng. Nhưng mà nhìn sao cô vẫn thấy cô bé này giống với Diệp Chi, có điều đôi mắt cô bé này quật cường hơn Diệp Chi rất nhiều. Bên ngoài nhìn khá yếu đuối nhưng nếu không lầm, Khánh My đoán cô bé này rất mạnh mẽ.

Cô gái đó vừa về thì Duật Vĩ bắt đầu đuổi Khánh My, Khánh My cũng nhìn ra tên này trọng sắc khinh bạn không kém gì Duật Thiên.

Duật Vĩ sợ cô bé kia hiểu lầm nên giới thiệu Khánh My là chị dâu, cô bé kia khẽ chào Khánh My, rồi xin phép lên phòng. Nghe cô bé chào xong Khánh My khẽ khen Duật Vĩ có con mắt chọn người, giọng cô bé rất hay nhìn rất lễ phép.

- Nhưng mà hình như cô bé vẫn ở tuổi vị thành niên mà em đã dụ cô bé sống thử rồi. Em định vào nhà đá bóc lịch sao?

- Linh Lan đã hai mươi mốt rồi, chúng em chưa là gì cả, cô ấy chỉ thuê phòng ở đây thôi.

khánh My nghe vậy liền 'oh' lên, nghe câu "chưa là gì" và thái độ sợ người ta hiểu lầm lúc này Khánh My nhìn ra Duật Vĩ đang trồng cây si với con gái ta rồi. Nhưng mà theo như Khánh My thấy, cô bé kia tuy nhìn vậy như rất lạnh lùng. Thôi kệ, coi như đây là quả báo cho việc lằng nhằng lúc trước của Duật Vĩ.

- Có lên em chồng à, cách mạng còn rất dài. _Khánh My vỗ vai Duật Vĩ rồi bật cười ra vẻ.

Duật Vĩ thờ dài, đúng là cách mạng còn rất dài. Lúc trước đối với anh không có con đường nào dài nhất nhưng nếu có đó là đường vào trái tim Linh Lan.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Xem Anh Yêu Em Nhiều Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

